

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,



пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали XX Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»

Рівне - 2016

У збірнику висвітлені основні погляду учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*.

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*

Члени редколегії:

ПагугаТ.І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальні за випуск – доц. **Марчук О.О.**, **Михальчин М.М.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2016*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Цього року виповнюється двадцята річниця Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир!», ініціатором проведення яких є засновник нашого університету, доктор педагогічних наук, академік Степан Якимович Дем'янчук. Талановитий учений, палкий патріот нашої держави, вважав ідею миру однією з найгостріших проблем, яка стоїть перед людством, і, відповідно, провідною метою громадських учнівських читань, які щорічно проводяться в нашому університеті, є виховання учнівської молоді у душі миру.

Змістовне наповнення цього річних учнівських творів – це спогад про наших предків, які брали участь у Великій Вітчизняній війні, а також відлуння трагічних подій, які супроводжують нашу Батьківщину упродовж трьох останніх років (революція Гідності, війна на сході України).

Школярі у віршованих та поетичних рядках закликають світову спільноту до збереження миру в нашій країні, висловлюють прагнення жити під мирним небом і виступають проти того, щоб їхні батьки брали до рук зброю. Діти неодноразово у своїх творах наголошують, що вирішення військових конфліктів потрібно шукати мирним шляхом без використання збройних сил.

У ювілейних читаннях виявили бажання взяти участь понад 400 учнів, серед яких: діти з України (м. Рівне, Рівненська, Житомирська, Волинська та Хмельницька області), Росії та Польщі. До збірки XX Міжнародних учнівських читань «Я голосую за мир» включено 213 найкращих учнівських творів.

Отже, миротворча ідея, започаткована Степаном Якимовичем, його прагнення творити добро отримали своє продовження не лише в серцях наших добровольців, котрі стали на захист української держави на Сході країни, але й у серцях сучасних школярів, яких об'єднує одна єдина думка: «Хай буде мир на всій землі».

Це є свідченням того, що прагнення миру є однією з найактуальніших і найгостріших проблем у сучасному світі.

Оргкомітет читань

Борейчук Ліка,
*1-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир,
Бо хочу дорослою стати.
Я голосую за мир,
Щоб у вільній державі зростати!

Вже на полі білий сніг,
Знов прийшла зима.
Я колядку заспіваю,
Восхвалю Христа.
Попрошу я у Ісуса,
Щоб не лилась кров,
Щоб спинилась ворожнеча,
А прийшла любов.
Щоб дітей в усьому світі
Вчили лиш добра.
Як дорослі подобріють,
Скінчиться війна!

Красовська Вероніка,
*1-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир хай буде усюди й завжди
Щоб ми спокійно спали,
Славні воїни нас захищали,
Скажемо: «Ні!» ми війні,
Хай буде мир в Україні,
І війна вмить зупинилась,
І Україна вся звеселилась.
То ж хай буде мир на всій Землі,
Мир хай буде і у нас в душі.
Мир хай буде усюди й завжди.

Лебідь Євген,

1 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мир дитячими очима

Сонце, небо, ніч – тихенька,
Б'ється серденько маленьке.
Я Вам заявляю щиро -
Усі діти хочуть миру!

Миру поміж мами й тата,
Миру крихту в кожна хату,
Мирної роси щоранку,
Мирних звісток у «Сніданку».

Миру у думки і дії,
Миру в погляди і мрії.
Люди, прошу, схаменіться –
У дитинство поверніться!

Я – малий, та добре знаю,
Коли серденько співає,
І коли серденько плаче,
І тріпоче, й в грудях скаче...

Мама, тато й я із братом,
Ще бабуся коло хати...
В неба прошу, безупинно –
Мир – вернися в Україну!

Нечипорук Людмила,

1-А клас, Шепетівський НВК №1,

Хмельницької обл.

Я мрію...

Я мрію до школи ходити.
Я мрію з подружками дружити.
Я мрію красиво співати.

Мрію на фортепіано гарно грати.
Мрію чудово читати.
Як художник мрію малювати.
Мрію намалювати мир,
бо він в житті командир!

Чепурка Ольга,
*1-А клас, РК «Престиж»,
м. Рівне*

Дякую вам, солдати!
Сьогодні дивлюсь телевизор -
Здається, що це кіно.
Та це ж українські солдати
Сьогодні воюють в АТО.

Дякую Вам, солдати –
За те, що спокійно сплю,
За те, що я можу вчитись,
За те, що маму люблю.

Дякую Вам, солдати!
Молюся Богу за Вас,
Нехай Вас хранить Божа Мати!
І мою Україну весь час!

Богинский Константин,
*2 класс, МБОУ- Гордеевская СОШ,
Гордеевский район, Брянская область,
Россия*

Жестокое слово «Война»!
Война никого не щадила,
Оставив в сердцах наших след.
Без стука в дверь входила,
Несла много горя и бед.
Мой дед тоже был на войне,
Он был отважным бойцом.
И каждый раз горестно мне

Смотреть на его лицо.

Когда говорил он о том,
Как трудно им было бороться
С суровым фашистом – врагом,
Не видя ни неба, ни солнца.

О том, как в окопах низких
Держали они оборону.
О том, как теряли близких
И как скучали по дому.

Я слушал деда и плакал,
Не в силах сдержать эмоций,
О, сколько же жизней потрачено,
Чтоб мы сейчас видели солнце.

Чтоб мы снова вольно дышали
И в сердце была вновь весна,
Чтоб мы никогда не узнали
Жестокое слово «Война»!

***Кучма Катерина,**
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я хочу, щоб сонце
Нам мирно світило.
Земля щоб всіхалась врожаєм.
Щоб небо було голубим та безхмарним,
І мир був у нашому краї.

Я хочу країну без болю й війни,
Без плачу дітей
і страждань матерів.
Бажаю нам всім нової весни,
Бо я голосую за мир.

*Поліщук Ярослав,
2 – А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мені лиш сьомий рік минає
Та про війну вже чув не раз.
Вона життя всіх позбавляє,
Руйнує мир і спокій в нас.

Мені бабуся розказала:
Коли прийшов їй сьомий рік –
Війна з фашистами настала
Й в родині згинув чоловік.

Не раз від куль вона тікала,
Не раз голодною була,
Тоді, маленькою, не знала,
Що прийде мир й з'явлюся я.

Коли когось вітаю з святом,-
Здоров'я й миру зичу всім
Бо мир – це в кожному домі мама й тато
І запах хліба чути в нім.

У мирі - зводяться будинки,
Діти у школах гомонять,
Спокійно котик чеше спинку,
Люди в підвалах не сидять.

В моїх очах міць, сила України
І мужність наших вояків.
Весною зацвіте калина
Й війна не забере батьків.

*Сегень Максим,
2-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Життя – мир для всіх

Я мрію, щоб сонце яскраво світило,
Щоб небо блакитне над нами було,
Щоб нам, українцям, уже пощастило,
Щасливе майбутнє до всіх нас прийшло.

Щоб постріли більш не лунали на Сході,
І діти без боязні в школу ходили,
Дорослі садили собі щось в городі,
А воїни наші скрізь мир захистили.

Снадіна Надія,

*2 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Невже ніхто не хоче миру?
Щоб сонечко всміхалось щиро,
Щоб небо завжди голубе,
Щоб вільно почували ми себе.

Я хочу в мирі і злагоді жити.
І людям кожен день добро творити
Не брати в руки автомати
Із криками «стріляти!» «стріляти!»

Нехай в нас буде спокій на душі.
Радітимемо чарівній ми тиші.
І буде радість панувати на землі.
І вогник щастя палатиме в оселі.

Соловей Костянтин,

*2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

**Україна – наша сила,
Мальовнича Батьківщина.
Ліс і степ, моря й озера,
Гори, сонце і земля –**

Все це дуже люблю я.

Україну збережімо,
Схід і захід – всю обшир.
У краю Шевченковім
Голосую я за мир!

Червоний Михайло,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Я голосую за мир в Україні
Моя рідна країна - це є Україна.
Незламна, квітуча, єдина родина.
Де трави пахучі, де маки квітучі,
Там люди щасливі і птахи співучі.

Тож я голосую за мир в Україні,
Щоб діти зростали веселі й щасливі.
Щоб мир Батьківщиною правив завжди,
Не було в ній сліз, ні страшної війни.

Щоб зоряне небо світило вночі
В наш час нелегкий й тобі, і мені!

Бариш Тарас,
3-А клас, Шепетівська НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я дуже хочу в мирі жити
Прийшла в країну зла війна.
Багато життів забрала вона.
Кожній людині хочеться миру:
лікарю, вчителю і командирю...
Сміливі військові ідуть воювати.
Ніхто з них не хоче помирати.
Ми боїмося за рідну країну,
бо дуже любимо всі Україну.
Я дуже хочу в мирі жити,

вчитись відмінно, з дітьми дружити

Володимирець Марія,

3 – Ж клас, НВК №12,

м. Рівне

Мир - три кращі літери в житті

Мій чарівний, Рідний Краю,
Моя красива Україно.
Я щиро так тебе кохаю,
Бо я ж твоя дитина.
Я хочу миру на своїй землі,
Щоб весело сміялись усі діти.
Не треба сліз, нещастя та війни,
Потрібно в злагоді та дружбі усім жити.
Три кращі літери в житті
Я в зошиті своєму напишу.
Я голосую за мир на усій землі,
І в світі хай не буде страшної війни.

Голинська Поліна,

3 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мир дитячими очима

Найцінніше у світі – це життя.
Мирне небо, сонечко яскраве,
Нічка зоряна, доріжка в майбуття,
Руки мамині і ніжні, і ласкаві.
Мрію я про мир на всій землі.
Щастя, радість, сонце на планеті.
Щоб країні нашій мирні дні
Принесли лелеки із далеку.
Хай держава наша розквіта.
Світле небо, щастя, радість буде.
Кожен знає:
Батьківщина є одна.
Є одна! І іншої не буде!

*Клічук Дарина,
3-В клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мої мрії

Є у мене мрій багато,
Я не знаю, що обрати.
Буду в Бога я просити
Під блакитним небом жити.

Щоб мир і злагода довкола панувала,
І справжнім патріотом кожна людина стала.
Не можна все вирішувать війною,
Потрібно жити спільною метою.

*Марчук Дмитро,
3 - В клас, РГГ,
м. Рівне*

Балада про каску і бронезилет

*Присвячується учаснику АТО,
доценту кафедри біології МЕНУ Р. Р. Шиколі*

Бронезилет і каска самотньо
Стояли у кімнаті музею...

А десь далеко на Сході мовчали солдати,
Бо не вдалося уже врятувати
Молодого й веселого юнака -
Життя забрала безжальна війна,
Й осиротіла заплакана мати
І прокляла війну і гармати.

А десь далеко на Сході жартували солдати,
Розглядали дитячі малюнки (а було їх багато),
І згадували про домашні пиріжки із маком,
Ніжно гладили рукою фотографії рідних,
І, по правді сказати, синів оцих гідних
Зігрівав не лише тліючий вогник...

Бронежилет і каска займають
Скромне місце у природничому музеї університету...

Навкруги – природні експонати,
Їх вивчають любителі-юннати.
Фотографії далеких джунглів,
Папуг какаду, велетнів жуків,
Милич заморських капібар та райських птахів.

Поруч з каскою і бронежилетом – людське серце,
Об'єднані красою природи,
І болем, завданним війною.
Здається, щоночі в музеї природи всі вони оживають
Вірші Різдщевського урочисто читають.

Бронежилет і каска не мовчать. Ні!
Вони голосно закликають:
«Бережіть мир,
Бережіть матерів,
Не сиротіть дітей,
Не робіть нікого каліками!»...

Бронежилет і каска – не експонати природничого музею,
Що діє в університеті,
Бронежилет і каска – це охоронці та глашатаї миру!

*Селецька Анастасія,
3-В клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Повертайся живим!!!

Сину мій, синочку,
Волошки з-під брів,
Русий ясеночку,
Повертайсь живим.

Я б хотіла, сину,

Через безмір днів,
Онучат у хату,
Звеселів щоб двір.

Ти – моя надія,
Ти – наш захисник,
Збережи Україну
Й повертайсь живим.

Юзюк Діана,

*3 – А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир!
За тебе, щоб вільна була Україна.
Я голосую за мир!
За те, щоб була радісна кожна родина.
Я голосую за мир!
За вільні безкрайні простори.
Я голосую за мир!
За нашу державу і долю!
Щоб кожен радів на землі.
І кожна раділа дитина.
Щоб всі любили й творили добро.
Для кожної в світі людини!

Яремчук Тетяна,

*3-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Україна в нас одна
Україна в нас одна,
Рідна Батьківщина
На допомогу зве вона,
Незахищена й ранима ...

Не відізвешся – в той же час
Вона нас звинуватить:

«Не захистили, не спасли!»
Врятуйте Україну !

На ній найкращі квіти квітнуть,
Наймелодійніші птахи живуть,
Немає краще гір Карпат,
Та найдзвінкіші в світі ріки!

Вона дарує радість нам,
Дарує роси та світанки,
і не знайти по всім світам
Прекраснішої Батьківщини.

Тому благаю Бога та молю
В молитвах коженденних:
Спаси нас Боже й захисти!
Врятуй нам Україну!

Калініна Анастасія,

*4 клас, гурток «Юні туристи-краєзнавці»
КЗ «Дубенська районна станція юних туристів»
на базі Птицької ЗОШ І-ІІ ступенів,
с.Птича, Дубенського району,
Рівненської обл.*

Спогад

Сидів солдат на лаві біля хати,
А думка все не йшла із голови,
Бо він згадав своїх ровесників-солдатів,
Що у боях за Україну полягли.
Пішов і він служити до кордону,
Оберігати всі ліси, степи та хутори,
І так хотів вернутися додому,
Щоб так, як сонечко блищали ордени.
Та не судилось мрії оцій збутись,
Помер солдат від пострілів гармат
І десь лежить ось так у чистім полі,
І не знайде його ні ворог, ані брат.

Ковенько Олександр,

*4 – В клас, Володимирецький районний колегіум,
м. Володимирець, Рівненська обл.*

Пшениця колосилася у полі

Пшениця колосилася у полі
Й добра було багато у stodолі.
І добре було жити в Україні,
Де скрізь лунали пісні солов'їні.
Були, на жаль, і бідні, і багаті,
Та затишно було у кожній хаті.
Тепер на сході і не далеко,
Де не курличуть навіть і лелеки,
За степом степ хмариною повитий,
Засіяний горем та кров'ю политий.
За що страждають наші люди?
Чому їх гнів розіслався усюди?
Чому пішов брат проти брата?
Ми не хотіли воювати.
Боже, зроби так, щоб ніхто більш не загинув,
І батько побачив рідну дитину!
Щоб крові крапля не пролилась ні одна,
Щоб закінчилась ця безглузда війна!

Липчey Аліна,

*4 – В клас, Володимирецький районний колегіум,
м. Володимирець, Рівненська обл.*

Ми не переможні

Сміятись будемо крізь сльози,
І відчай не здолає нас.
Які б не лютували грози,
Час змін давно уже настав!
Катам не скоримось ніколи,
Ми об'єднаємось за мир,
В скрутну годину не схитнемось,
І гордість вбити не дамо!
І буде мир, і буде спокій,

І буде радість на землі.
Бо Україна – це земля,
де щастя є багато,
І в кожній хаті – хліба коровай!

Монако Владислава,

*4 клас, МБОУ - Первомайская СОШ
Клинцовского района Брянской области,
Российская Федерация*

Я хочу жить в мире!
Я хочу жить в мире!
Это же так просто.
Что война – несчастье,
Знает каждый взрослый.
Я хочу жить в мире!
Где нет войн и распрей.
Знает каждый взрослый,
Что мир – это счастье!
Я хочу жить в мире!
И хоть я ребёнок,
Что такое дружба
Знаю я с пелёнок!

Одноколова Евеліна,

*4 –А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мрія є одна у мене
Мрія є одна у мене,
Щоб війна втекла з країни,
Бо лиш біль вона принесла,
смерть і кров, страшні каліцтва.
Пам'ятаю дні хороші,
як співали солов'ї.
А з війною – жах, і ноші,
де поранені сини.
Нещодавно в лузі гралась,
Спокій, радість на вустах,
А від пострілів жахались,

смерть і стогін на ланах.
Я не хочу, щоби тати
Гинули на цій війні,
Мерзли і терпіли втрати,
Борючися у вогні.
Мрію я про небо чисте,
де літають журавлі,
де вдягаються в намисто
лани, луки і сади.

Парфенюк Ангеліна,

*4-Б клас, НВК школа –ліцей № 19,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

В саду гуляла я сама.
На крилах сойка принесла
Оту страшну новину,
Що турбувала не мене одну.
А я збагнути не могла,
Яка спіткала нас біда.
Що вірна подружка Наталка
Вже не така весела й гамірна.
І молиться вона щоранку,
Щоб звістка хоч якась прийшла.
За татком скучила – не передати,
Та мамі каже день у день,
Що віддала б усі цукерки та скакалку,
Аби не забирали на війну людей.
Був ранок і ми мали йти до школи,
Але матусі не пустили нас.
Сказали, що настав цей страшний час -
Війна добралась і до нас.
Ми часто плакали, страждали,
Як наше місто руйнували.
І запитання на устах усіх було одне –
За що терпіли ми таке?
Лилися сльози із моїх очей рікою,

Чому і не збагнула я.
Пізніш оговтатись змогла –
Мені наснилася війна.

Продун Юліана,

*4 клас, гурток «Юні туристи-краєзнавці»
КЗ «Дубенська районна станція юних туристів»
на базі Птицької ЗОШ І-ІІ ступенів,
с.Птича, Дубенського району,
Рівненської обл.*

На кордоні

Стоїть боєць в дозорі у секреті,
В руках у нього вірний автомат;
І пламеніє тризуб на кашкеті;
Безсонно спокій береже солдат.
І хоч домівка юнака неблизько:
Листи додому десять днів ідуть,
Та тут біляві, як і там, берізки,
Поблизу хати рідної, ростуть.
Шумлять берізки ген біля застави
І чешуть коси шовкові свої...
Такі ж, як вдома, тут пахучі трави,
Так само тишу будять солов'ї.
Над ним дуби могутні та крислаті,
А поміж віттям пісня та бринить,
Яку йому колись співала мати,
Яка у серці вічно буде жить.
І там, і тут – усе своє, єдине,
Близьке і рідне, наче неньки світ:
Оте, що зветься ніжно – Батьківщина
Одне з найкращих, наймиліших слів.

Фещук Катерина,

*4 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Україна – ненька

У кожного є найрідніше місце на Землі,
Де пахне ніжністю, привітністю й любов'ю.
Для мене Україна - ненька є такою.

Тут пахне хлібом, ранньою росою.
Люблю схід сонця і вечірню зорю,
Матусю, що схилилась над тобою.
Усе люблю і прославляю
Бо краю кращого немає!

Березка Наталія,

*5-А клас, Шепетівська НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Війні-ні!

Навколо звучать чудові пісні.
Часто ідуть дощі рясні.
Хочу, щоб навколо цвіли квіти
і щоб мир в Україні рідній був!
Мрію, щоб щасливі були діти!
А про війну щоб ніхто і не чув!
Хай на сході любої країни
наступить вже кінець війні!
Щоб ніхто не страждав і не плакав.
Ми всі дружно скажемо: «Війні-ні!»

Вакалюк Мар'я,

*5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

В мирі хочеться жити мені!

Я народилася в дружній родині!
Матуся, татусь і сестра в мене є.
Ми з ними завжди єдині.
Без них не уявляю життя своє!
Ми разом працюємо і відпочиваємо.
І кожного дня за нас Бога молю,
бо знаю, що разом ми все подолаємо!
Тож миру й здоров'я усім я прошу.
Як хочеться жити і далі мені,
щоб дні без тривоги і смутку були.
В щасливій родині на рідній землі
в мирі хочеться жити мені!

*Костюкевич Ольга,
5-Г клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Україна вмивається кров'ю
Україна вмивається кров'ю –
Роздирають її на шматки
Ті, хто вчора клялись в любові,
Ті, хто вчора кричали: «Брати!»

Україна вмивається кров'ю
Тих синів, що життя віддали,
Захищаючи землю єдину,
Від тих, хто ще вчора кричали: «Брати!»

Ти умийсь, Україно, рососою,
Перепони усі подолай,
І під божим мирним покровом
Землю рідну навек об'єднай.

*Кухарук Єлизавета,
5-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Україно моя, моя нене!
Я люблю тебе понад усе.
І страждання тобою перенесені,
Пропускаю крізь серце своє.

Ми ніколи б з тобою не подумали,
Що наш ворог – це братній народ.
За який наші предки боролися,
Щоб досягти омріяних свобод.

А тепер, моя нене, ти скривджена,
Тебе рвуть на шматки москалі.
Нерозумні такі й неосвічені,

Бо програють вони, як завжди.

Боронити тебе ,Україно,
Пішли лиш найкращі сини.
Тих, хто голову склав безневинно,
Пам'ятати ми будем завжди.

За рідненьку ми мусим боротися,
Ми єдині, це наша земля.
Переможемо разом того ворога,
І закінчиться жах і війна.

Заживемо ми в мирі та злагоді,
І розквітне Україна моя!
В нашій єдності – сила держави,
В нашій силі – держави життя!

*Левчук-Хмара Валерія,
5-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Щоб було б без миру?
Щоб було б без миру?
Виникло у мене питання:
«Що було б без миру?»
Тільки думка мучить-це ж трагедія яка?
Без миру,зло перемагало добро
А Боже серце краяло і плачучи страждало,
Тільки пекло панувало,
А рай заблукав у далені.
Боже, молюся я до тебе,
Зупини війну, дай воїнам сили боротьби.
Це все, чого я хочу,
Я голосую за мир!!!
Слава Україні!!!
Героям слава!!!

Лісова Богдана,

*5-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Я голосую за мир!

Пізня година. Тиша в хатині.

Чуєш ти голос маляти:

- Мамо, матусю!

Коли татко приїде?

Я вже втомився чекати його!

- Дуже вже скоро приїде він, сину!

І розцілує тебе без упину...

Сльозами наповнились очі матусі.

Правду сказати не може вона,

Що його татка – рідненького татка ,

Уже пройшов рік, як забрала війна.

Минали роки, весни і зими.

Виріс синочок, парубок видний.

Вже не питає, коли приїде татко,

Бо зрозумів ще тоді у дитинстві,

Як мама обливалась сльозами щодня

І ховалась, щоб не ранить дитя.

Лях Дмитро,

*5-Б клас, НВК № 12
м. Рівне*

Мир

Мир – це коли світить сонце,

Лагідне, ніжне, привітне, ясне.

Небо прозоре, блакитне і чисте,

Поле пшеничне таке запашне.

Мир – це маленька дитяча долонька,

Ловить краплинки дощу навесні.

Личко усміхнене й очі веселі,

Сміх, що лунає та радість несе.

Мир – не боятися гуркоту грому.
Мир – це не бачити крові і сліз.
Дай, Боже, миру! Вже вистачить болю!
Дай, Боже, миру назавжди нам всім!

Майданець-Ковальчук Віталій,

*5-А клас, Шепетівський НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир і здоров'я –це все, що нам треба!

Доки на сході країни війна,
миру в Україні-неньці нема.
Йде війна кровопролитна, проклята...
Скільки буде ще вона тривати?
Руйнуються будинки, гинуть люди...
Сльози і горе...Пам'ятники героїв всюди...
Ми хочемо, щоб живими були татусі,
щоб були у нас дядечки і дідусі.
Хочемо, щоб не було у світі сиріток,
щоб були батьки в Україні у всіх діток.
Хочемо жити під мирним небом.
Мир і здоров'я –це все, що нам треба!

Мандзюк Дарина,

*5-В клас, НВК №12,
м.Рівне*

Я голосую за мир...

Я дуже люблю Україну,
Як маму рідненьку люблю.
Люблю, коли спів пташок лине
В широкім, зеленім гаю.
Я хочу, щоб мир був усюди,
І сонце вставало щоранку.
Веселі й усміхнені люди,
А не зброя, ракети і танки.
Бажаю всім людям країни
Ясного і мирного неба,
Здоров'я і щастя в родині,

А сліз і війни нам не треба.

Марковець Ангеліна,

5 – В клас, НВК №12,

м. Рівне

Повертайся живим!

Усе через сварки та різні події,
що трапились в нашім житті,
політика робить усі свої дії,
а ти опинивсь на війні.

Душа вся тремтіла у рідних та близьких,
ніхто не хотів відпускать,
та знали, що треба, бо впала держава,
з колін треба рідну піднять.

Благає матуся, наказує татко,
щоб Бог був все поруч із ним,
знімаючи хрестик, протягує сину:
“Рідненький, вернися живим!”

Вдягнувши на шию м’язисту та сильну
той хрестик, що мати дала,
поліз у окопи, які самі рили,
де зовсім немає тепла.

Так страшно і холодно: все кругом свище,
вогонь горить, скрізь полум’я й дим...
Та я не здаюся і голову вище,
бо я повернуся живим!

Та ворог ще ближче до нас підступає,
знанацька той постріл, страшний,
а потім так тепло і тиша настала,
і ніби здавалось у сні.

Згадалась матуся, яка колихала,
згадався і батько мій,

і хрестик, який так з любов'ю давала,
щоб я повертався живим.

Та сила і мужність мене піднімала,
і та обіцянка, що дав...
Вставай, Україно, – велична держава,
ми відсіч дамо ворогам!!!

Мельник Вікторія,

*5-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб сонце світило,
Я хочу, щоб квіти цвіли.
Щоб весело діти сміялись,
Щоб люди щасливі були.
Все це неможливо без миру,
Без миру на нашій землі.
І ми хочемо... ЧУЄТЕ!? МИРУ!
За мир голосуємо ми!
З усіма голосую і вірю,
Мій голос дарма не мине.
Всім серцем за мир голосую,
Молю вас – почуйте мене!

Миронюк Вікторія,

*5-А клас, Рівненська українська гімназія,
м. Рівне*

Схилюся над могилою солдата
Схилюся над могилою солдата.
У бою вони стояли брат за брата.
Пішли країну-неньку захищати.
Та хто їх там примусив помирати?
Люди, які не знають міри.
Вони отримали те, чого хотіли.
Та їм ніколи не зрозуміти:
Чому плачуть невинні діти?

Чому мати постійно ридає?
Чому жінка долю картає?
Вони люті ненажерливі звірі,
Які крові жадають без міри.
Не знають: що це таке відчувати,
Коли на очах гинуть солдати.
Як ростуть сироти-діти –
Їм цього не зрозуміти...
Схилилась мати над могилою солдата...

Новіцький Олександр,

*5-А клас, Шепетівський НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир в житті-найголовніше!

Мир в житті-найголовніше,
бо без нього нам не жити!
А війна в нас мир краде,
і нещасним люд стає.
І вночі перед очима
миготять жахливі сни:
діти плачуть і не бачать
всі прекрасної весни.
В мирі добре стане нам:
І дорослим, й дітлахам!
В мирі жити хочу я
і уся моя сім'я!
Мир в житті-найголовніше,
бо без нього нам не жити!
Тож щоб в мирі людям жити
будемо ми все робити!

Пупич Віталій,

*5 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна... -
Кривава, всяяна слізьми.

На хвилі «дурості» вона
Вселилася поміж людьми!
У погляд матері, у серці друга,
У сім'ї влізла ця недуга.
Скрізь ворожнеча і пиха,
Бум грошей, влади і гріха!
Хоч я – малий, та не боюся!
Я – українець, й цим горжуся!
Війна, як сон, як перехожий!
Мир – це все на світі переможе!

Порубенська Вероніка,

*5-А клас, Шепетівський НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Коли цвітуть тюльпани й бузок...

Коли цвітуть тюльпани й бузок,
в повітрі духмяні аромати квіток,
до Вічного Вогню йдемо ми.
Багато квіток несемо туди.
Лежать там воїни сміливі,
спочивають вони у братській могилі.
Взірець мужності для нас вони.
Тому до Вічного Вогню йдемо ми.
Майбутнє дітей і внуків вони захищали,
від ворогів рідну Україну обороняли.
Тому ми повинні у злагоді жити,
із різними народами дружити.
Всі люди повинні мир цінити,
оберігати його, ним дорожити.

Поцілуйко Денис,

*5-А клас, Шепетівський НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай народ наш в мирі проживає!

Коли мир, розквітають квіти.
Коли мир, щасливі всі діти!
Коли мир, птахи співають.

Коли мир, діти діти татка й неньку мають.
Коли приходиться війна проклята,
плачуть діти і бідна мати.
Війна-це смерть, кровопролиття, жах!
Це розруха, сльози і великий страх!
Хай народ наш в мирі проживає!
Хай війни він ніколи не знає!

Ріжок Назарій,

*5-Г клас, НВК № 12
м.Рівне*

Де мир – там любов і доброта
Де мир – там любов і доброта,
Там люди не злі, а щасливі,
Там сонце сміється теплом
І небо синє-синє.

Там квіти цвітуть запашні,
Птахи там прекрасні співають,
Там мрії збуваються всі,
Чого ти лиш сам побажаєш.

Де мир – там щаслива сім'я,
Де мир – там щаслива родина,
Де мир – там завжди буду я,
Бо я – мирна дитина.

Я голосую за мир,
Хай буде завжди він і всюди,
Бо як буде мир на землі,
То будуть щасливими люди.

Степасюк Діана,

*5-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Мир на всій планеті
Ліси, поля, усе прекрасне,

Усе є створене Творцем:
І сонце, зорі й небо ясне,
І даний спокій ним, Митцем.
Людина все це змарнувала,
Чорнобиль, хімія, війна.
А що ж ти дітям залишила?
Що для них ти зберегла?
Тож схаменіться, люди, не воюйте,
Ви мир для діток бережіть,
Служіть ви Богу, Він достойний,
Для того, щоб йому служити.
Він дасть нам мир святий
Із неба, нам вилле Він свою любов.
Лише йому служити треба
За нас пролив свою святу кров.

Хаїнська Аліна,

*5-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Хай буде мир на всій планеті!

Хай буде мир на всій планеті
Благаю, Господи, тебе.
Зростають діти всі у мирі,
І сяє сонце золоте.
Лунає спів птахів,
Приносить радісну новину.
Прийшла пора, закінчилась війна,
І материнське серце усмішкою лине.
Зітре гірку сльозу з лиця
Найкраща і найрідніша їй людина.
Син повернувся, він живий,
І це найкраща є новина!

Anna Pines,

*lat 13, Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi.
Katowice, Polska*

" Przepaść " ?

Czemu ludzie dążą do samodestrukcji? Dlaczego jest w nas tyle nienawiści i wrogości do siebie nawzajem?

Dlaczego nawet w obliczu zagrożenia nie potrafimy być bezinteresowni i zjednoczyć się jak rodzina? Zaprzestać sporów wynikających z różnych kultur czy poczucia wyższości? Czy naprawdę wartość człowieka określa to, ile ma pieniędzy? Czy nie jesteśmy w stanie dostrzec podobieństwa pomiędzy nami? Rzeczywiście aż tyle nas różni?

W filmach boimy się najazdu z kosmosu, a przecież wyniszczamy się od środka! Tylko jeden krok do przodu, a spadnie my w mroczną przepaść mającą przed nami. Jest tak dobrze widoczna, a nie potrafimy jej w porę dostrzec. Czy chcemy żyć w świecie przepełniony agresją i przemocą? W świecie, w którym śmierć jest na porządku dziennym? Przyjaciele, wrogowie, rodzina, nieznajomi. Wszyscy mogą odejść już na zawsze. Wystarczy, że ktoś postawi ten jeden krok ku przepaści, a my już nigdy nie pokłócimy się z rodzeństwem, nigdy nie przeprosimy przypadkowo popchniętego na chodniku przechodnia.

Dlaczego ten ktoś ma wykonać ten ruch? Czy nie lepiej powstrzymać go wspólnymi siłami, by przetrwać?
Wojna jest niczym płomień w środku lasu. Jeśli się nie powstrzyma na czas ognia, to rozprzestrzeni się i zniszczy las.

Jeżeli myślisz, że wojna cię nie dotyczy, to się mylisz, bo ona dosięgnie nas wszystkich. Dosięgnie swymi oślizgłymi mackami nawet na samym końcu świata. Nikt się przed nią nie ukryje. Nikt nie będzie bezpieczny.
Stracimy wszystko, co jest nam drogie. Nie ujrzymy już swojego domu, szkoły, miejsca pracy, ulubionego sklepu... Pozostaną tylko wspomnienia, a i one z upływem czasu rozpląną się w szarej mgle. Tęsknota za codziennością i rutyną będzie rozsądzać nasze rozdarte serca.

W razie zagrożenia kto pozostanie przyjacielem, a kto wrogiem? Każdy będzie zdany tylko na samego siebie, bo ludzie ze strachu potrafią zdradzić wszystko, w co wierzą. Nawet najbliżsi mogą porzucić cię dla ratowania własnego zdrowia czy życia. Kto więc pozostanie przy tobie? Przy kim ty zostaniesz?

Czy chcemy, by horrory i dramaty, które oglądamy nieraz na ekranie, stały się naszą rzeczywistością? By krew lała się strumieniami? By ucierpiało tak wiele osób? By słone łzy zasilaly rzeki?

Bądźmy za pokojem! Aby jutro móc znowu zobaczyć wszystkich drogich nam ludzi.

Воробей Антон

6-А клас, НВК №12,

м. Рівне

Нас не зламають вороги

У наше дитинство, яскраве і кольорове,
Наповнене любов'ю і сміхом,
Увірвалася птиця двоголова,
Щоб украсти мир і наповнити світ лихом.

Вмить темні крила затулили небо,
Сердиті очі принесли війну,
А ми почули, що наш тато
Вже завтра йде на передову.

Безсонна ніч і важке прощання,
Міцні обійми й татові слова:
«Синку, пам'ятай: ти – українець!
І Україна у нас одна!»

Сльози і смуток оселилися в домі,
А навколо – постріли й пітьма.
Тільки птиця чорна, двоголова
Скрізь літає, не зупиниться ніяк.

Уже забрала і тата, й дядька,
І мого сусіда на війну.
Роздирає своїм дзьобом хижим
Мою державу і мою сім'ю.

Так хоче, щоб ми стали на коліна,
Щоб усі забули слово «Україна».
Та нас так просто не здолати
Ніяким птицям та гарматам.

Не можна знищити любов,
Бо наша українська кров,
Яка пролилася невинно,
Ще зацвіте, немов калина.

Її чарівний аромат
Зупинить постріли гармат.
Вернеться тато й дядько мій,
А в Україні запанує мир.

І тільки китиці калини
Нам нагадають про важкі часи...
Ми – діти славної країни,
Нас не зламають вороги!

*Дем`янчук Ольга,
6-В клас , НВК № 12,
м.Рівне*

Я голосую за мир
Був мир і спокій,
Поки не прийшла погана, чорна
Зла, ненависна війна.
Поки всі навкруги грабували країну
Ми за волю стояли аж до загиби.
А війна, наче пекло:
Темні скрізь барикади,
І лунають усюди вибухів кононади.
Ми вболіваємо
За свободу дітей своїх,
Ще не народжених,
За мирне і спільне майбутнє.

*Клименко Катерина,
6 клас, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Для чого нужна война?

Зачем война?
Зачем она?
Ну для чего она нужна?
Зачем смотреть на вспышки грома,
Сидя тихонечко у дома.
Ну для чего она нужна?
Чтобы смотреть, как жизнь уходит!
Причем уходит не одна!
Ну для чего нужна война?
За всех прошу, ну не нужна!
Война плоха!
Война страшна!
Она контузит душу нашу,
Она убьёт исподтишка.
И не стучится в двери наши,
А пролетает, как тоска.
Ты не увидишь, не услышишь,
Ты даже глазом не моргнёшь.
И пролетит, ты не заметишь
Снаряда громкого хлопка.
Зачем война?
Зачем она?
Ну для чего нужна война?

*Левчук Олександра,
6-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна,
Міни й бомби всюди.
І це політиків вина,
Що гинуть і страждають люди.
Снаряди летять у будинки,
І нас спіткає лихо,
Усі тремтять.
А ми сидимо в підвалі тихо...

Ранок. Тишина. Я прокинулась
І зраділа, що це лиш сон.
Мирне небо над головою,
А люди щасливі знов.
Хай буде мир на всій землі,
І сонце з неба ясно світить,
Хай будуть щасливі матері,
Нехай сміються радо діти.

Мандзюк Анастасія

*6-А клас НВК № 12,
м. Рівне*

Веселики

Казала мама ранньою весною,
Як журавлі верталися в наш край:
“Щоб не було в людей журби і горя,
Веселиками ти їх називай.”

Я так робила... І цвіла калина.
І чорнобривці, й маки край вікна.
Та раптом чорна хмара наступила,
Закрила сонце, лихо принесла.

Чи думав хтось, що в нашій рідній краї,
Де запах м'яти, рути й чебрецю,
Стрілятимуть і гради, і гармати,
Спустошуючи мирну землю цю?

О Україно! Чим ти завинила?
Як зрозуміть тяжкий цей гріх?
Чому так низько хилиться калина,
Як проводжаєш на війну синів своїх?

Мінайлов Іван,

*6 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Оживають розстріляні квіти

На вулицях наших війною замело,
Багато героїв вже там полягло.
Хто знає, як довго ми маємо страждати,
Відважних синів та батьків проводжати
І сльози у горі вночі проливати,
Ховатись, мов миші, на власній землі.
О, ось наші герої вже встали на ноги!
Здолали ми зло, здобули перемогу!
Сьогодні ми згадуємо всі ці тривоги.
Ми дякуємо воїнам славним і Богу.
Радіють усі: і дорослі, і діти.
Воскресли у полі розстріляні квіти!

Могильник Богдан,

*6 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я за мир у всьому світі!

Люблю землю, де пахнуть квіти,
Розстеляючись на полях.
Люблю країну, де сміються діти
Зі щасливим сяйвом в очах.
Люблю небо чисте, прозоре,
Що кличе нас вдалечінь.
Люблю сонце світле, яскраве,
Що світить нам з височінь.
Хочу вітер чути тихенький,
Що ласкаво грає в косах.
Хочу дощик ловити тепленький,
Що так ніжно тоне в руках.
Не хочу від страху ховатись,
Не хочу чужинців боятись,
Я хочу сміятись, радіти,
Я за мир у всьому світі!

Олійчук Тетяна,

*6 клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Добрий ранок тобі, Україно!
Добрий ранок тобі, Україно!
Добрим людям на твоїй землі!
Щастя радості й незгину
Усім людством бажаєм тобі.
Добрий ранок тобі, Україно!
В шелесті пишних дібров
Прокидайся, моя рідна, вставай, моя мила,
Одягайся у нашу любов,
А любов – наша ласка до тебе,
Україно, ти рідна моя,
Прокидайся і дітьми своїми
Ти пишайся й гордись цього дня.
Добрий ранок тобі, Україно!
Під тепленьким вітерцем лісів
Ти вставай, прокидайся, Україно,
Ти для нас бо найкраща в житті!
Добрий ранок тобі, Україно!
Зупини гармати звук,
Я прошу дуже,
Ти почуй мого серця стук
Добрий ранок тобі, Україно!
За мир голосуємо ми!
Просим ми тебе дружно,
Боже, не дай нам війни!

*Пилипей Аліна,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна -
Червоне марево, заграва.
Дитя ридає в самоті,
Бо спить сном непробудним мама.
Жахіття, безнадію, смерть,
Розруху сіє скрізь і голод.
Війна ворожим кирзаком

Крокує, втоптуючи в холод.
Я віями струсила сон.
З плеч скинула важезний холод.
Ні! Не бувають війни у нас.
Адже нам треба «Мир» і «Мама».

Пипич Богдан,

6 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна
і все навколо у розрусі,
чути постріли здалля
і наше місто - у облозі.
Мені наснилася війна,
вона жорстока і без жалю,
вона не знає співчуття,
бо вороття для них немає.
Мені наснилася війна
і я питаю у солдатів
ви, зброю держачи в руках,
кого прийшли до нас захищати?
Мені наснилася війна
і я малий дивився їй у вічі
не вже не має співчуття
до нас дітей малих, дорослих?

Галицька Оксана,

7-Б клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Повертайся живим!!!

Повернися живим,
Повернись, я благаю.
Мама плаче вві сні,
Тихо сльози ковтаю.

Розумію: ти там,

Щоб ми спали спокійно,
Розумію: війна...
І потрібно постійно

Батьківщину любить
І її захищати,
Щоб всміхалися діти
І та сивая мати.

Та, що ночі не спала
В пелену сповила,
І додому чекала,
І життя б віддала...

Знову ворон кружляє,
Сіє смерть навкруги,
«Русській брат» - як Іуда,
І ми знов вороги.

Знов дитя в ніч шепоче:
«Тату, рідний – вернись,
Бо я дуже сумую.
Люде милий, молись!»

Бо Україну катують,
Рідна ненька скорбить.
Українці, тримайтесь,
Вірте, прийде та мить,

Що не буде більш воєн,
Повернуться батьки,
Повернуться солдати...
Буде мир навкруги.

Будуть діти всміхатись,
Буде радісна мить,

І героями пишатись,
І щасливо, й довго жить!
Слава Україні!
Героям слава!

Захуцький Ярослав,

*7 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна...
Вжахнувся я, коли побачив,
Як із розбитого вікна
Палало все, немов, неначе...
Було дібрати важко слів,
Щоб зрозуміти, пояснити,
А мозок мій усе кипів,
Несила було дихать, жити.
Коли поглянув я навколо,
Побачив села, бачив поле,
Вітчизну бачив я свою.
Чи то садок, чи тополина –
Усе це рідна Україна,
Яку я з болем впізнаю.
І, може, не впізнав, та люди,
Що позбігались звідусюди,
Повідали її ім'я.
І чорний люд, і ця руїна...
Невже це ти, моя Вкраїно,
Мій біль і радосте моя?!

Мені наснилася війна...

Калько Надія,

*7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Як діти уявляють мир...
Як квіти, тишу, сміх і маму?
А, може, як вершини гір,

Що вкриті синіми снігами?

Чи, може, як долини рік,
Траву зелену та покоси,
Які кладуть у ранні роси
Терплячі руки з віку в вік?

А, може, як притихлий ліс
В ранкову пору серед літа,
Коли не цокає копито
І не дратує стук коліс?

Так уявляють діти мир...
Якщо їм є з чим порівняти
І вибухи, і рани вирв...
І йде на фронт похмурий тато.

Karolina Jabłońska,

*14 lat, Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach, klasa Ic
Polska*

My mamy spokój,
My mamy ciszę,
My nie musimy się martwić o życie.

Ukraina ma wojnę,
Ukraina ma chaos,
Ukraina martwi się o swoją ojczyznę.

Nie wyobrażam sobie tego,
Co oni czują i przechodzą,
Lecz to i nas może spotkać...
Bądźmy za pokojem!

Ковальчук Іванна,

*7 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*
Мир дитячими очима

За мир проголосує нині кожний,
Хто був на Сході й бачив ту війну,
Хто в окопах мерзнув цілий вечір,
Під свист куль пробуджувався від сну.
За мир сьогодні голосують діти:
Відчути хочем батьківське плече,
Ясному сонцю хочемо радіти,
Дивитись, як матуся хліб пече.
Хто скаже: «На війні не страшно»,
Напевно, що не бачив він її.
Я хочу жити в мирі повсякчасно!
Давайте дружно скажем війні – Ні!

Ковтун Олександра,

*7-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Закінчиться війна – запанує мир!

Війна – яке жахливе слово!
Війна приносить страх, страждання,
Давно вже віднімає мову,
Яке жахливе покарання!
Солдати наші всі відважні,
Вони всі обороняють
І переможуть ворогів всіх наших.
За це ми їм довіку вдячні будем,
Не вдасться ворогам
Забрати незалежність нашу
Не вдасться забрати волю нашу,
І слово це жахливе забудемо ми,
А матері усіх синів побачать,
Які вернулися з війни.
І запанує мир і спокій,
І усмішка полине у людей.
Закінчиться війна жорстока,
Запромениться щастя із людських очей!

Кухар Софія,
7-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне

Про що розкаже обеліск?

Про що розкаже обеліск?

Про воїнів, які стріляли без зупину,
Чи про солдат, яким влучали кулі в спину.

А, може, про бійців, які загинули в бою,
А, може, тих, хто їм допомагав молитвою?

Та знаю точно, не розкаже він

Про стук закоханих сердець,

Які в листах чекали змін,

Про сльози материнські, крик душі,

Як бачиш сина в цинковій труні.

Про покидьків та наволоч оту,

Що спричинили цю війну.

Мітнович Тетяна,
7 клас, ЗОШ I-II ст. №16,
м. Рівне

Мамо, не плач, я живим повернуся

- Мамо, не плач, я живим повернуся,
Мамо, ти тільки мене пам'ятай,
У бій я іду, патріотом я звуся,
У бій я іду, захищати свій край!

Спливло багато часу, як була війна,

А матінка ще досі у тривозі.

Чекаючи з надією на сина,

З надією, що заблукав в дорозі.

І все виходить на поріг
В журбі, в плачі німому,
Чекає серцем із доріг
Синочка рідного додому.

- Не плач матусю, матінко, не плач,
Подумки завжди я із тобою,
Адже душа вже до небес зліта,
А тіло ще лежить на полі бою.

Над ними завжди зацвітатиме калина,
І не порушить спокою пташиний спів.
А ми складаєм дяку цим солдатам,
Тим, що захистили рідний дім!

Мосійчук Вероніка,

7-А клас, НВК № 12,

м.Рівне

Ви, солдати відважні!
Ви, солдати відважні!
Ми шануєм хоробрі серця,
Які ви віддали народу,
Зберігаючи наші життя.

Долоньки на грудях схрестивши,
Молюся за мир на землі.
Хтозна, коли він наступить,
Бо в крові всі східні краї.

Крим росіяни забрали,
Українських героїв вбивали,
Але патріоти вірно воювали,
Своїх прославляли і помиралі.

Діти татусів своїх втрачали,
Жінки чоловіків ховали,
А матері синів
У довгу путь проводжали...

Рідна земля плакати почала
І в море крові налила.
Ви, солдати відважні!

Повертайтеся додому живі!
Україно, молю, благаю,
Усіх захисти!!!

Обуваєва Антоніна,

7 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мені наснилася війна

Чого це раптом в мирний час,
Мені, дитині 7 клас-наснилася війна?
Брудна, холодна і жорстока,
Мені наснилася вона-червона, гірка і солона.
Стою сама посеред поля,
Стою одна, і більше нікого немає навкруги.
О, Боже, за що ж це все мені?
Де всі?! Де мама, тато, рідні, люди?
Лиш тиша навкруги,
І смак солоний в роті!
Прокинулась!!! Від сліз подушка мокра...
Зіскочила-дивлюсь,
Сестричка спить глибоко...
І тиша, добра тиша, і чорного нема!
Ось так, наснилася вона...

Осіпчук Дарина,

7-В клас, НВК № 12,
м. Рівне

Хочемо миру

У будь-якій країні,
У будь-якому місті
Хочеться із миром
Шматок хліба з'їсти!

Не під звук гармати,
Не під кулі свисти
Хочеться, щоб мати
Готувала їсти.

Готувала сину
В радісну хвилину,
А негнула спину
Плачучи над домовиною.

Хочеться, щоб жінка
Не сивіла рано,
Над питанням доньки:
"Де наш тато, мамо?"

Хочеться, щоб діти
Не росли в сирітстві,
Щоб могли пізнати
Радощі дитинства.

І лише одного
просимо у Бога,
Всі в молитві щирій,
Схиляючи лоба.

Щоб діждалась мати
Кожного сина,
Щоб не сиротіла,
Більше жодна дитина.

Попович Орися,

*7-А клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир!

Щоб щасливо жили усі,
В радості, добрі, любові,
І щоб ніколи не знали долі лихої,
Я голосую за мир,
Щоб діти росли здорові,
Щоб чистим повітрям дихали вони
І ніколи не знали біди.

Але на жаль серце крається, і сльози йдуть,
Йде війна на Сході,
І плачуть люди від тої важкої долі.
Я дуже хочу щасливо жити
І кожному дню радіти!
І пісня миру хай лунає знов і знов,
Нам так потрібна знов любов!

Сорокіна Анна,

*7 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир

Не дамо розпастися Україні,
Не дамо чужинцям розірвать
Нашу землю, рідну і красиву,
Тим людям, що хочуть ошукать.

Невже не можемо зрозуміти:
Де брат на брата йде,
Там буде всім, як в пеклі жити,
А мати не одна своє життя слізьми пролле.

Народи! Люди! Схаменіться!
Призвіть слова Христа в життя.
Лиш у любові й мирі наша сила.
Де мир - там істина свята!

Степанович Марія,

*7-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я хочу миру

Мовчати вже немає сили, і говорити сили теж уже нема,
Коли нас відправляють боротись за своє буття.
Колись спокійно діти спали,
Колись спокійно ми жили.
А зараз нас турбує доля України і тих синів, що нас від кулі
вберегли.
Я хочу миру, не війни, спокійно спати, не боятись,

Спокійно жити, не тремтіти.
Щоб небо знов поголубіло, щоб світ набув яскравих барв.
Щоб діти весело сміялись, а не по бункерах ховались.
Щоб мама доню научала і до серденька пригортала,
Щоб тато сину дарував ласкаві посмішки щоранку,
Казки читав аж до світанку.
І жах війни їх обминав.

Victoria Maślanka,

*15 lat, Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach, klasa IIIa,
Polska*

Nadchodzi zmrok, dobo zasłania zło,
Otchłań złamane serca otula,
Budząc w nich to, czym dla ludzkości
I człowieczeństwa jest zguba.

Na horyzoncie widać chciwość,
To ona zabija w nas miłość,
Budzi okrucieństwo, nieprawość i zło,
Przez nią znika dobro.

Lecz gdy nastaje świt - niegodziwość umiera,
Z powrotem rodzi się nadzieja.

Wraz ze słońcem w górze nieba
Harmonia rozbrzmiewa,
Nastaje znowu łagodność,
Szlachetność i dobroć.

Juz ani śladu po wojnie,
Schowała się w najdalsze miejsce,
A pokój znów ogrzewa
Twoje j moje serce.

*Kinga Góra,
15 lat , Gimnazjum nr 2 w
Katowicach, Polska*

Wojna jest groźna,
Wojna jest zła,
Wojna nigdy rozwiązania nie da.
Pokój do uśmiech,
Pokój to śpiew.
Pokój nigdy śmierci nie sieje i łez.

Wojna to groza,
Wojna to strach.
Wojna zawsze niesie klęskę - ludzi i władz.
Pokój jest miłością,
Pokój jest wolnością.
Pokój zawsze dąży do dobra,
piękna i sprawiedliwości.

*Батарчук Іванна,
8 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Ми – за мир на Землі
Війна! Яке страшне це слово!
Страждання безлічі людей ...
Менше бачимо посмішок,
Менше чуємо сміху дітей.

Настала весна, світить сонце
І грається на дворі дівчора ...
Лунаю тут сміх і радість,
Та на Сході ще йде війна ...

Ось сидить у колі сім`ї
Згорблена сива матуся:
Син її зараз на війні,
І лиш записка : «Мамо, я повернуся !»

А ось дитя маленьке
Біжить до матері в обійми щирі,
Воно не хоче цієї війни,
А, як і інші, хоче жити в мирі.

Та чи почують їх, чи зупиняться ?
Чи припинять все це ? Ні ?
Ми нічого не можемо вдіяти ?..
Коли буде кінець війні?!

... Знову гармати б`ють землю,
І кричать поранені солдати,
Знову помирають люди,
І на пам`ятниках з`являються дати.

Нехай більше цього не буде!
І навіть діти малі
Кричать на весь світ, щоб почули :
- Ми – за мир на Землі!

Войтович Оксана,
8-А клас, ЗОШ №13,
м. Рівне

Патріоти

Мені текст помічник не напише, не підбере красиві слова, ці
слова пишу я нишком, щоб пробудити вас від сну..

Україна вільна – вільні й ми
Чого ж іще бажати?
Лиш жаль, що не зуміли зберегти
Усе, за що гули гармати.

Ми живемо, не знаючи подій,
Що стали нашою журбою
Й не знаємо усіх надій,
Які вбивали вірою-вагою.

То що ж нам зараз берегти?
За що боротись далі?
Всі патріоти – це кати?
Що душу рвуть словами з сталі?

Іти у безвість цих подій,
І жити за законом й далі?
Що лиш породжує у душах гнів,
Що лиш виблискує красою пекторалі?

Куди веде нас ця безвихідь?
Що будем далі ми робить?
Напевно, треба нам зуміти
Зібратись й далі просто жить.

Лиш праця, віра, справедливість
Поможуть встати із колін
І зникне нігілізм, сонливість,
І світ почує правди дзвін.

*Кривенчук Анастасія,
8-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Їхня пам'ять буде в серці нашім
Дивлюсь в вікно, усе чудово, мабуть,
І навіть признаков поганого нема.
Птахи летять у Африку красиво,
А на Донбасі досі йде війна.

А хтось лежить з вінком на грудях,
І всі кричать "Герої не вмирають",
І хтось втрачає брата або друга,
Солдати щохвилини помирають.

Навіщо нищити та убивати,
У вас на серці не чорніє, не болить?
Як подивитися на землю, кров пролита,

Хтось плаче, ну а хтось кричить.

І біль, і страх, і морок землю полонили,
Наколо все, закрила ця п'ітьма.
Навіщо смерть? Навіщо вам ці крила?
Які несуть вас з звуками ярма.

Тебе забрали, одягнули в форму,
І без питань відправили у бій.
А ти боїшся за себе щодуху,
Бо кажуть, про життя лиш тільки мрій.

А я не вірю, знаю, що живу,
І знаю перемога буде наша.
І розумію, що люди помруть,
Та їхня пам'ять, буде в серці нашім.

Майданчук Софія,

*8 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Чому плачуть українські матері

Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир, й замовкнуть війни злі!
І сльози щастя на своїх обличчях
Відчують всміхнені усюди матері.
Хай буде мир, веселі будуть діти,
Спокійними скрізь стануть всі жінки
І перестануть думати ночами,
Що десь коханий гине на війні.
Хай буде мир, замовкнуть всі гармати!
Доволі крові, сліз, нещастя й бід!
Хай відпочине, змучений боями,
До праці звичний чоловічий рід.
«Хай буде мир!» – звертаються до Бога,
Чоло зросивши потом, трударі,
Бо хочуть, щоб сміялись дзвінко діти
На нашій древній змученій землі.

Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир, й замовкнуть війни злі!
Хай у міцних обіймах дружби й миру
Крокують в майбуття народи на Землі!

Мальчевська Марія,

8 –А клас, ЗОШ №8,

м. Рівне

Домашнього затишку вам, захисники!

Щодня дивлюся новини про події на сході нашої України. Уявляю, наскільки важко приходиться захисникам далеко від рідного дому. Вони, як ніхто інший, розуміють, що захистити мир у країні – це їх святий обов'язок. Розумію, що серце їхнє потребує підтримки, а інколи і співчуття, тому хочу подарувати воїнам власний вірш-побажання.

Нехай іде прозорий дощик
І небо темно-синє проплива,
Синочок гарно носик морщить,
Коли удома біля мами спочива.

Нехай цвіте земля, тепло повсюди,
Розстелим килимок з тобою в лузі,
А поруч будуть лиш веселі люди,
І смутку не побачиш ти в окрузі.

Коли душа додому кличе,
Де чуєш мамине тепло,
А журавель удаль курличе,
Ти думаєш про місто чи село.

Ніжніша за усіх – матуся.
Всіх заспокоїть та засне.
У неї доброти навчуся,
Вона як сонечко ясне.

Дитина в мами на руках

Почує ніжну колискову,
А ти прихилишся лише в думках,
Сльозу змахнеш і відкладеш розмову.

Ми станем непорушною стіною,
Війну здолаєм назавжди,
І ти забудеш, що було з тобою,
Додому з миром повернешся ти.

Ніколайчук Мар'яна,

*8 клас, гурток «Літературне країзнавство»
КЗ «Дубенська районна станція юних туристів»
на базі Птицької ЗОШ I-II ступенів,
с.Птича, Дубенського району,
Рівненської обл.*

Мені сьогодні снилася війна...

Мені сьогодні снилася війна...
Ішла я полем, вквітчаним у маки,
Я йшла, і бігла, й знову йшла,
Я не могла більше ступати.

Мені сьогодні снилася війна...
Ті маки кров'ю на ногах ставали,
А я ішла, ішла, ішла...
В далечі ангели почали співати.

Мені сьогодні снилася війна...
Ті ангели за серце брали,
Та не очікувано настала тишина,
І вже вони перестали з'являться...

Мені сьогодні снилася війна...
І кожен ангел – це наш хлопчина,
Це той, в якого доля вже одна,
Кого пов'язала лиха година...

Мені сьогодні снилася війна...

Ті ангели, що на землі літали,
Це вояки, що в мирний час
На захист наш віддано ставали...

Мені сьогодні снилася війна...
Я так хотіла врятувати хлопчину,
Але не встигла, не змогла,
Не прибігла в ту саму хвилину...

Мені сьогодні снилася війна...
І хлопчаки, що вчора гралась,
І їхні вигуки – «Ура!»
Які нема кому уже кричати...

Мені сьогодні снилася війна...
Мій тато, що лежав в окопі,
А навкруг нього – пустота,
І серце, що не б'ється в його плоті.

Мені сьогодні снилася війна...
В руках дитини бачила я фото,
А у очах у неї – пустота,
І лиш сльоза котилася із ока...

Мені сьогодні снилася війна...
І мати, що чекала свого сина,
Та чорна хустка, що трима вона,
Й на душі вічна провина...

Мені сьогодні снилася війна...
І вибухи гранат й снарядів.
То вибухи..., то тишина,
І море залпів від ворожих градів.

Мені сьогодні снилася війна...
Та не ота, що вже давно, а що сьогодні,

Мені наснилися хлопці, й пустота
І так хотілось вирватися їх із безодні...

Мені сьогодні снилася війна...
І усмішки тих хлопців юних.
І вірна мати, й не одна
Котра так вірила у чудо...

Мені сьогодні вже не снилася війна...
Я знаю, що вона скінчилась...
Й прийде година вже ота,
Коли ти скажеш: «Я живий, вернувся!»

*Петрук Алла,
8-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

А за вікном в наш час іде війна
А за вікном в наш час іде війна ,
І воїни невинні гинуть,
І бідолашна матір котрий день сама,
Сидить і жде, і молиться за сина.
Надія все ще в її серці є,
Вона щодня надіється на диво.
Та матір скорі горе жде,
Вже синова душа летіла в небо.
Бо того доленосного дня
Хлопець воював за свободу.
І хоч з ним завжди материнська молитва була...
Не зумів він пройти перешкоду.
Коли ж гучний почався обстріл,
Чоловіки усі пішли у бій...
І хлопець відчув постріл,
Що зруйнував тисячі материнських надій.
Старенька мати плаче біля тіла сина ,
Та він уже повік очей не розімкне!
Юнак хотів, аби країна залишалася єдина,
І смерть його ворогам з рук не зійде!

Бариш Назар,

*9-Б клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Борімось за мир!

На сході – війна! Гармати гудуть...
У бій солдати українські ідуть.
Матері плачуть, гірко ридають,
чи повернуться синочки з війни не знають.
...Солдати у бій знову ідуть,
за рідну країну життя віддають.
Будуть за ними рідні сумувати,
будуть героїв завжди пам'ятати.
У наших серцях завжди будуть вони,
герої, що за Україну життя віддали.
За мир і спокій борімося ми,
українські доньки і, звісно, сини.
Душею і тілом стійте за мир!
Нехай буде в шафі військовий мундир.
Нехай в Україні не стріляють автомати!
Хай в рідній країні не гинуть солдати!

Борищук Мирослава,

*9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Герої житимуть в серцях...

Чорна хмара вкрила всю країну,
на сході зробила велику руїну.
Сьогодні там зриваються гранати,
стрілянина кругом... Падають солдати.
А жорстока і страшна війна
забирає й забирає життя...
Не жаліє нікого вона...
Ціль наводить у самі серця.
А солдати мріють про мир...
Мріє рядовий, мріє командир...
Нас сьогодні вони захищають,
від ворогів усіх оберігають.

Не хочуть, щоб по рідній країні,
нашій любій неньці Україні
ходили ворожі солдати.
Про героїзм українців буду завжди пам'ятати!
Слава героям, які полягли на війні!
Про них не забути ніколи мені!
Вірю: настане вже мирний час.
Він дуже потрібний для нас!
А герої житимуть у наших серцях.
І не буде людській вдячності кінця.

Гертичук Іванна,

*9-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Я голосую за мир!

Сьогодні ніч була холодна,
Мені приснилася жорстока боротьба
Нешадна, безконтрольна та стихійна.
Брати калічать душу рідну
За мир і спокій віддають життя,
Щоб їх нащадки мали кращу долю.
Я хочу миру, щоб не було болю,
Щоб смерті відійшли у забуття.
В хатині під вікном сидить бабуся
Сумна, з розбитим серцем в муках .
Куди ж їй йти? Село в руїнах .
Зосталася одна із болем в серці та безсила .
Так гірко плаче, а в руках листи,
Позначені сльозами сина .
«Я скоро повернусь», чекай мене .
Ти не журись, у нас все буде добре,
Ти там від мене діток пригорни
І нашепчи на вушко :
” Тато вас так любить .”
Прокинулась із острахом в душі,
Храни країну, Боже, я прошу
І помолюсь, щоб сон цей був не віщий .

Глинюк Вікторія,

*9-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинської області*

Я прошу миру!

Боже, а я прошу миру,
Я хочу, щоб зникнув постріл гармати.
Прошу, щоб вернувся солдат в Україну.
Хай усміхнеться заплакана мати.
Боже, а я прошу миру,
Щоб радість і чесність до нас всіх прийшли.
Я хочу, щоб сонце у небі світило,
Щоб хмари кудись в далечінь розійшлись.
Боже, а я прошу миру,
Щоб в серці лунав український заспів,
Щоб в полі колосся плелось й колосилось,
Над полями прапор вільно майорів.

Гринюк Андрій,

*9-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Воля завжди хоче більше

Воля завжди хоче більше,
Їй замало просторів буття.
Не покладайся ні на що, навіщо?
Адже назад немає вороття...

У просторі багато часу,
У мене вдосталь небуття...
Тебе охоплює бурління фарсу,
Тебе несе у вир життя...

Слова усі в клубок зібрались,
І почуття звились кублом
Болючі рани залатались,
Лиш дим від них стоїть стовпом.

Багатоликість інколи лякає,

Буденна сірість дихає в щоку...
Цілунок сонця радо привітає,
Якщо ти правду виложиш гірку.

Стихія почуттів бентежить,
Зриває маски із облич.
Реальність за життям не стежить,
І совість теж уже не клич.

У розвитку подій мінливість
Втрачає всю свою вагу.
Хай марить нами лиш значимість,
Правдивості вгамовує жагу.

Гуртуються разом дороги,
Що всіх ведуть у майбуття.
Трапляються гнилі тривоги,
Збиваючи із ніг буття.

В мені кричить розбита совість
І стогне зранена душа.
Закрити б злу, криваву повість,
І дати б гнилі відкоша!

Дикун Дарія,

*9-Б клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу, щоб швидше закінчилась війна!

На сході України жахливий розбрат.
Як зрозуміти: хто ворог, хто брат?
Воюють там українські солдати.
Стріляють по них ворожі автомати.
А мирному населенню як виживати?!
Хто може відповідь на це питання дати?
Плачуть сестричка, донька, матуся.
Плачуть дружина, дідусь і бабуся.
Моляться за рідних і за земляків,
за синочків моляться і за батьків.

Раді усі солдатів живому.
Хочуть, щоб всі повернулись додому.
Хочу, щоб швидше закінчилась війна,
щоб у мирі процвітала Україна моя!

Корнійчук Марина,

*9 – В клас, Рівненської гуманітарної гімназії,
м. Рівне*

Ніч для ненечки настала...

Ніч для ненечки настала,
Темна, непроглядна ніч...
Людям голови зривала,
Щоб ховалися за піч...
Хлопчат сотнями вбивала,
Катувала, лютувала ...
Жити нам не дозволяла:
Страшні речі виробляла...
Ніч собі все панувала
Та надієчку плекала,
Що здобуде Україну,
Нашу милу Батьківщину!
Та вона не врахувала,
Що вже силюнки не мала...
І коли двобій програла,
Вмерла десь, на чужині...

Новосад Тетяна,

*9 клас, Борбинська ЗОШ I-III ступенів,
Млинівський район, Рівненська область*

Лист до солдата

Ти знаєш, солдате, я довго думала, що написати
Про розбиті мрії, війну й автомати?
Для чого? Адже про це ти добре знаєш сам.
Ну, що тут казати, якщо це відомо й нам.
А ми живемо за сотні й тисячі кілометрів звідти,
Й не бачимо, як полум'я градів ламає квіти,
Наші – українські квіти, на нашій землі,

Які ще недавно плекали рученята малі.
А вже сьогодні ці маленькі руки,
Прикладаючи сили гризуть граніт науки
І мріють повернутись додому, у свій дім
Всі разом, щасливо, без війни, жити в нім.
Ти знаєш, солдате, а мені лише 14,
А я чую такі речі, які не треба чути й в 20,
Смерть, революція, постріли і вона...
Найчастіше чую це слово – **війна!**
А всі навколо твердять – незалежність,
То скажіть мені, яка до біса незалежність?
Коли ми просим, благаєм про кредити,
Й не знаєм як виплачувати, і як далі жити.
Робочих місць в державі завжди не вистачає,
А коли це закінчиться – ніхто не знає.
Коли вже наша Україна не буде бідувати?
Ти знаєш, солдате, а я просто мрію...
Ще війна мене не вбила, ще як вогник я жеврію,
Палає ще мій український дух патріотизму.
Можливо скажуть: «Забагато оптимізму!»
Та знаю я і вірю – закінчиться війна,
Як лід у гарячих руках розтане вона,
І нарешті мир настане в Україні,
Й подарує усмішку кожній дитині.
Буде вільна Україна, буде мир і незалежність,
Буде синє небо і жовтого колосся безмежність!
Знаєш, солдате, хочу щоб Бог тебе оберігав,
Щоб ти там воював і завжди пам'ятав:
Тут тебе усі з нетерпінням чекають,
І повернутися з миром бажають.

Панчук Руслан,

*9-Б клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Вірю я щиро...

Що це коїться? Поясніть мені,
чому схід країни весь у вогні?!

Чому стріляють автомати і горять поля?!
І чому в небезпеці країна моя?!
Вже мій тато також взяв зброю.
Він, як і всі, готовий до бою.
Повертайтесь, солдати, до батька і неньки,
повертайтесь до діток, солдати рідненькі.
Вірю я щиро, вірю весь час,
що настане мир довгожданий у нас.
Закінчиться війна, всі складуть зброю...
Настане мир... Ніхто не піде до бою.

*Попович Ольга,
9-Г клас НВК № 12,
м. Рівне*

Диптих

Моїми сльозами дощі промовляють,
І сонце сумне від наруги й нещасть.
Загарбник країну мою роздирає,
Та нас роз'єднати ніхто не дасть.

Війна – це і зрада, і біль, і сваволя,
І мати, що звістки від сина чека...
І туга в очах, і розтерзана доля...
Та віра все ж є – перемога близька!

Любов – неодмінна для людства вимога,
Що душу очистить від яду і зла.
– Нехай буде мир без війни, – прошу Бога.
І холод сердець хай любов омива.

Кров'ю із вен витікають секунди,
Обірвана ранить струна.
Стогне земля, яку топчуть прибуду...
– Боже, нащо ця війна?

Прапор скривавлений в небі тріпоче,
Ллється розпечена кров.

Кулі невтомно вбивають охоче,
Двохсотий вантаж їде знов.

Боже, пошли свою милість у серце
Найманцям з різних москов.
На навіжених, нестерпних чужинців
Щедро пошли вселюбов.

Скупська Кароліна,

*9 – В клас, Рівненської гуманітарної гімназії,
м. Рівне*

Лист солдату

На полі бою ми зустрілись
З найгіршим ворогом своїм.
Там звуки пострілів котились,
Влучали в серце нам і їм.
Та попереду ти не бачиш,
Солдате, жодних перепон.
До тебе ще прийде удача,
І зникне їхній фараон.
Борись за честь, борись за волю,
За щастя, єдність і добро.
Надіймося на добру долю,
Стираймо з лоба меншовартості клеймо!
Ви стоїте за нас завжди горою...
Нехай же горе вас обходить стороною,
А руки будуть сильні, як граніт!
І буде день, коли тобі, герою,
Безмежно вдячним буде увесь Світ!

Сухий Володимир,

*9-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Хай буде мир на козацькій землі

Україна – держава єдина
І найпрекрасніша з усіх.
Де в злагоді живе родина,

Лунає тут дитячий сміх.
« Хай буде мир!» - звертаються до Бога,
Чоло зросивши потом трударі,
Бо хочуть, щоб сміялись дзвінко діти
На нашій древній галицькій землі.
Ми хочемо миру, щоб квіти збирати,
Щоб маму любити і пісню співати.
Ми хочемо миру на всім білім світі,
Щоб могли усі діти мрії здійснити!
Щоб життя вирувало у кожній хатині
Щоб радість посіяла добра людина.
Хай буде мир віднині і довіку!
Хай замовкнуть лихоліття злі!
Хай Україна в радугах - обіймах
Іде в майбутнє крізь віки.

Шалаєва Анастасія,

*9-В клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я вірю...

Солдати в полі, мов нема в них дому,
і в холод лютий, в дощ і снігопад...
Безсонні ночі, сум, тривогу, втому...
Все відчуває український це солдат.
Пройшов вже день... І слава, слава Богу!
З надією стрічають ніч вони,
що це востаннє, більш цього не буде...
Про мир всі мріють українські сини.
І вірять, що настане мирне завтра,
й прокинуться від співів солов'я,
батьки що будуть поряд і родина...
Бійці в це вірять... Й щиро вірю я.
Я вірю, що не треба буде вранці
іти їм у останній, може, бій.
Я вірю, що зберуть вони все в ранці
й повернуться до діток й матерів.
І плакати що будуть їхні неньки

від щастя за повернення синів,
всміхатимуться їх дружини дорогенькі,
і дітлахи, що так чекали татусів.
Я вірю, що настане мирне завтра.
прийде нарешті вже кінець війні.
Ну а сьогодні я кричати хочу:
Так-миру! І, звичайно ж, ні! - війні!

Яценко Марія,

*9 – В клас, Рівненської гуманітарної гімназії,
м. Рівне*

Не будь німим – малюй на вікнах!

Буває, йдеш шляхом безмежним
У безкінечно чорній вежі,
І темінь пострілом гармат
Гряде крізь коридори грат.
А вікна десь удалині,
Мов та примара. Подивись:
Безодня височить з небес –
Блакитно-біле скло картин,
Зображень з нами, може, й без...
І руки тягнуться вперед!
Ти йдеш, а поряд – твій портрет –
Спостерігач, але німий,
Тож не змінити хід подій.

Лунає музика гучна,
Та з часом затиха й вона,
І твій портрет з нею зникає.
Була рішуча, запальна;
Тепер же фарби тихо блякнуть,
І голосу твого не чуть.
Усе відносно! Не забудь!
Усе можливо і, мабуть,
Із кожним кроком віддаляєш
Від себе ті примарні вікна.

Занурюєшся... Ти ж це знаєш:
Метеликових помах крил
Життя чиєсь уже змінив.
Дві ноти стали інтервалом,
Там недалеко й до акорду.
Що перші ноти в творі горді,
Він ставить крапку і в кінці.
Усе подібно до кросворду:
Горизонталі й вертикалі –
Це два антоніми, які
Дають у сумі одне слово.
Хтось його впише в чорні ґрати,
А хтось – на вікнах намалює!

Венцурик Марина,

*10-В, КЗ «Рівненський обласний ліцей»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Вже закінчилися зимові холоди,
А ще і не жевріє вогник миру...
Україна потерпає від війни,
Убити хочуть молоду країну.

Ніхто ж і не очікував таких зрад,
Що кровні українці від держави відречуться.
для них Батьківщина позбавлена всяких принад,
Тому в ДНР і ЛНР ті несуться.

Які ж довірливі ці новороси!
Чи як там ще вони себе зовуть?
Росія скаже : «Війну ведуть амерекоси»,
Ті повірять і лиш головами кивнуть.

Обдурені, вважають, що праві.
За наказами руйнують власні міста.
Вони - це лиш ворогові служники,

Бо на рідній землі їм не буде спокійного життя.

Вони вбивають своїх братів,
Проводять вибори під дулом автоматів.
Сепаратисти... Тут не треба й слів.
Вони здатні погубити Україну-матір.

І ви кажете соромно за українців?
За тих, хто гине і за ваше майбутнє?

Коли ви зрозумієте в кінці кінців,
Що свідчення російських ЗМІ є згубне.

Воно спрямоване проти нашої нації
І аргументує, що на Україні війну влаштували США.
Прошу, люди, не ведіться на провокації.
Це ж неправда, абсурдна брехня.

Росія не захищає вас,
вона окупує ваші території,
щоб надалі не існував Донбас,
А українські поклади були приватизовані.

Люди , чи потрібні ви Росії ?
Їй і так є про кого дбати.
Зерно неправди вона для вас сіє.
Тож потрібно переорати і повставати!

За правду! За волю!
За незалежну державу!

Єднаймося, милі,
Борімося із злом!
Не має місця агресору на Україні,
Нехай горить у пеклі те, що нам всі біди принесло.
Я голосую за мир на Землі,

Я голосую за мир в Україні!
Господи, хай більш ніколи не буде війни,
Хай буде спокій на моїй Батьківщині.

Копелюк Ярослав,

10-Б клас, КЗ «Рівненський обласний ліцей»,
м. Рівне

Я ХОЧУ МИРУ

Найбільше я хочу, щоб мир був на світі,
Щоб мами щасливі всміхалися дітям,
Щоб сонечко ясне світило у вікна
І ніжно торкалось промінчиком світла.
Щоб птахи співали веселі пісні
І хліб запашний був завжди на столі.
Щоб в школах щоденно мудрішали діти,
З бажанням навчатись, багато читати,
Уміти дружити, батькам помагати.
Щоб в нас в Україні лиш мир панував,
Ніхто і ніколи війни щоб не знав !

Мельник Дарина,

10 – Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне

Вінок з вогню

Вінком з вогню окреслений Донбас,
Вінком, що ранить і вбиває знов,
Ніхто не може зупинити час,
Почати з перемовин та розмов.

Чому земля страждає від вогню,
Хто допустив війну на брата?
І не одну вже розлучив сім'ю,
Де плачуть діти і чекають тата.

Слізьми і кров'ю зрошена земля,
Світанок не росою вмий,
Це за наказами Кремля

Донецький степ бійцями вкритий.

Вже не діждеться мати сина –
Поліг давно в нерівному бою,
Там схилить ягідки калина,
Де кров юнак пролив своєю.

Учїмось мужності й відваги
У тих, хто йде в кривавий бій,
До ворога свого – зневаги,
Щоб стати сміло у двобій.

Чекаєш «есемеску»

Чекаєш «есемеску», що живий,
А я не в змозі, люба, написати,
Хоч дух у мене є ще бойовий,
Та я під кулями не можу встати.

Усе життя своє перебираю,
За кадром – кадр, де ти і мати,
Чи виживу сьогодні, ще не знаю,
Та хочу рідних сильно обійняти.

Коли зупиняться ці «гради»,
Що нищать все живе підряд?
Невже по той бік люди-гади
Шлють за снарядами снаряд?

А воїнів чекає вдома мати,
Ночами плаче й молиться вона.
І кожен з нас так хоче знати,
Коли ж зупиниться війна.
Земля від вибухів під кулями теж плаче,
З бійцями стогне тихо в бліндажі:
– Вернись додому, ти, козаче,
Хай мирні повернуться дні.

*Плінський Олександр,
10 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Ми мрією про мир живемо!

Ми мрією про мир, живемо
У ці нелегкі часи,
Ми віримо в свободу свою,
Для рідної землі.
Як наші батьки та діди
За щастя боротись йдемо.
Ми молодь нової доби,
Ми разом збудуємо наш мир.
Це мир для народів усіх,
Без болю, страждань та хвороб.
Це всесвіт без злої війни,
Яку ненавидимо ми.
А жити у рідній хатині,
Без вибухів в своїм дворі
І щоразу посміхнутися дитині,
Яка простягає руки тобі.
Ті руки не іграшок просять,
А ласки миру й тепла.
Бо й мале з дитинства знає,
Що таке війна.

*Хіночик Аліна,
10 – А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Роздуми

Рік пройшов, а постріли лунають:
Танки, гради, автомати...
На Донбасі знов стріляють,
Не діждалась сина мати.
Гинуть хлопці ще на сході,
Плачуть рідні в самоті,
Вбивці ходять на свободі...
Обіцянки скрізь одні!
Хто ж про нас іще подбає?

21 листопада...
(Хто це й день не пам`ятає?)
Вийшла в Києві громада.
Наш народ створив Майдан,
Страх відкинув якнайдалі,
Щоб позбутися кайдан
Не за гроші чи медалі.
Вся країна в небезпеці,
Рветься бідна на шматки.
Можновладці ж у безпеці
Хочуть вигоду знайти.
Хто Вкраїну роздирає?
Хоче кращого життя?
Молодь чітко тепер знає –
В єдності країни – майбуття.

Годунко Вікторія,

*11 – Б клас, Рівненської гуманітарної гімназії,
м. Рівне*

Не согріши!

Летять вогні і плачуть діти.
Басистий гамір, наче рій.
Пробачте, правду ніде діти –
то українці йдуть у бій.
Брат проти брата кров'ю, тілом
розплачуються за життя –
життя у вільній Україні,
де справедливе(!) майбуття.
І заклики лунають з сцени:
"Не бий свого! Не согріши!",
але "бійці" на цій арені
прийшли сюди лиш за грішми.

....

Є на обочині церквина.
"Смотри, вон тут один притих!..."
А тут налякана дитина
прийшла молитись за своїх.

«Пісня про революцію»

Чи від нудьги, чи то для профілактики
Безжально бачиться із Україною час.
Небо знову плаче за вами, солдатики,
Небо знову і знову голосно кличе вас.

Колись обіцяли вернутися навесні,
Колись обіцяли приїхати в дім, живими!
Скільки душ віддали ми тій клятій війні?
Скільки людей стали умиць святими?

Най не припиняються звуки зброї й гармат,
Най не згасають вогні небесної сотні,
Поки не усвідомить наш псевдобрат,
Те, що ми не здаємось без бою сьогодні.

І в кожному з нас в оцю гамірну хвилину
Прокидається щирий поет з саркастично-закличною функцією.
Тож давайте вкладемо в кохану країну силу,
Щоб не залишилась тільки пісня про революцію.

*Гордійчук Ярослава,
11-А клас, ЗОШ №23
м. Рівне*

Там, де плакала мати
Під вікном старенької хати
Проросло кілька маків червоних,
Там, де плакала мати,
Проводжаючи сина в кирзових чоботях.

Захищати ішов рідну землю,
Хатину, і батька, і матір.
Залишаючи все, хоч нічого не мав,
Він життя був готовий віддати.

Він пишався, що ріс на славетній землі,

Він пишався, що він українець,
Намагався робити те ж, що й козаки:
захищати країну, її волю та гідність.

Кров'ю героя вмиласть земля,
Коли впав він від кулі на неї.
І відчула мати, що сина немає,
Коли птаха-душа залетіла в віконце.

Він хотів би сказати, що йому не болять,
Що ангелом став і летить він на небо,
Але встиг лиш сказати, аби написали листа,
Де він просить не плакати матір.

Уявляеш: він більше не вернеться
І не буде звикати до тиші,
Його серце, застигло з тривогами,
Більше не буде битися.

Він виконав свій обов'язок:
Встояв там, де падали інші.
Він захистив свою Батьківщину
І мир простих українців.

Під вікном старенької хати
Проросло кілька маків червоних,
Там, де плакала мати,
Поховавши сина в кирзових чоботях.

Казанчук Софія,

*11 клас, Борбинська ЗОШ I-III ступенів,
с. Борбин, Рівненська обл., Млинівський р-н.*

Горе матері

Присвячується Вірі Полицяк (мамі загиблого воїна)

В народі кажуть: "час лікує рани...",
Що біль і горе з часом проминуть,



Але, повірте, не у тої мами,
Шо сина провела в останню путь.

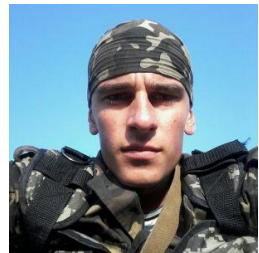
Село потрохи стало затихати,
І, друзі вірні, менше гомонить...
Лише матуся й досі виглядає
І на могилку кожен день біжить.

Хоч знає добре, син її загинув,
Коли країну нашу захищав.
А мама й досі, має ще надію,
Що син живий, він просто спав.

І сниться їй, що син живий вернувся,
Що підійшов, матусю обійняв...
І пригорнувся, ніжно пригорнувся
Та лагідно в щоку поцілував.

Яка шаслива уві сні зробилась
І тягнеться синочка обіймать,
Цілує, гладить, дивиться шасливо...
Та треба півню рано заспівать.

Прокинулась... і знов немає сина,
Знов на могилку плакати біжить.
Коли вернеться мир на Україну?
Коли ми зможем знов щасливо жить?



А матері у нашім краї
Завжди душею із дітьми.

Прошу у Бога:"Господи, помилуй,
Благослови цю маму й збережи".

Пробачте мамо

Пробачте, мамо, що загинув рано,
В аеропорту багато полягло.
Стояли ми до смерті за державу,

Ми ворогу свій край не віддамо.

Мій добрий тату, бачу зажурився,
По скроні покотилася сльоза...
Не плач, тобі треба гордиться:
За Україну я життя віддав.

Пробач, кохана, я хотів ще жити,
Дітей ростити, дім побудувати,
Садок квітучий поряд посадити,
В любові і щасті вік свій проживать.

Найкращі сестри, дуже я любив вас.
Хотів ще чути ваш веселий сміх .
Та вражі гради долю поломали.
Прощайте, любі, й маму бережіть.

Бабусю мила, вибач свого внука,
Що біль і горе я приніс в наш дім .
Живіть сто літ, та згадуйте онука,
За мир і спокій я в бою поліг.

Бувайте друзі і односельчани,
Поговорити з вами я любив.
Просіть у Бога щоб війни не стало,
Брати не убивали, щоб братів.

Та знаю я, що скоро день настане:
Підніметься вкраїна, розцвіте.
І хтось тихенько і мене згадає,
І квіти на могилу принесе.

Куліш Ганна,

*11 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Рядками сумними лягають слова,
Що на папері лиш ожива.

Про все наболіле, про все пережите,
Про те, що часом не буде убите.

До вас я звертаюся, широко молюся
І серцем, душею до вас прихилюся.
Я дяку несу вам і кланяюсь низько,
Бо смерть біля нас уже дуже близько.

Кулі смертельні, гармати і танки,
Скривавлені кров'ю ранкові світанки...
А сльози жінок, їх недоспані ночі
І страху дітей наповнені очі.

Загиблі солдати, роз'ятрені рани.
Ми молимося слізно щоночі за вами,
І віримо широко, що ми переможемо –
По-іншому ж бути ніяк не може.

Сокира війни затопчеться віками,
А горе утрат, невимовне словами,
Залишиться в пам'яті кожного з нас,
Бо ми – це Київ, Львів і Донбас.

Бо ми, українці, – це гордість і слава,
Це схили Дніпра, Луганськ і Полтава,
Це кетяг калини, колосся пшениці,
Що тішать віками наші зіниці.

*Салімова Олена,
11 клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Об'єдналися усі в боротьбі
Народ наш терплячий дуже,
Довго неволю терпів,
Та раптом повстав він, друже,
Й погнав із країни катів.

За долю найкращу тобі
Тоді на Майдані вмирили.
Об'єднались усі в боротьбі,
До останку за волю стояли,

Змогли зупинити ми сваволю,
Хоч Сотня Безсмертна злетіла у вись.
А тим, хто загинув за волю,
Доземно, дитино, вклонись.

Не стане Україна на коліна
Не стане Україна на коліна,
Не залякати наш народ!
І переможем неодмінно,
Хоча й не прагнем нагород.

І все одно, що пишуть у Росії
Про нас неправду повсякчас,
Не заберуть у нас Надії,
Бо вогник Віри гріє нас.

Життя, немов той бумеранг,
Повернеться іще до тих,
Хто розірвав наш східний фланг
Й направив воїнів чужих.

Не стане Україна на коліна,
Не залякати наш народ!
І переможем неодмінно,
Хоча й не прагнем нагород

Maciek Skreżyna

*Klasa II Technikum Hotelarskie,
Katowice, Polska*

"TO CO NAS ŁĄCZY"
Zaczęło się pięknie, lecz jest jak jest,

Czerwonych ścian kawałki walają się wszędzie
Czarna chmura przeszła po każdym mieście
I znów czas piękny przybył tu

Do rowu wrzucimy broń i nienawiść,
Już wystarczy tych krwawych napaści.
Walczyliśmy, by pokój zapewnić,
Nie, by w niewolę ludzi zagonić.

Pięść swą rozluźnij, Brata przywitaj,
Wolność nas łączy, chciwość rozdziela.
Historia nasza wspólna i piękna
Bracie znad Dniepru, we wspólnocie witaj!

*Бартошук Даніела,
1-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Казка про дружбу і мир

В одному лісі в маленькому будиночку жили друзі – гусеничка і равлик. Жили вони дуже мирно і дружно: допомагали один одному, разом ходили гуляти, разом прибирали в оселі. Одного разу у гусенички загубилися черевички. Вони разом із равликом пішли їх шукати у травичці біля хатки і натрапили на маленького джмелика, який гірко плакав. Друзі взяли його до свого будиночка, покликали лікаря-Сову, яка написала лікування для хворого. Гусеничка і равлик піклувалися про джмелика, який скоро видужав і захотів жити зі своїми новими друзями. Проте, видужавши, джмелик став себе не дуже добре поводити: перестав складати іграшки та книжки, розкидав свої речі й зовсім не допомагав друзям по господарству. Та ще й до того, перестав вітатися і дякувати за смачну їжу. Одного разу, коли джмелик заснув, равлик і гусеничка вирішили написати правила проживання у своєму казковому будиночку. Зранку, коли джмелик прокинувся, друзі вголос прочитали складені правила і зрозуміли, що вони допоможуть їм краще розуміти та піклуватися один про одного,

а також жити в мирі та злагоді і на вході до свого будиночку написали такі слова: «Нехай буде дружба і мир у нашій оселі» !

Бондар Ольга,

*1-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир

Мир – це коли люди живуть у спокої, здоров’ї і щасті, коли вміють попросити вибачення і помиритися.

Я не хочу, щоб була війна тому, що вона породжує зло, смерть, сум. Жінки і діти змушені сидіти у підвалах, мерзнути і потерпати від голоду. Постійно спалахують пожежі і гримлять вибухи. Чоловіки ідуть рятувати рідну землю від ворога, а іноді навіть гинуть. Війна приносить сльози і гіркі страждання. Руйнуються сім’ї.

Добре, коли є мама і тато, а діти весело граються, сміються і радіють. Тому я хочу, щоб в Україні запанував мир і ніколи більше не приходила війна!

Вєтров Георгій,

*1-Б клас, Рівненська гімназія «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

З цікавих розповідей батьків я знаю, що мої прадідусі Іван та Ілля, прабабуся Віра воювали на війні проти фашистів, які несли біду для всього людства. Вони отримали чимало поранень. Були нагороджені орденами й медалями. Ці реліквії зберігаються у нашій родині.

Мені хочеться, щоб в усьому світі, а особливо в Україні, не було війни. Вона приносить горе людям. Мир для мене – це велике щастя. Це коли мої рідні та близькі разом. Я хочу, щоб у кожній оселі лунав дзвінкий дитячий сміх, панували дружба й радість. Я голосую за мир!

Головань Олександр,

*1 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Слово "мир" таке маленьке! Що б написати його потрібно всього три букви. А як багато воно означає. Це сонячний ранок і пісня пташечки, гарячий сніданок і усміхнена мама, рідна школа і щирі друзі. Я все це люблю! Але мама каже, що в нашій Україні йде війна. По телевізору передають погані новини - гинуть люди, руйнуються будинки, стають сиротами діти. Дуже страшне слово "війна"! Я хочу, щоб в нашій мові не було цього слова. А в світі того, що воно означає. Тільки мир!

*Дерлюк Александра,
1-А клас, РК «Престиж»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

У слові «мир» лише три літери, але воно для мене, дитини, означає дуже багато. Мир – це яскраве сонечко, зелена травичка, радісні дитячі усмішки, мамині теплі руки. Це найцінніше, що є на світі.

Раніше про війну я чула тільки з розповідей про мого прадідуся, який воював у Великій вітчизняній. Але одного разу по телевізору показували новини, і там я почула постріли, крики, плач жінок і дітей. Мені стало дуже страшно - я зрозуміла, що війна означає сльози, біль і страждання людей.

Я хочу, щоб на моїй землі був мир та спокій. Тому я голосую за мир!

*Химченко Дарина,
1 клас, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Я голосую за мир

*Нам нужен мир
На голубой планете!
Его хотят и взрослые, и дети!*

Я, ученица первого класса, понимаю, что такое мир. Это важное слово на Земле!

Мир – это чистое небо над головой, звонкие песни, журчание ручейков, пение птиц, шелест листьев, шёпот трав. Это смех детворы, счастливые улыбки матерей и отцов, братьев

и сестёр. Ведь мир – это школьный звонок, это школа, в окнах которой светит солнце.



Только мир может принести добро, покой, счастье. И чтобы на Земле жила радость, прежде всего, нужен мир.

Нам нужен мир
Навеки! Навсегда!

И пусть в небе, на воде, на суше парит

голубь мира!

Яцишин Сергій,

*1 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир дитячими очима

Мене звати Сергійко. Я першокласник. Сьогодні я навчився читати слово "мир". Мені відомо, що воно означає. Мир - це коли в блакитному небі літають пташки та метелики, а не кулі. Мир - це коли на зеленому полі ростуть квіти та бігають тваринки, а не їздять танки. Мир - це коли всі усміхаються, а не плачуть від болі та втрати рідних людей. Це добро, злагода, весна. Я люблю мир! Але не всі це розуміють. Особливо, дорослі! Адже ми, діти, хочемо рости та розвиватися, створювати і відкривати, жити та дружити. А для цього нам потрібен мир! Миру на всій землі і в рідній Україні!

Заворотний Євген,

*2 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мир очима дітей

Кожна дитина розуміє слово «мир» по – різному. Хтось думає, що це коли розуміють тебе, а хтось, що розуміти оточуючих.

На мою думку, під словом «мир» криється багато сенсів і думок, які можна висловлювати і говорити про них вічно. Під моїм розумінням «мир» - це різні речі, наприклад такі як: добро, щастя, сім'я, любов, взаємозв'язок із самим собою, своїм внутрішнім «Я» і, звичайно, з навколишнім світом. Мир – це

спокій у нашій рідній Україні, і навіть спокій у сім'ї, у стосунках із рідними та оточуючими.

Ми повинні прагнути кращого для себе, інших і для тієї землі, на якій ми живемо. Для того, щоб зробити світ кращим, потрібно допомагати людям, говорити один одному теплі слова і не втрачати ні хвилинки. Адже мир – це наше майбутнє!

Іванюк Кирило,

2 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мій голос – майбутнє країни

Мир – яке маленьке слово, а скільки щастя й радості закладено в ньому. Я думаю, що кожна людина, кожна дитина повинна зробити все, щоб жити мирно, щоб жодна дитина не пролила слізок за мамою і татом, яких несправедливо забрала війна. Важко навіть уявити, але саме в цю хвилину, на сході нашої країни, лунають постріли і проливається людська кров, діти на власні очі бачать смерть і намагається якомога швидше сховати від неї. Я хочу, щоб скінчився час війни і на землі запанувало щастя, мир і злагода.

Мельничук Аліна,

2-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир

За мир у всьому світі-

Щоб не гинули батьки

Та не плакали діти.

Щоранку мене будить до школи сонячний промінчик і ласкавий голос мами, а моїх однолітків на Сході будять постріли і плач... У школі мене радо зустрічають мої улюблені вчителі та однокласники, а діти Донбасу не всі можуть відвідувати школу, бо там іде війна. Я повертаюся зі школи і бачу моє гарне місто, а дітки на Сході можуть бачити зруйновані будинки. Вдома на мене чекають мої мама і тато, старший братик. А на деяких діток на сході чекає порожня квартира, бо їх батьки загинули. Коли ми усміхаємося і радіємо життю, дітки на Сході плачуть...

Я радію блакитним світанкам, захоплююсь красою рідної природи, дуже люблю тварин, вільний від навчання час присвячую творчості: малювання, аплікація. І мені важко уявити, що про таке життя, як у мене, діти на Сході країни можуть лише мріяти, тому що у них зараз йде війна.

Війна-це страшна сила. Вона нищить на своєму шляху все живе: людей, тварин, природу. Люди-зупиніть війну цю страшну руйнівну силу.

Міцишин Іван,

*2 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Лист для воїна АТО

Я народився і жив на Донбасі в місті Авдіївка. Та раптом на нашу землю напали загарбники і воїни АТО піднялись на захист нашого рідного краю. Завдяки вашим зусиллям , наше містечко було звільнено. Але протягом півтора роки ви захищаєте наше місто, під обстрілами ворогів. Ми дуже, дуже вдячні вам за це. Вклоняємось вам до землі, дорогі наші захисники! Ми віримо у Вас!

Сподіваємось, що ми переможемо! Та разом порадіємо мирному блакитному небу та лагідному сонечку над нашою Батьківщиною. Хай береже Вас Господь, дорогі наші захисники!

Стасюк Вероніка,

*2-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я хочу миру?

Пригадую своє дитинство, коли гралася у парку з дітьми. Усі веселилися, співали, посміхалися. Ніхто не думав, що прийде біда. Батьки,сім'я, родина – усі були разом. І підтримають, і порадять, і подарують тепло й любов... Усе це зникло, коли почалася війна. Країна розділилася...

Багато дітей не відчувають більше теплоти, а чекають тата із АТО. Ніхто не знає, чи скоро він повернеться. Хочеться вірити, що незабаром знову засіє яскраве сонечко у блакитному мирному небі і всі захисники повернуться додому. Я хочу миру на землі, щоб усі були щасливими.

В небі пташка летіла,
Широко крила розкрила.
З насолодою літала,
Тривоги зовсім не відчувала.

Аж раптом постріл пролунав,
І сил не стало для польоту.
І кожен біль тоді пізнав,
Війна несе усім скорботу.

Форсюк Соломія,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Я голосую за мир

Мир – це коли мене люблять вдома. Мир – це коли я гуляю з друзями, навчаюся, подорожую, займаюся улюбленою справою.

Мир – це усміхнені обличчя, сонячні дні, веселі пригоди. Мир – це гармонія, затишок, тепло, краса, злагода, спокій, надійне майбутнє, здійснення бажань.

Я хочу жити на зеленій планеті в мирній країні.

Я голосую за мир.

Щоб люди не знали жаху війни,
Щоб дітям не снились погані сні,
Щоб горе і страх не забрали в свій вир,
Я голосую за мир!

Щенович Олексій,
2 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Повертайся живим!

Я хочу, щоб мій тато був поруч зі мною. Але він змушений захищати Україну і нашу родину на війні.

Ми з братом сумуємо за ним і хочемо, щоб він швидше повернувся додому живим. Хочемо гуляти разом в парку, робити уроки, ходити по гриби.

Тому ми тебе з нетерпінням чекаємо в рідній домівці.

Бадій Злата,
3 – А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне

Мир дитячими очима

Мир – це найприємніше слово на світі.

Мир, коли сонечко радісно світить.

Мир так потрібен дорослим і дітям.

Мир так потрібен усім!

З перших днів існування життя на Землі люди переживали різні чвари, які з часом перетворювалися на великі війни. В результаті гинули люди, руйнувалися держави, зникали цілі імперії. Це цікаво знати, читаючи на сторінках книжок та дивлячись телевизор, але перестає бути цікавим, коли стосується твоєї сім'ї, родини та держави. Наша країна переживає дуже складний період у своїй історії. Ми частіше чуємо слова: війна, горе, біль, страждання, голод, страх...

Я – дитина, і єдине, як можу змінити ці страшні слова на такі: щастя, любов, радість, сміх. Я молюся за мою державу, щоб на її території панував мир. Це не лише дуже гарне слово, а й сильне, адже символізує життя, дружбу, розвиток і любов. Я бажаю усім рідної землі під ногами та мирного неба над головою. Я молюся за тебе, Україно!!!

Боровець Тимофій,
3-А клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне

Я голосую за мир

Любі друзі! Якби дітям дозволили голосувати на виборах, чи сказали б вам, що ви можете якимось чином вплинути на ситуацію у своїй країні, яким би був ваш вибір?

Я учень 3 класу, мені 9 років. І якби я міг проголосувати, я голосував би не за того, чи іншого кандидата чи партію – я голосував би за Мир. За мир, який дає Бог. Щоб Божий мир був у кожному серці. Тоді усі люди любили б один одного, ніхто б не крав, не бажав би зла іншому, брат не вбивав би брата і наша країна процвітала б.

Отож, я голосую за мир!

Вознюк Анна,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне

Мир дитячими очима

Моя Батьківщина – Україна! Тут я народилася і зросла. Нежданно на миролюбну українську землю прийшла кривава біда. Між Україною і Росією повномасштабна війна. Хотілося б, щоб все в цих відносинах вирішилося мирним шляхом. У сучасному світі навряд чи існує явище, яке шкодить людині більше, ніж війна. Через війни гине величезна кількість людей, але справа не тільки в смертях військових. Проблема також у тому, що через неї страждають люди зі складу цивільного населення – від випадкових пострілів і снарядів гинуть звичайні люди, руйнуються їхні будинки, знищується їх власність. Для мене важливо, щоб на землі був мир. Щоб скінчилися сльози, біль та страждання українських матерів жінок і дітей. Боже бережи Україну!!!

Галицька Дарина,
3-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне

Про що розкаже обеліск

*«Війна, війна! І знов криваві ріки!
І грім гармат, і шаблі дзвін.
Могили, сироти, каліки
І сум покинутих руйн...»
(О.Олесь)*

...Мила, рідна, сонячна, квітуча – наша ненька Україна. Разом з тим така багатостраждальна. Дуже довгим і тернистим був шлях українського народу до незалежності. В різні часи українці безліч разів захищались від загарбників. На нашу державу нападали половці, монголо-татари, ляхи, шведи, австріяки, німці. Безліч разів українські міста і села були у вогні, ми пережили геноцид українського народу – голодомор 1932-1933, під час Великої Вітчизняної війни найбільше загинуло саме українців. Але ми не здавались, ми прагнули

свободи, яка, здавалось, нарешті наступила після розпаду СРСР і проголошення незалежності.

Здавалося... Ніхто не міг подумати, що в 21 столітті в центрі Європи країна змушена буде знову виборювати свободу, доводити свою незалежність, оборонятися від загарбників, тим паче, що загарбниками виявилися ні хто інший, як росіяни, які постійно стверджували, що ми – брати.

Боляче, боляче до сліз, від того, що українці змушені знов ціною своїх життів відстоювати мир, захищати своїх рідних, свої домівки, свою рідну землю. Знову українську землю окропила багряна кров її вірних синів. Разом з кров'ю, потекли і сльози матерів, батьків, дружин, дочок і синів...

Прикро, але в нашій країні знову будуть рости Пагорби Слави, з'являтися нові меморіали, пам'ятники і обеліски, які будуть присвячені новим героям. Героям, які загинули, захищаючи рідну землю від окупанта.

Ці обеліски будуть розповідати про неймовірних героїв, які ціною свого життя захистили Батьківщину. Ці обеліски будуть нагадувати про вічний подвиг хоробрих людей, про те, що ми ніколи не повинні їх забути. Ці, обеліски будуть застерігати прийдешні покоління від нових Наполеонів, Гітлерів і Путіних, для яких власна пиха і ненажерливість дорожча від мільйонів людських життів...

Разом з тим, ці обеліски будуть попереджати ворогів про те, що Україна – це вільна країна, що українці - це вільний народ!

Данильчук Анастасія,

3-В клас, НВК №12,

м. Рівне

Кольори війни

У війни є три кольори. Перший колір - **червоний**. Він означає кров, яку пролили воїни. Другий колір – **чорний**. Він означає злі обличчя нашій суперників. Це колір горя від втрати, від усвідомлення того, що вже ніколи не буде так, як було раніше. А третій колір – **сірий**. Він означає похмуре небо, яке світить по всій країні. Це колір розрухи.

А я голосую за мир, за спокій в Україні, за квітучі поля та зелені ліси, за **блакитні** тихі води та яскраве **жовте** сонце.

Добровольська Валерія,

*3 клас, СШ - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Україна – це країна, де я народилася, росла і завжди мріяла про своє чудове майбутнє, майбутнє своїх близьких та майбутнє своєї країни. Але несподівано у наше мирне життя увірвалася війна. Війна – це чорна, кривава та ганебна сторінка. Війна - це горе, сльози дітей і матерів, руйнування мирних міст. Як таке могло трапитися? Як росіяни могли таке допустити? Вони були нам братами, а вдарили у спину. Багато українських родин пізнали горе та біду цієї безглуздої війни.

Цю страшну сторінку хочеться скоріше перегорнути. Нелегкий шлях обрала Україна. Але ми боремося і поборемо. З нами воля, з нами правда. Україна – незалежна держава! Ми сильні духом і збережемо нашу Батьківщину. Ми повернемо наші території, відбудуємо міста і села. Станемо процвітаючою Європейською державою.

Слава Україні! Героям слава!

Жигалюк Маргарита,

*3-Б клас, Рівненської гімназії
«Гармонія»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Хоча усі мої прадіди воювали, я не дуже знаю, що таке війна. Бо усе життя живу у мирі. Але з фільмів і новин я бачу, що це страшно, що війна уже прийшла в мою країну. Я думаю, що війна- жакхливий сон! Це не життя - це смерть! Це ворожнеча, кров, біда. У людей немає щастя, немає свободи.

А скільки дітей стали сиротами, без батьків. Не усім є що їсти, де жити, у що одягатися. Кожна дитина сумує за батьком і дивиться зляканими очима, коли чує, що батько, дядько, брат чи дідусь ідуть на війну. Сум, туга, страх...

А якщо діти з батьками їдуть туди, де мир, де тиша і спокій, то дитяче серце плаче за домівкою, хоч там і війна. І знову сум в очах, бо хтось із рідних ще залишився там, на війні. І знов відчуття туги і страху навіть там, де мир, де можна вільно гуляти де завгодно.

Та діти прагнуть миру, щастя, добра і вільного життя! Я маю багато планів на майбутнє: таких, якими можу поділитися з друзями, та тасмних. Я хочу, щоб вони здійснилися. Тож мирного втілення мрій бажаю усім: і собі, і дітям, і дорослим.

Іщук Кароліна,

3 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я голосую за мир

Що для мене означає слово мир? Я задумалася про це, коли спокій, мирне життя і гармонію забрали в людей, вторглися на їх територію непрошені сусіди, принесли багато сліз, горя та біди.

Я люблю свою рідну Батьківщину, неньку Україну, її співучу, неповторну мову українську. Я люблю багату, чудову природу України, безмежні поля, широкі лани. Я сподіваюся, що дуже скоро мирне життя повернеться, повернуться додому воїни АТО, почнеться відбудова на Донбасі.

Життя людині дається для того щоб жити і творити, а не для руйнування.

Я вірю, що наша держава найкраща, найбагатша, у якій живуть і працюють добрі, розумні та талановиті люди. Українці! Любіть і бережіть свою Україну!

Клубук Михайло,

3-Б клас, НВК №19,

м. Рівне

Чому плачуть українські матері

Війна – це біль і страждання. Війна – це трагедія для людства, для країни, для сім'ї, яка торкнулася українського народу.

Відправляючи на війну своїх батьків, синів і чоловіків плачуть всі, від старих і до малих. Але вони йдуть...

Справжні чоловіки, які не шкодують свого здоров'я і життя. Адже кожен з них – це герой, який захищає нас, нашу країну, наше майбутнє. Воюють за правду, за незалежність. А вдома ждуть матері, діти, жінки, які чекають на закінчення війни і їх скоріше повернення додому. Плачуть і одночасно захоплюються їхньою мужністю, прагненням до свободи, відданістю своїм товаришам. Але це війна. І вона безжальна. Додому повернуться не всі.

І коли ми прийдемо до могил загиблих солдатів, то завжди будемо схиляти голови і пам'ятати про їхні вчинки, будемо дякувати їм за мир на нашій Землі.

***Марчук Дарія,**
3-В клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Лист воїну АТО

Дорогий воїне!

Пише тобі учениця 3-В класу Рівненського НВК № 19 Марчук Дарія. Я дуже зворушена Твоєю мужністю і відвагою, яку Ти проявляєш, захищаючи нашу рідну Україну. Твоя безмежна любов і непоборна сила допоможе перемогти цю ненависну біду. Я всією душею підтримую Тебе у важкі хвилини і прошу Бога відвернути кулі, що летять у твій бік.

Знай: чуйні серця завжди поруч із тобою.

Дорогий воїне, щиро дякую за мирне небо над моєю головою і бажаю, щоб таким воно було у всіх дітей України.

Я вірю в Тебе, бо Ти є справжнім прикладом не тільки для мене, а й для наступних поколінь.

До побачення.

***Мешишин Ігор,**
3-3 клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Зараз у нашій країні Україні йде війна. Всі хочуть миру і спокою. Наші воїни на сході захищають Україну. Їм допомагають волонтери. Це люди, які надають допомогу нашим хлопцям. Мої батьки теж долучаються до цієї допомоги. Ми

купуємо і передаємо солдатам воду, консерви, крупи, печиво, шкарпетки тощо.

Я теж переймаюсь цими подіями. Моє завдання зараз, перед новорічними святами, намалювати малюнки для військових в АТО. Я бачу і малюю нашу країну щасливою, багатою, квітучою і незалежною.

Справжні українці надіються, що у нашій державі буде мир і всі ми будемо жити дружно.

Мяснікова Владислава,

3 – Д клас НВК № 12,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Ми живемо в сучасному світі і кожен з нас розуміє, що війна, розлад, сварки не приносять нічого хорошого. Після них залишаються зруйновані будинки, школи, дитячі садки, а найголовніше гинуть люди. На мою думку, немає нічого ціннішого за людське життя. І ми повинні поважати думку один одного, йти на поступки і домовлятися.

Життя прекрасне. Для чого витратити зусилля на сварки та війни? Потрібно жити у мирі та злагоді.

Все починається з сім'ї . Коли рідні сваряться, то ніби своєрідна то виникає смуток і сльози.

Наша країна незалежна. І наш народ не любить починати війни, але й захищатися не має змоги. І це дуже погано.

Люди, озирніться навкруги! Кому потрібні зруйновані села, міста , долі, осиротілі діти? Це так жахливо!

І тому я голосую за мир в сім'ї, в країні і у всьому світі.

Оксенюк Марія,

3-Б клас, НВК №19

м.Рівне

Дорогий, солдате!

Цей лист пише тобі третьокласниця Марійка. Я ще маленька і не дуже розумію, що таке війна, але я сподіваюся, що все буде добре. Буде мир, світле небо, радісні дітки, щасливе майбутнє. Я бажаю, щоб ти вернувся додому сильним, здоровим

і живим. А я буду гарно вчитися і слухати своїх батьків, вчителів. Дякую тобі, що захищаєш мене, мою родину, нашу Україну.

Хай береже тебе, Господь! Нехай Віра, Надія і Любов не покидають ні на хвилину.

З повагою Оксенюк Марія, 9 років.

Пасечников Іван,

3-3 клас, НВК №12,

м. Рівне

Я голосую за мир

Мене звати Іван, і я просто дуже хочу миру. Можливо, більше, ніж хтось інший. Просто мені лише 9 років, а я вже побачив війну. Не всю, тільки її краєчок. Бо мої тато і мама забрали нас з братом з Донецька, де ми жили, і привезли у мирне місто Рівне. Вони сказали, що не хочуть бачити, як ми боїмось, біжимо ховатися у підвал серед ночі, чекаємо, куди впаде наступний снаряд.

Тому ми опинилися тут. Я і мій брат дуже сумували за домівкою. Але батьки говорили нам, що головне те, що наша сім'я разом, ми живі і здорові. І це справді головне. А ще тут мир. Можна просто гуляти вулицею, святкувати День народження з друзями, просто спокійно ходити до школи. Діти, які живуть у Донецьку зараз не можуть і цього робити! А я хочу, щоб могли!!!

Я хочу побачити своїх бабусь, які залишилися там. Я хочу, щоб в Україні настав мир. Всі, хто керує цією війною, почуйте мій голос, голос дитини війни!

Поздняков Ілья,

3 клас, МБОУ – Первомайская СОШ,

Клинцовский район, Брянская область,

Российская Федерация

Война – это горе для народов

Война – это горе и слезы каждого народа или государства. От одного только слова «война» начинается тревожно колотиться сердце . Сколько войн и сражений

произошло за всю историю России и других государств, народов, которые оставили после себя кровавый след, разруху, боль, разрушенные судьбы людей, смерти детей, стариков, женщин .

Если заглянуть далеко в прошлое, любая война начиналась из-за стремления к мировому господству или высшей власти, так же и природных богатств и ресурсов.

Вот, например, Великая Отечественная война, которая началась 22 июня 1941г. Адольф Гитлер захотел иметь господство над всем миром. Ввел немецкие войска во многие страны, которые затем подвергались насилию и гонению. Например, хотел истребить нацию евреев. Затем напал и на Советский Союз. Сколько людей погибло в концлагерях, сколько разрушено и сожжено сел, деревень, расстреляно детей и женщин! И этот список можно продолжать бесконечно.

Благодаря смелости и отваги солдат Советской армии, и ее союзников все захваченные страны были освобождены от немецких захватчиков, 9 мая 1945г. закончилась война.

Хотелось бы, чтобы люди помнили всегда подвиги героев всех войн, которые сражались за мир на всей земле. А государственные деятели помнили , что война - это горе для любой нации или народа. Давайте скажем войне – нет, а миру – да!

***Попенко Катерина,**
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Лист до воїна АТО

Дорогий захиснику,

Я дуже вдячна Тобі за те, що Ти виборюєш у лютих ворогів мир для нашої країни, для нас, її синів і дочок, наших матусь і бабусь і для всіх людей на нашій чудовій Землі.

Я, маленька школярка, молитимусь за Тебе і за всіх тих героїв, які покинули рідні домівки і змушені захищати наш Край. “Боже, відверни лихо від наших захисників, дай їм здоров’я, силу і терпіння. Я прошу тебе, Матінко Божа, захисти синів нашої Батьківщини! Нехай вони здоровими повертаються додому.”

Шановні наші воїни! Ви дуже потрібні своїм діточкам, матерям і дружинам. Ви потрібні всім нам, а ще ви потрібні нашій рідній матері – Україні.

Ми ніколи не забудемо того величезного внеску, який Ви зробили для нас усіх! Хай Бог береже Вас!

Сапухін Владислав,

*3 – А клас, Рівненської гімназії «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я люблю свою Україну! Пишаюся тим, що я – українець! Мене захоплює неповторна краса мого краю. Це багаті чорноземи, зелені ліси, неповторні Карпати, краса озер та річок, різноманітна флора та фауна. Моя країна славиться гостинністю та щедрістю людей, які тут проживають.

Але сталося так, що мир у нашій державі порушили агресори. Вони не подивились ні на красу, ні на людей. Загарбники вирішили, що вони мають право розпочати війну в нашій країні, вбивати мирних людей, нищити міста і села.

Я проти війни! Я хочу жити в мирній країні. Я голосую за мир!

Соколовська Таїсія,

*3-Б клас, Рівненської гімназії
«Гармонія»,
м. Рівне*

За мир, за колоски налиті

Україна! Моя мила, рідна, найкраща країна. Ці родючі поля та квітучі сади.

Не так давно нам всім ясно світило сонце, буяли квіти, зеленіла на луках трава. Україна була країною миру та злагоди.

Як боляче усвідомлювати, що така краса понівечена війною.

Люди на Сході прокидаються від звуків вибухів, бояться виходити з домівок, голодують.

Чому? Навіщо?

Навіть ми, діти, хоч ще малі та безтурботні, зрозуміли, як потрібен мир. Ми хочемо чути веселий сміх, бачити радісні обличчя, хочемо добра та щастя.

Ми голосуємо за мир! Ми хочемо, щоб наші батьки були поруч ,щоб не плакали мами, щоб усі родини жили у достатку.

Нехай всі наші дитячі думки про мир з'єднаються, і тоді здійсняться найзаповітніша мрія - мирне небо над Україною.

Черненко Иван,

*3 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Я голосую за мир

*Я хочу, чтобы люди спокойно
Ложились, вставали,
Чтобы песни о счастье
С утра не смолкали,
Чтобы люди все жили
В любви и согласье...
Я голосую за мир
И за светлое счастье!*

Великая Отечественная война. Сколько лет прошло с той поры! Почти в каждой семье не утихает боль тех нечеловеческих страданий , которые выпали на долю людей. Война...Это страшное слово. Сколько боли, страданий, жестокости несёт в себе оно!

В каждом доме помнят боль утраты близких. Война коснулась и нашей семьи. Сколько боли чувствуется в рассказах моего прадедушки о войне, о тех, кто не вернулся с войны, остался на полях сражения.

Мир - это ясное и спокойное небо над головой. Мир –э то тихая, спокойная жизнь людей, возможность каждый день идти на работу, а детям - в школу. И, засыпая вечером, знать ,что завтра тебя ждёт новый счастливый день, а не ужасы войны, смерть близких, разрушения.

Наш народ пережил ужасы ни одной войны. Мы хотим жить в мире.

Я голосую за мир! За то, чтобы завтрашний день принёс

щаст'є и благополучие всем людям нашей планеты.

Артюшок Євгенія,

4-А клас, ЗОШ № 3,

м. Рівне

Миреня

Колись давно на світі панував суцільний Хаос.

Всі континенти були чорні від диму пожеж, які наробила зла відьма! А називала вона себе Війна.

Одного разу вона собі сказала: «Чудово! Все гарно! Потрібно трохи відпочити після такої важкої праці». Війна простягнулась на ліжку і миттю заснула.

Тим часом біля планети Земля, на невеличкому астероїді, зростала добродушна дитина – Миреня. Коли Миреня досить піросло, то вирішило зупинити злу відьму – Війну. Зістрибнуло воно зі свого астероїда на Землю і потрапило до України. Тільки ступило на землю, побачило, що наробила зла відьма. Люди були готові вбивати один одного, ненавидячи усіх довкола.

Тоді Миреня добре попрацювало, щоб їх заспокоїти. Потім, довідавшись, де живе відьма-Війна, пішло до неї. Дібралось без пригод. І почало стукати у двері замку. Війна, нічого не підозрюючи, бо вона подумала, що це хтось з її служниць, відчинила двері. Спочатку її засліпило яскраве світло Миреняти, а потім вона зовсім зникла.

Ось так перемогло Миреня. Так, МИР завжди перемагає ВІЙНУ!!!

Виговська Інна,

4-В клас, Рівненської гімназії «Гармонія»,

м. Рівне

Мир -мрія народів світу

Кожен народ мріє про мир. Мир - це життя без війни. Ні одній людині не подобається, коли на їхній батьківщині йде війна. Коли стріляють, проливають кров. Всі народи прагнуть миру.

Під час війни люди змушені покидати свій дім, залишати все і виїздити на мирну територію, де вони зможуть жити спокійно. Де не стріляють, де у небі не літають кулі. Адже нікому не подобається їхати з того місця де виріс, де провів найкращі моменти свого життя.

Миру прагнуть всі народи світу.

Гальцов Владислав,

*4-Б клас, НВК школа –ліцей № 19,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Доброго дня, дорогі українські захисники!

Я вам щиро дякую за те, що ви мужньо охороняєте і захищаєте нашу державу від ворогів ціною свого життя. Ви даєте можливість нам жити в мирі, злагоді та любові.

Будьте й надалі такими ж мужніми, допомагайте один одному. У скрутних ситуаціях пам'ятайте, що ми завжди думаємо та молимося за вас всією українською родиною. Повертайтеся додому лише живими, бо вас там чекають ті, кому ви не байдужі. Бажаю вам щастя, міцного здоров'я, безхмарного неба над головою, нехай горе обходить вас стороною. Вірте лише в перемогу! Україна, звичайно, переможе! Слава Україні! Героям слава!

Гедзь Олександра,

*4 - В клас Рівненської гімназії «Гармонія»,
м. Рівне*

Повертайтеся живими

Вся наша країна на даний час переживає не найкращі часи, адже страшне слово війна залягло у серці кожного українця.

Ми всі мріємо про світле майбутнє, про мирне небо над головою. Кожен солдат, який воює за це, повинен відчувати підтримку від нас, адже ми мусимо дякувати їм за спокійно прожитий день. Вся Україна молиться за солдатів, щоб вони поверталися живими, тому що ми всі разом повинні будувати нашу країну вільною, незалежною, європейською. Ви повинні

повернутися заради своїх матерів, жінок, дітей, які вас так чекають і вірять, що скоро настане мирний час.

Так хочеться подякувати захисникам, які воюють за наше майбутнє, за дитячий сміх. Пам'ятайте , що вас вдома чекає сім'я, чекає вся Україна. Тож головне - повертайтеся **ЖИВИМИ!**

Гудак Вікторія,

*4-Б клас, НВК школа –ліцей № 19,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Любий воїне АТО!

Пише до тебе учениця 4 класу Гудак Вікторія з м.Рівного. Не дивлячись на свій досить юний вік, я розумію , що коїться в нашій країні. Я з великим страхом дивлюся новини, в яких показують як нищать, розбомблюють нашу Україну та народ. В деякі моменти мені здається, що я це не переживу, мені дуже страшно.....

Любий воїне! Дай Боже Вам здоров'я та сили, щоб подолати тих сепаратистів та викоренити російських агресорів. Щоб жодна ворожа куля Вас не дісталась і Ви змогли повернутися додому живими та здоровими на радість Вашої родини..

Бажаю, щоб по поверненню додому кожен пам'ятав про Ваш неоціненний, героїчний вклад у захист українського народу і в майбутньому Ви могли з гордістю розповідати нащадкам, як захищали неньку Україну.

Воїне ! Повертайся живим.....

Гулько Ольга,

*4 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Я вірю, мир переможе війну

«Мир» – маленьке слово, але має велике значення. Мир – це мамина усмішка та дитячий сміх, це – щастя і радість у родині. Мир – це кожному бути щасливим, усміхненим, кожен може мріяти про своє майбутнє і прагнути здійснити його.

Але є ще й таке слово – «війна». Війна – це інший світ, зовсім інший і страшний, і без майбутнього. Шкода, що так сталося. Шкода, що є такі люди, які не хочуть цього розуміти.

Тому я голосую за мир і надіюся на добру волю тих, від кого це залежить. Я все таки надіюся, що знову життя стане радісним!

Нехай наших бійців, які зараз захищають нашу країну на Сході, охороняє Господь Бог.

Демчук Софія,

*4 – Б клас, НВК школа – ліцей №19,
м.Рівне*

Повертайся живим!!!

Я навчаюся у четвертому класі, але вже розумію, що війна – це найгірше, що може бути у житті. Через неї гине багато людей.

Щодня, я разом зі своєю родиною, переглядаємо новини по телевізору і там розповідають про страшні речі. Молоді хлопці йдуть на війну, щоб захистити свою Батьківщину і близьких людей. Але багато з них не повертається додому. Який розпач відчувають матері, коли дізнаються про загибель своїх дітей!!!

Я вважаю, що солдати заслуговують на величезну повагу, любов і вдячність нас, мирних українців. Те, що роблять наші захисники, є неоціненним внеском для майбутнього нашої держави.

Я вірю, що наша країна все ж буде вільною і щасливою. Та зараз головне те, щоб солдати повернулися додому живими.

Я всім серцем бажаю, щоб війна припинилася!!!

Солдати !!! Я звертаюсь до вас! Бережіть себе і повертайтеся живими!!!

Повертайтеся усі, повертайтеся скоріш!

Ви – найкращі сини України!

Бо в молитві за мир вже не стримують сліз

Ваші діти, батьки і дружини!

*Дем'янук Анатолій,
4-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир і дружба – найголовніші речі. Бережімо мир на землі.
Як добре, що я не бачив війни!

Щороку, 9 травня, ми відзначаємо День Перемоги. Мої прадідусі – ветерани війни. Вони воювали всю війну і дійшли до Берліна. Дуже багато і болю, і горя вони бачили. Дуже багатьох друзів втратили на фронті. Обидва отримали важкі поранення. Я пишаюся подвигом моїх прадідусів. Пам'ять про них вічна.

На жаль, сьогодні у світі також відбуваються війни. Так само гинуть люди, страждають від хвороб, голоду та холоду. І все це – результати війн. Невже сьогодні люди не розуміють, що будь-яка війна знищує нашу Землю?! Невже недостатньо спогадів про колишні війни, які принесли стільки горя усьому людству, стільки смертей?

Давайте всі разом проголосуємо за мир!!!

*Діжурко Іван,
4 – В клас, Володимирецький районний колегіум,
м.Володимирець,Рівненська обл.*

Я голосую за мир!

Мабуть, не знайдеться жодної дитини-школяра, яка б голосувала не за мир! Особливо в Україні, і особливо тепер,коли війна на Сході України. Її відлуння ми чуємо і у маленькому містечку Володимирці, де я проживаю.

На початку літа на Донбасі було вбито нашого земляка,вчителя.Він вчив дітей у Хиноцькій школі.А тепер його нема.Він був ще молодий і, кажуть,добрий.Щодня плаче його старенька мати,журяться родичі,сумують учні.То хіба я можу голосувати не за мир?

А ще я хочу розповісти про свого дядька Микиту.Правда, трохи смішно виходить.Я ходжу до 4-го класу,а він до 3-го.Та він мені за родинними стосунками-дядько. Просто його тато-молодший брат моєї бабусі. Микита зараз живе у нашому містечку і ходить хочу до колегіуму,так як і я.А його мама

служить у прифронтовій зоні. Квартира їхня в окупованій Горлівці. І бабусина квартира ,і тітчина. Хлопчик часто сумує за своєю мамою,за своїм містом, за товаришами, за іграшками. Але ж туди їхати не можна. Там іде війна ,там гинуть люди. Моя прабабуся Паша через це часто плаче. Я не хочу, щоб плакала прабабуся і сумував Микитка хочу ,щоб вся родина була разом.І тому двома руками голосую за мир! Якби усі діти, що живуть в Україні,об'єдналися вживу не через інтернет і попросили Порошенка та Путіна, щоб вони не воювали. Може,нас послухали б?

***Зубков Єгор,**
4-А клас РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Давно загоїлися рани війни. Росте вже четверте повоєнне покоління. Але ніколи не згасне в пам'яті подвиг, освячений ратними битвами. Скільки убитих! Як можна все це забути? Це ж ганебно і зло! Стогін важкий до нас промовляє з могил: «Спинись, людино! Мовчки поклонись». І гнівний голос чути іздалека: «Хай буде проклята війна!»

Сьогодні на сході нашої рідної України ллється невинна кров людей, процвітає кривда і зло. Але я вірю, що мир переможе війну! Здолаємо того, хто посягає на нас. Стережись, вандале! За безневинну кров заплатиш своїм життям.

Я хочу жити в країні без війни, без крові і сліз. Мир – це добро, ясне сонце, голубе небо, щасливі й усміхнені діти. І тому я голосую за вічний мир на Землі.

***Красавіна Анжеліка,**
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за МИР!

Мир – це щастя, любов, радість, сім'я, друзі.

До недавніх пір дітям України здавалося, що війна – лише страшний сон, і вона ніколи не може увійти в наше життя, але швидко зрозуміли, що це все відбувається насправді. І всі українці зараз моляться і просять Бога, щоб страждання

скінчилися. Деякі дорослі вважають, що діти тільки про те й думають, як дістати нову іграшку та повеселитися. Але це не так! Навіть учні шкіл роблять, що їм під силу: збирають теплі речі для солдатів АТО, нарізають салати, печуть печиво, плетуть захисні сітки, пишуть листи, привітання на свята.

Висловлюючи свої роздуми про мир, ми доводимо, що нам теж не байдуже, що відбувається в нашій країні. Можливо, дорослі, прочитавши ці твори, ще раз задумаються, що ще можна зробити, щоб війна закінчилася якомога швидше, щоб усі діти України жили в мирі, а отже, були щасливими.

Тому я голосую за МИР!

Кривко Ольга,

*4 – В клас, Володимирецький районний колегіум,
м.Володимирець, Рівненська обл.*

Казка про Україну

Давно-давно, вже й ніхто не згадає коли, жила маленька дівчинка і звали її Україна. Вона була дуже весела і привітна, за її хорошу вдачу дуже любили її всі сусіди.

Та йшов час і виросла Україна. Стала вона сильною і величною. А красуня яка, очей не відвести. Висока – як смерека, очі – сині – сині, як вода у Дніпрі, волосся – як колоски пшениці. А як заведе пісню солов'їну, то всі завмирили навкруги і насолоджувались її співом. А працювита яка була Україна, ні на хвилику не присяде, то в полі працює, то біля печі старається, то сорочку вишиває.

Та одного разу, прийшла до України в дім біда. Чорні хмари затулили сонце. Чорні птахи налетіли на поля. А в дім прийшли чужинці. Вони вели себе як господарі. Збирали врожай, забирали коштовні речі. А над Україною насміхались, зневажали бідолашну.

Змушена була Україна залишити свій дім. Вийшла вона на дорогу і плаче, свою долю проклинає, куди йти не знає.

Та аж ось почувла вона якісь звуки. Вони доносились з відусюди. І побачила Україна, що з усіх сторін до неї на поміч збирались її сини та доньки. Підійшли вони до неї, обняли і промовили:

- Не плач, мамо! Не залишимо ми тебе у біді. Не дамо лютому ворогу над тобою знущатись.

Взялись за руки діти України і вигнали ворога з рідного дому.

І запанував мир на землі України. І знову яскраво засвітило сонце, заспівали птахи. Посміхнулась Україна і промовила:

- Коли діти дружні, то ніяка біда не страшна.

Левчук Михайло,

4 – Б клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Мир

Мир... Всього три літери. А яке важливе це слово. Дуже важливе, важливе для всіх.

Я бачу як закінчилося щасливе дитинство у моїх однолітків на сході. У когось зруйновано дім, хтось втратив сім'ю, а дехто поранений сам. Вони не знають: буде в них сьогодні, що їсти, чи тепло буде в їхній оселі?

19 грудня – свято святого Миколая. Я прокинувся вранці і знайшов подарунки. Все, що хотів... Але мабуть, вперше я зрозумів, що всі подарунки для мене не дуже важливі, без них я б обійшовся. Моя сім'я, мій дім – це мій мир і спокій. Це саме головне. І я дякую Господові, що все це в мене є.

Я молюся за нашу рідну Україну, за мир і спокій у кожній родині.

Марінічева Ірина,

4-Б клас, НВК школа-ліцей №19,

м. Рівне

Тату, не йди на війну...

Мене звати Марина. Я живу в Донецьку. Мені було лише десять років, коли це все сталося. Одного ранку я прокинулася від двох потужних пострілів. Мені стало страшно і я пішла на кухню. Там сиділи мої батьки і про щось говорили. Я підійшла до них і запитала:

- Мамо, що сталося? Що то було?

У відповідь була лише тиша. Потім я помітила, що біля тата стоїть величезний рюкзак, а на столі – лист. Мамині очі були наповнені сльозами. Я зрозуміла все. Стало дуже сумно, бо я не хотіла відпускати свого тата, дуже боялась його втратити. Не могла стримати сліз і заплакала, потім почала просити татуся не йти на війну. Мама мене заспокоювала, але це було марно. Повістка на столі повідомляла, що тато має бути у війську вже завтра. Вибігла з кухні в свою кімнату. Сіла за стіл і почала малювати для тата. На малюнку з'являлася вся наша сім'я – мама, тато і я, взявшись за руки, йшли до парку. Тихенько підійшов тато. Він міцно мене обійняв і сказав:

- Маринко, не хвилюйся, все буде добре.

Наступного дня тато пішов до війська. Ми з мамою його, звичайно, проводжали і пообіцяли не плакати.

Через два тижні від тата ми отримали звістку. Він захищав нашу Батьківщину і нас із мамою.

В своєму календарі я щодня ставила відмітки про ті дні, які відслужив тато.

І ось нарешті ми чекаємо на повернення тата. Як я за ним скучила! Втоmlений, змучений, дуже сумний тато повернувся! Я безмежно цьому рада!

- Тату, не йди більше на війну, нам без тебе дуже погано!

Мітнович Оксана,

4 клас, ЗОШ № 16,

м. Рівне

Я вірю в життя без війни!

Ми всі знаємо, що відбувається на Сході нашої країни. Я розумію, як важко стало жити тим дітям, батьків яких забрала ця війна!

Згадаймо, яка була Україна до війни. Квітуча, чиста, ясна, незалежна...

В думках я малюю картину: ніхто не воює, не стріляє. В моїй Україні є гарні дівчата, а хлопці не на війні, а тут, біля них, і щиро їх кохають.

В моїй Україні є чесна влада.

Я пам'ятаю бійців АТО, які віддали своє життя за Україну, за народ!

Низький Вам уклін, наші герої!

Я дякую тим воїнам, які зараз продовжують їхню справу – захищають рідну землю.

Слава Героям!

Найдич Регіна,

4-А клас, ЗОШ № 24

м. Рівне

Я голосую за мир!

До того, як почалася війна, українці думали, що на нашій землі мир є і буде завжди. Це була повсякденність. Його не цінували. Ніхто не міг допустити, що дружня Росія почне війну проти нас. Не думали, що мир стане таким жаданим. Тепер знаємо, що мир – це скарб, який треба оберігати понад усе. Українці тепер мріють і хочуть миру. Вони бажають забути війну, як жаклиний сон. На мою думку, російський уряд має схаменутися, бо війна – це біль, горе, розруха, сльози. Тому я голосую за мир!

Нестерук Каріна,

4 – А клас, РКГ «Престиж»

м. Рівне

Я голосую за мир!

Зараз у нашій країні коїться страшна війна. Бійці проливають свою кров за свободу та незалежність України. Невинні жертви війни гинуть від пострілів ворога. Нині схід України охопила біда. Люди позбавлені даху над головою. Під час бойових дій школи та садочки не працюють, а мешканці міст змушені покидати рідний край. Ось такі жакливі картини малює війна. А як би жилося без цього? Діти раділи б кожному промінчику сонця, ходили у школи і садочки, почувалися безтурботними. І діти, і дорослі могли бути щасливими.

Схаменіться, люди, поверніть мир та спокій нашій країні! Голосуйте за мир – і кожне серце наповниться безмежною радістю!

Стасюк Роксоляна,

4 – А клас, РКГ «Престиж» м. Рівне

Я голосую за мир!

Дівчинка сиділа біля струмка і слухала дзюркотіння води...Спливала вода, спливали думки. І мріяла і думала вона, щоб за водою сплили горе і нещастя війни і смерть. Щоб з очищенням на землю прийшли мир і свобода, щастя і достаток. Так думає дівчинка, так думають всі діти на землі. Їхні думки чисті і недоторкані. Хай мрії всіх дітей планети зберуться у велике коло і змусять відступити війну. Хай запанує мир на всій землі. Діти планети, голосуйте за мир!

Тимошевич Діана,

*4 – В клас, Володимирецький районний колегіум,
м.Володимирець,Рівненська обл.*

Мир в Україні

Я б хотіла, щоб війна припинилася, і щоб діти раділи мирному життю зі своїми рідними, щоб перестали гинути люди. І щоб у нашій країні панував спокій, мир, добро і процвітання.

Пригадую минулий рік і щось у грудях стискується. Заплакані очі моєї мами, бабусі, сумні погляди дідуся, коли вони переглядали новини. Крадькома дивилась і я. Не хотілося вірити в почутті слова «війна», «АТО», «двохсотий», «трьохсотий». Я не розуміла, як може українець воювати з українцем, як може слов'янський народ вбивати таких як сам — слов'ян? Адже молитвою «Отче наш» ми починаємо і завершуємо наш день. В кожного із тих бандитів є діти, батьки, онуки, то чому ж вони вбивають наших?

Адже мир – це життя, спів пташок, колоски пшениці. Це усмішка, тепло, дитячий сміх. Я не можу уявити себе без цього всього. Тому кожного дня прошу у Бога миру, молюся за нашу неньку Україну. Хай дасть Бог людям розум і запанує мир на всій Землі.

Мир дитячими очима

Найбільше у світі щастя – це мир на Землі. Коли радісно шебечуть птахи, зеленіють сади, розквітають чарівні квіти, прилітають лелеки... А люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, чоловіки не гинуть у боях, діти ходять до школи, здобуваючи знання, а батьки працюють, заробляючи на життя.

Мир на Землі – це найцінніша благодать, тому що є рідний дім, є мама й тато, які з любов'ю пригортають своїх дітей. Мир починається з кожної оселі, міста, села, країни, де панують добро, злагода та любов.

Мир – це відлуння церковних дзвонів та щирі, доброзичливі люди, які дотримуються десяти заповідей, написаних у святій книзі «Біблія».

Я хочу миру!!! Щоб діти могли подорожувати у різні куточки світу, знайомитися, знаходити нових друзів, вивчати їх культуру та звичаї. Світ нам дістався дивовижним, надзвичайно красивим, тому потрібно зберегти його.

Нехай у всіх дітей буде віра та надія, між дорослими – чесність та мудрість, у солдатів – патріотизм, а над нашою Україною та всім світом – Божа благодать! То ж потрібно кожному виправитися, задуматися та жити в злагоді з природою, з собою та іншими людьми.

Хай буде мир!!! Такий, як написала у своїй пісні Н.Красоткіна:

Мир на землі - це дім, і мама й тато,
Й любові стільки – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато
І в кожному домі – хліба коровай!
Це та земля, де сміх і пісня лине,
А діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там господар – щастя і любов!

Царук Роман,
4 - В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Монолог серця

Я зовсім маленьке і дуже велике. Я трепетно ніжне і надто міцне. Я чуйне, щемливе і любляче, веселе, щире та віддане.

Якщо ти це відчуваєш, то я – твоє серце. Я те, що спонукає тебе бути героєм, який хоче, може й буде захищати рідну землю від знахабнілого ворога.

Не бійся! Ми переможемо. Щосекунди доводь, що ти господар на своїй землі і чужинцям тут не місце.

Я не визнаю компромісів, підступних домовленостей і незрозумілих угод, і тобі забороняю це робити. Я бережу твоє життя, а ти – життя мільйонів. Разом ми – сила!

Пам'ятай: Я в тебе найкраще, бо українське, а все українське – святе.

Борімося – поборемо. Нам Бог помагає.

Слава Україні!

Слава Героям!

Баглай Эмилия,
12 лет, с. Гордеевка,
Брянская область,
Российская Федерация

Никто не забыт, ничто не забыто

ГВОЗДИ БЫ ДЕЛАТЬ ИЗ ЭТИХ ЛЮДЕЙ,
КРЕПЧЕ БЫ НЕ БЫЛО В МИРЕ ГВОЗДЕЙ

. Июньские ночи самые короткие в году, заря с зарёй встречается. Вот уже где-то слышно поёт петух, скрипит ворот колодца, упали первые струи молока в подойник. Деревня просыпается.

За околицей слышны песни девчат. Сегодня выпускники встречают свой первый рассвет взрослой жизни. Кто-то хотел остаться в родном селе, помогать по хозяйству, кто-то податься в город на фабрику. А кому-то мечталось стать учителем или инженером.

И вдруг слово «война». Все остановились, замерли. На лицах девушек испуг и какая-то безысходность. Парни вдруг повзрослели и стали более мужественными.

Это слово, жизнь каждого человека перерезало на две части - до и после. Всё рухнуло в этот июньский день сорок первого. Через несколько часов после нападения фашистов на Советский Союз, молодой паренёк Василий был в военкомате.

Так он стал красноармейцем. Попал на фронт, командованию потребовались разведчики. Вызвали в разведотдел. Видно, потому, что немного знал язык и мог мало-мальски изъясняться по-немецки, попал в разведроту.

Объяснили задание, выдали надежные документы. Казалось, осуществилась его давняя мечта, поиграть в разведчиков. В напарники ему определили хлипкого, такого невзрачного типа. Высказал свои сомнения начальнику разведки, а он вместо того чтобы разобраться, загадочно заявил:

- Он поможет тебе выполнить задание. Знает жандармерию и осведомлён в других вопросах.

Наверное, срочное задание и нехватка времени торопили нашу разведку.

В тыл послали без оружия. Однако со склада выдали маленький браунинг и посоветовали спрятать понадежнее.

Прорезал в кармане брюк дырку. На шнурок, прикрепляемый к ремню, спустил к колену.

За полночь разведчиков доставили в прифронтовую деревню. Пограничники переправили на лодке на противоположный берег.

Через несколько минут разведчики зашагали дальше, услышав удаляющийся плеск вёсел.

Напарник шел впереди. Василий ростом повыше и то не успевал за ним. На рассвете подошли к железной дороге. Со стороны города проследовал железнодорожный состав. Переждав, пока промелькнет последний вагон, перескочили железную дорогу и очутились на шоссе. Всё шло, как задумано.

За несколько часов удалось раздобыть некоторые ценные сведения: запомнил условные обозначения на вражеских

танках, орудиях, цистернах, стоявших на железнодорожных платформах. В условное время поспешили к деревне.

Немцы полностью ощущали себя хозяевами нашей земли.

Наконец, нам удалось выбраться из тыла, перехватив с собой «языка». «Язык» что надо, офицер.

Василия легко ранило в руку по дороге обратно, на своей позиции.

Разведчиков давно ждали.

И вот пленный дал ценные сведения. Учтя их появление, отдал приказ, в полночь форсировать реку. Полковник с первым батальоном уже приближались к вражескому берегу, когда их обнаружили немцы и открыли огонь из пулемётов орудий. Но было уже поздно. Советские солдаты прыгали в воду, цеплялись за берег, спешили занять оборону. Завязался тяжелый бой и здесь парень Василий первым поднялся в атаку на противника, пока тот ещё как следует, не одумался. Громкое «Ура!» покатило в долине реки. Бойцы и командиры, словно не замечая разрывов снарядов, бежали за полковником.

Полк занял первые траншеи, местами углубился в немецкую оборону.

Сколько было ещё выходов в тыл врага, сколько было ещё побед. Фронт жил и целенаправленно продвигался к логову врага.

Каждый русский человек внёс свою лепту в победу. Женщины, оставшиеся без мужчин, пахали на себе, косили, так как лошадей отдали фронту, дети помогали в колхозе уже с 6 лет, в поле, на ферме, на заводе за станками делали снаряды. Не говоря уже о боях на фронте. Каждый как мог, не жалея себя, приближал победу. Никогда не бывать смертям, никогда не рыдать матерям.

Что я знаю о войне - это из книг и кинофильмов, со слов моих родителей, бабушек и дедушек. Но они тоже не были свидетелями этих ужасных событий. Прадедушка один погиб на фронте, другие тоже давно умерли. Остался только дядя бабушки.

Остається всё менше и менше свідетелей и учасників етих событій, но чтобы такое никогда не повторилось, нельзя забывать подвиг народа.

Блащук Анастасія

5-Г клас, ЗОШ № 23

м.Рівне

Мені наснилася війна

Нещодавно мені наснився страшний сон.

В цьому сні я потрапила у ліс, але він не був схожий на себе. Дерева горіли, квітів не було, навіть трава мала багрянний колір з темно - зеленим відтінком, а в деяких місцях був насичено – червоний - це була – *КРОВ*. Кров солдатів! У вві сні я дуже злякалась, там було страшно ходити по землі. Та це ще не кінець жахливих подій.

Я йшла по стежинці й натрапила на якесь село. Будинки були розстріляні, здавалось ніби чувся материнський плач та дитячий крик. Відчувався холод. Повсяк те, що чулись плач і крик, у селі не було жодної живої душі. Це мене насторожувало, але я рухалась далі.

І ось перед моїми очима розкинулось широке поле. А над ним густий туман. У тумані ходять чоловіки і молоді хлопці, а недалеко від них стояв і їхній танк. Самі вони одягнені у зелену форму, бронежилетах, шоломах, кожен має сині і жовті стрічки. А в своїх мужніх руках вони тримають різну зброю: автомати, гвинтівки, пістолети. У цей момент я зрозуміла - це наші *Герої!* Мабуть, кожен з них, в серці дуже хвилювався, але ні один боєць не показував своїх емоцій на обличчі.

Було дуже тихо та це не могло продовжуватись вічно. Різко пролунав постріл, на холодну землю впав чоловік. Він почав стікати кров'ю. Мабуть це було попередження ворогів про майбутній бій. Оскільки поле знаходилось біля лісу, то вороги якраз вийшли з нього. Вони виїхали на танках і тримали в руках автомати. Супротивники зустрілись поглядами. Ропочався запеклий бій. Мені стало страшно за наших героїв. І я закрила обличчя руками.

На цьому моменті я прокинулася. Я зрозуміла, що таке справжня війна. Це лихо для усього людства, горе матерів, дружин, дітей. Я впевнена, я мрію, я хочу, щоб настав Мир на нашій землі, на нашій Україні, на нашій планеті, щоб не було горя і сліз!

Ось так мені наснилася війна...

*Гаврилюк Злата,
5-Б клас, Мізоцький НВК
с.мт. Мізоч Здобунівського району,
Рівненської області*

Повертайтеся живими

*І вперше, і вдруге, і в тисячний раз
Молюсь не за себе, молюся за вас,
За тих, хто воює у зоні АТО
За те, щоб настав уже мир і добро*

Моя сусідка розміняла десятий десяток. Вона з сумом пригадує страшні роки війни. У її пам'яті залишився майже кожен той день. Величезну рану несе вона крізь життя: у роки війни втратила на фронті чоловіка, без медичної допомоги померла трьохрічна донька.

На війні гинуть солдати. Така її жорстока закономірність. Біль зжимає серце від думки про те, що відбувається у нас на сході України .

Війна... Знову війна. Там країна стоїть у вогні, там плач, біль і сльози, там гинуть наші герої, там гинуть безневинні. Скільки покалічено людських душ!

Сусід-ворог хоче відібрати частину України. Проте наші солдати хоробро дають відсіч, відстоюють кожен клаптик землі. Нелегко їм доводиться, але вони вірять у перемогу, вони відчувають нашу підтримку і це допомагає їм

у боротьбі. Ми пишаємося нашими героями і завдячуємо їм за те, що ми маємо змогу вчитися, спокійно спати, що у нас не стріляють гармати.

У кожного з нас серце переповнилося ненавистю до загарбників, які прийшли на нашу землю. Вони вирішили, що

мають право знищити нашу незалежну Україну. Але їм не вдасться! Ми – непереможені!

За наших захисників моляться і переживають не тільки їх родини, а й всі ми. Нині благаємо Бога припинити цю війну, захистити кожного з них, послати їм здоров'я. Боляче дивитись на біль та смуток родин, у яких героїчно загинув наш захисник. Плачуть матері, дружини, діти. Душа кричить: «Зупиніть цю клятву війну!», «Поверніть нам мир!».

Я глибоко вірю, що більше не загине ніхто в цій війні і що вона скоро закінчиться. Усіх наших захисників закликаю: «Повертайтеся живими з перемогою! Не дайте можливості своїм батькам, дітям, коханим нести

невигойну рану крізь життя, як моя старенька сусідка».

Вічна пам'ять тим, хто загинув!

Дзыгарь Ирина,

*5 класс, МБОУ - Глинновская СОШ,
Гордеевский район, Брянская область,
Россия*

Никто не забыт, ничто не забыто

День 9 Мая – один из немногих праздников, по поводу которого не спорят сторонники разных политических взглядов, потому что нет ни одного человека, ни одной семьи в России и других государствах, которую обошла бы война, бывшая поистине Великой Отечественной и всенародной. Память об этой войне отходит всё дальше. С каждым годом становится меньше людей, которые не просто помнят войну, но участвовали в боевых действиях или в тылу обеспечивали условия для Победы. Всё меньше остаётся в живых людей, которые провожали на фронт своих близких и не дождались их победного возвращения домой. Но память о подвиге известных и безымянных героев войны продолжает жить в сердцах тех, кто никогда не знал её ужасов и страданий.

Наверное, как и для многих других семей, для моей семьи память о Великой Отечественной войне священна. Треугольники фронтовых писем хранятся в нашей семье как реликвии, наряду с полученными прадедом наградами. Прадеда

уже давно нет в живых, и я никогда его не видела, но о том, что он в свое время рассказывал о войне, я знаю от своих родных. Эти рассказы, услышанные в раннем детстве, отложились в моей памяти, уверена, навсегда. В нашем селе практически в каждый дом в годы войны почтальон принес страшную весть о том, что отец, брат или сын пал смертью храбрых и никогда не вернется домой!

В школе нам рассказывали, что когда имена погибших уроженцев села в алфавитном порядке наносили на макеты мемориальных досок, предназначенные для последующей отливки, то становилось страшно и больно оттого, что одно за другим следовали имена отцов, сыновей, братьев и других родственников. Ковылины, Михайловы, Ерёмины... Менялись только инициалы, фамилия оставалась неизменной. И это вполне объяснимо, ведь в каждом селе есть целые улицы, населённые родственниками, носящими одну фамилию. Беда приходила в каждую семью, и свидетельство тому – Мемориалы Славы. До сих пор сельчане ищут на мемориальных досках имена своих родных, не пришедших домой с войны, и, найдя заветную надпись, каждый из них дотрагивается до плиты, как будто бы получая возможность пообщаться с теми, кого потеряли столько лет назад...

Конечно, сегодня та война стала далёкой, о ней немного известно нам, родившимся спустя полвека после её окончания. Но каждый раз, оказываясь рядом с памятниками павшим воинам, видя Ветеранов Великой Отечественной войны, мы вспоминаем о том, что благодаря их мужеству и героизму наша страна была спасена от фашизма. И самое малое, что мы можем сделать – это почтить память погибших хотя бы тем, что раз в год, 9 Мая, возложить к подножию монументов цветы. А я очень рада тому, что у меня пока ещё есть возможность выразить благодарность человеку, который подарил нам этот Великий Праздник.

Мира Вам, счастья, внимания и заботы со стороны близких, а самое главное – здоровья! Живите долго и радуйтесь

миру! Дай Вам Бог всего только самого доброго! Спасибо за то, что подарили нам жизнь!

Жилинская Анна,

*5 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

22 июня 1941 года на нашу страну напали немцы. Началась Великая Отечественная война. С этого дня не осталось ни одного дома, ни одной семьи, кого бы ни обошла стороной большая беда. На фронт уходили сыновья, братья отцы и деды.



Это было так давно, что многие об этом не вспоминают. Но в нашей семье все чтут память о тех, кто воевал за мирное небо. В нашей семье в первые дни войны на фронт ушёл мой прапрадедущка, а его жена и четверо детей работали в тылу.

Моя прабабушка, Таптун (Лисеенко) Анна Архиповна родилась 25 мая 1929 года в Гордеевском районе село Уношево Брянской области. Когда началась война, она была чуть старше меня, ей было 12 лет. Но моя прабабушка хорошо помнит все ужасы, трудности того времени. Трудно было не только тем кто воевал, но и тем кто находился в тылу. Прабабушка мне рассказывала, как они помогали рыть окопы советским солдатам, чтобы немцы не смогли пройти дальше. В семье она была самой младшей, но работала наравне со всеми. Когда у её матери заболели ноги, детям пришлось работать ещё больше. Нужно было помогать не только фронту, но и дома было очень много дел.

Прабабушка говорила, что они не жаловались на тяжёлый труд. Все понимали, чтобы выжить, надо очень много работать. Ещё прабабушка рассказывала, что когда немцы проходили через их деревню, то они сожгли единственную мельницу, отобрали все запасы, а всех жителей заставляли работать на себя, на благо Германии.

Но самые страшные минуты войны, которые пережила моя бабушка и ее семья, это когда они прятали раненого советского солдата. Никто не должен был знать, что они прячут русского солдата, иначе немцы расстреляли бы всю семью. Он появился в деревне поздно вечером и постучал к ним в окно. Моя прабабушка и её семья спрятали его в заброшенном доме на окраине деревни. Долгое время они пытались лечить раненого солдата, но раны были очень тяжёлые. Солдат умер, похоронили его поздней ночью на деревенском кладбище, как неизвестного солдата.

Война закончилась. Отец моей прабабушки вернулся домой с ранениями, но живой. Кажется, вот можно отдохнуть, доучиться. Ведь до войны она закончила всего четыре класса. Но не пришлось продолжить обучение, было не до учебы. Сильно болела моя, а семья должна была как-то жить. Пришлось прабабушке идти работать в колхоз вместе со своим отцом. Он работал бухгалтером, а моя прабабушка в поле сеяла картошку, на ферме доила коров. Впрочем, без дела не сидела, да и сегодня она не любит сидеть без работы.



Прабабушка вышла замуж. Воспитала троих детей, шестерых внуков. Сейчас она радуется, когда в гости приходим мы - её правнуки. И мы её очень любим и уважаем, прислушиваемся к её мнению.

В 1995 году прабабушка была награждена удостоверением «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941-1945г.г.». У нее очень много юбилейных медалей.



В 2005 году прабабушке вручили удостоверение ветерана Великой Отечественной войны.

мая каждый год приходят открытки с поздравлениями от президента Российской Федерации.

Сейчас моей прабабушке 85 лет, но для меня она самая молодая и красивая.

Война отобрала у неї детство. Ей пришлось вынести такое, что я себе не могу и представить. У прабабушки можно узнать много полезного о том, как преодолевать трудности и радоваться малому. В прошедшем году наша страна отмечала семидесятилетие победы, все дальше и дальше уводит нас время от той страшной войны, но мы всегда должны помнить, что для нас сделали наши прадеды и прабабушки.

Мазурок Максим,

5-Б клас, ЗОШ №23,

м. Рівне

Повертайся живим!

Татку, повертайся живим,

Я тебе благаю!

З тобою зустрічі я кожду мить чекаю.

Поглянути на тебе хочу і обійняти,

про любов свою тобі розказати, –

саме з такими словами, кожної ночі, я лягав спати відтоді, відколи мій тато Віктор пішов боронити Україну від ворогів.

Я добре запам'ятав той день, коли татко сказав мені: «Синку, ти лишаєшся вдома за головного, а я йду на війну». Тоді я ще не розумів, що таке війна, тільки радів, що нарешті став головним у сім'ї.

Усе сталося дуже швидко: велика татова сумка, він у військовій формі, мама схожа на тінь, бабуся зі слізьми на очах. А потім зачинилися за татом двері, і залишилися лише його слова: «Чекайте живим».

Не знав, що так важко чекати. Чекання дуже схоже на стрибок у прірву, у темну безодню. Бабуся плакала вдень, а я вночі, щоб ніхто не бачив моїх сліз, бо тато просив бути головним, а значить сильним.

Коли я спостерігав за мамою, яка увесь час щось безперервно робила, зрозумів, що таке війна. Це болюче чекання, коли німіє усе: серце, мозок, руки і ноги. Кожну звістку з екрану телевізора ми жадібно хапали. Особливо тоді,

коли у новинах розповідали про події під Дебальцевим, адже від тата не було звістки уже п'ять днів. Мама тоді була надзвичайно спокійною і натягнутою, як струна. Так тривало до того моменту, доки не пролунав телефонний дзвінок. По маминих щоках покотилися сльози, вона змогла тільки сказати: «Він має повернутися. Інакше просто не може бути».

І він повернувся живим через тринадцять місяців, три тижні і три дні.

Зараз ми усі разом. А якщо хтось запитає у мене: «Хто твій тато?», я відповім: «Мій тато – герой, бо він не полишив Україну, коли їй було важко». Адже коли люблять, кажуть: «Не бійся, я з тобою!»

Нахабина Анастасія,

*5 клас, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

«Да святится имя твое...» - шепчут губы мамы перед одной из икон в церкви Сергия Радонежского, что находится недалеко от нашего дома. Я, маленькая, вслушиваюсь, мне кажется, что «имя светится». Всмотриваюсь в лик святого, но кроме блеска свечей, другого света не вижу. Дома пристаю с расспросами к бабушке: «Что за икона? Почему светится имя?» - и узнаю удивительную историю об отце дедушки моей мамы - Андрее.

Мой прадедушка Прохоренко Андрей Федорович родился в бедной крестьянской семье в 1914 году. Трудное голодное детство. Рано овдовевшая мать и (семеро по лавкам) маленькие братья и сестры, ждущие, что добудет их старший, рано повзрослевший Андрейка. Полная забот и труда молодость. После трудового дня во вновь созданном колхозе – работа на своем куске земли, справление хозяйственных нужд. Одна отрада – праздники, когда собирались в одном доме ближние и дальние родственники, соседи. Делились своей радостью и горем, часто пели, иногда даже танцевали. А еще – молились. Церковь - то закрыли, так были иконы по домам

попрятаны. Одна из них находилась в их доме. В один из таких праздничных вечеров ворвались в дом активисты-комсомольцы. Стали всех разгонять, потянулся один за иконой, грозясь разбить, растоптать святой лик. И прадедушка мой закрыл собой икону, оттолкнул активиста, тот упал. Бабы заголосили, запричитали. Нет, не по иконе. Знали они, что будет за это молодому парню. На следующий день его арестовали, осудили, отправили в тюрьму. Шел 1939 год.

А в сорок первом, когда только началась война, моего дедушку, не проведавшего даже родных, отправили на фронт.

Что может быть страшнее, чем война?

Лишь слезы да страдания несет она...

Зловещие языки пламени, рвущиеся ввысь и испепеляющие все, что встает на их пути. Искривленные ужасом лица женщин, прижимающих насмерть перепуганных детей. Душераздирающие стоны раненых. Грохот орудий. Свист пуль. Повсюду боль, грязь, ненависть и смерть... Все это и есть война. Самое страшное, что может случиться в судьбе человека.

Прадедушка прошел через все испытания с первого до последнего дня войны. Был на грани жизни и смерти. Он мало рассказывал о том, что ему пришлось пережить, но один случай, когда он был в шаге от смерти, знают в нашей семье и передают, как легенду.

Шли тяжелые, изнурительные бои первых месяцев войны. Русские войска с огромными потерями отступали, хотя и ожесточенно защищали каждую пядь земли. Не хватало оружия, боеприпасов. В одном из сражений прадедушку тяжело ранило. Была зима. Когда он очнулся от беспомощности - услышал жуткую тишину, понял, что бой закончился. Русские в очередной раз отступили... И вдруг он услышал немецкую речь, одиночные выстрелы и крики раненых. Это группа немцев шеренгой проходила по полю боя, и довольные фашисты выстрелами в упор добивали наших раненых солдат. До прадедушки оставалось всего несколько метров. И вот в этот самый момент он вдруг вспомнил свою семью, дом, и ту икону, которую спас от уничтожения активистами. Темный лик святого на миг

всплыл в памяти и погас вместе с помутневшим от боли сознанием. Прадедушка вновь впал в беспамятство. Это и спасло ему жизнь. В неподвижном, залитом кровью теле немцы не различили чуть живого человека, не добились его. Пролежав остаток дня в мокром от крови снегу и очнувшись только ночью, прадедушка сумел поползти в сторону своих. Ему повезло – на него вышла группа русских бойцов-разведчиков. Потом его переправили в госпиталь. А подлечившись, он снова отправился на фронт и уже без единого ранения дошел до Берлина. В трудные минуты, когда жизнь висела на волоске, он повторял про себя: «Да святится имя твое...»

Прадедушка был участником великого сражения на Курской дуге. Награжден орденами и медалями. Но главной наградой за годы лишений и испытаний, за страдания, за смерть товарищей все же была Великая Победа!

Слава тебе, победитель-солдат!

Ты прошел через все испытания

Не ради чинов и наград,

А чтобы избавить мир от страдания!

Я родилась в мирное время через много лет после смерти прадедушки. Но мы часто ходим к нему на могилу, на могилы других моих родственников, тоже участников Великой Отечественной войны, и, склонив головы в память об их бессмертном подвиге, я мысленно повторяю слова молитвы: «Да святится имя твое...»

*Пелех Василь,
5-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Лист до солдата **Наш мужній воїне!**

Пишу до тебе з надією і вірою в серці. Нелегкий зараз час для нашої країни, але ми повинні вистояти. Ми тут, де мир і спокій, де тепло в домівках і домашні наїдки. А тобі доводиться перебиватись консервами, мерзнути та постійно знаходитись під обстрілами. У тебе вдома діти, такого ж віку як і я. Їм не вистачає батьківського міцного плеча і підтримки. Але

незважаючи ні на що, ти мужньо виконуєш свій обов'язок перед Батьківщиною, оберігаючи кордони від лихого ворога, даруючи нам, дітям України, спокій, надію і чисте мирне небо.

Сподіваюся, мужній солдате, що Бог на небі вбереже тебе від лихої ворожої кулі. Ти повернешся додому живим і здоровим, повним віри у майбутнє своєї країни.

Вірю і молюся за тебе.

Примачок Марія,

5-В клас, НВК № 12

м. Рівне

МИР

Мир. Коли я вимовляю це слово, то уявляю собі спокій, гармонію і відчуваюсь впевненою. Здавалося б, навіть голосувати за мир, якщо й так все повинно бути мирним. Світ наш прекрасний, і люди в ньому для мирного існування.

На жаль, в часі, в якому я живу, все менше зустрічаюся із цим словом. Люди загубили мир через заздрість, спрагу багатства, владу.

Слово «мир» не втратило свого змісту у моїй сім'ї. Його зуміли зберегти мої батьки. Вони з ніжністю і повагою відносяться один до одного. Про мене теж піклуються з любов'ю. Мені так добре і спокійно у моїй родині, адже це мій маленький світ.

Я хочу, ні, прагну, щоб мій український народ здобув мир, на якого так чекає. Тоді люди стануть добрішими, спокійнішими, будуть частіше посміхатися.

Я голосую за такий мир!

Сиротюк Вікторія,

5 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Мир у моїх очах

Україна – найкраща, самостійна, незалежна держава. Ми живемо в родючій, прекрасній Україні. Мова наша чудова, багата, солов'їна. І тому, ми просто зобов'язанні зберегти мир і захищати свою країну.

Зараз непростий для всіх нас час, загинуло багато невинних мирних жителів, дітей, солдатів. Багато дітей залишилося сиротами. Я не хочу бути дитиною війни, не хочу бачити Україну в вогні, щоб моя земля омивалася людською кров'ю. Хочу, щоб ми всі жили під мирним небом і в кожній оселі було чути дитячий сміх, а не гіркі сльози матерів, дітей, дружин, сестер. Тому що мир, це найдорожче, що є на землі. Бережімо його, адже життя у нас одне і таке прекрасне. Я голосую за мир на моїй Батьківщині.

Шимкуте Каріна

*5-Б клас, НВК Ліцей
с. Мізоч, Рівненська обл.*

Чому плачуть українські матері?

Ти вся в крові, моя країно, Україно!
І в цьому році не цвіте барвінок!
Не плачуть верби, а плачуть матері,
Бо їх сини померли в боротьбі!
За наше завтра, за наш мирний ранок,
За гарний чистий, як сльоза світанок.

М. Яковичена.

Сьогодні небо плаче дощем над Україною. Плаче з матерями, дружинами та дітьми. Нині їм гірко від того, що втрачають своїх найдорожчих людей на війні.

Війна... Дуже страшне слово... У ньому стільки ненависті, злості, крові, сліз, смертей. Мені дуже моторошно дивитися передачі про події на сході, боляче бачити на заклопотаних матерів.

Горе, сльози, біль...

Схаменіться ж, люди!

Кожна мати хоче бачити своїх дітей живими, щасливими, дарувати їм своє тепло та ласку.

Що неділі б'ють церковні дзвони. Це матері моляться у храмах за мир, спокій та любов, просять у Бога захистити кожную дитину, зберегти Україну.

Кожен день сльози та біль котиться селами та містечками нашого краю. Я бачила і чула цей жахливий плач і в нашому

селищі Мізоч. Пройшов час, а в матерів ще й досі не висихають сльози від болю та втрати.

Не висихають сльози і в тих, хто шле посилки на Схід, чекаючи на мир. Я прошу Бога зупинити цю ненависну війну. Господи, допоможи згорьованим матерям, торкнися їхньої заплаканої душі, пошли всім миру.

... Настав вечір. Небо вже не плаче дощем. З'явилися зорі, і мені здається, що це воїни-захисники дивляться на нас зірницями, підносячи молитви матерів у піднебесся.

Нехай настане мир, і в кожній хаті,
Хай плаче з радості, не з горя мати!
Нехай повернуться додому діти України,
Нехай радіють вільній, сильній Батьківщині!

Щепковський Іван,

5-Б клас, ЗОШ № 23,

м. Рівне

Тату, не йди на війну...

Мій тато, Щепковський Вадим Іванович, народився і проживає в місті Рівне. Йому 40 років. Він навчався в нашій школі. Потім вступив до Львівського інституту внутрішніх справ, де здобув юридичну освіту. За спеціальністю працював недовго.

Близько року тато тримав оборону на Сході України. Він пішов захищати нашу країну від ворога, щоб я, мій брат та інші діти мали щасливе майбутнє.

Коли тато прийшов у відпустку, то зробив нам сюрприз: подарував цуценя пітбуля, яке ми назвали Піратом. Татко хотів забрати його з собою в зону АТО і зробити з нього собаку-воїна. «Там так не вистачає близьких, можливо, пес замінить вас», – говорив тато.

Прийшов час повертатися татові-солдату на Схід, але виявилось, що пес занадто малий і не зможе жити у несприятливих умовах, тому Пірата він залишив вдома.

Чекати тата з війни було дуже важко, про це неможливо розказати словами, але ми чекали: я, мій брат, мама, дідусь, бабуся, родичі, знайомі, друзі – чекав і Пірат.

І тато повернувся живий і здоровий. Про події, які відбувалися в зоні АТО, він розповідає неохоче. Свої страшні спогади тато довіряє лише вірному другові Пірату. І саме пес допомагає йому повернутися до звичайного життя.

Я пишаюся своїм татом і хочу бути схожим на нього, адже він для мене герой.

Яроменко Максим,

5-В клас, ЗОШ № 28,

м. Рівне

Я просто хочу миру!

Війна. Що воно таке? Щось таке далеке і незрозуміле? Увічне у меморіалах та обелісках. Зібране у музеях та громадських читаннях. Оплакане матерями та незабуте синами... Я не зможу зрозуміти, що таке війна. Війна – це лихо! Це слово – незагоєна рана у пам'яті поколінь.

Війна – це лихо, яке, нажаль, поруч. Адже, військові дії на сході України є обірваними сподіваннями на мирне щасливе життя для багатьох українців. Це не тільки зруйновані міста й понівечені доли. Це жахіття, страх, біль, хвилювання та чекання. Чекання на татуса 57 днів...

І тому, коли черговий зведений загін правоохоронців повернувся із зони терористичної операції, мені стало просто... Відчуття спокою і безпеки, усмішка й ... приховані сльози. Благо, мама і тато поруч, рідні та друзі, радість і сміх, доброта й милосердя, безхмарне небо та яскраве сонце. Я просто хочу, щоб мій тато, третього жовтня, у наступний день мого народження був поруч. Я просто хочу миру!

Віюк Анастасія,

6-В клас, НВК № 12,

м. Рівне

Мені наснилася війна

Весняний ранок. Страшний сон! Мені наснилася війна. Прокинулася вранці і задумалась: що ж це було. А снилась така війна, що не можна уявити. Ішов запеклий бій за села і міста нашої України. Чужинці, які називали себе

братами, знову і знову атакували рідну землю. Ріки крові текли по землі, горіли танки, машини, будинки, плакали діти. Чорний дим закрив небо. Стало страшно за свою рідну Україну. Я стою біля розбитого будинку і чую крики дітей, жінок. Навколо руїн бігають зелені чоловічки й радіють з горя моїх земляків. Я стою і не вірю своїм очам. Невже таке може бути у теперішній час?

Пролунав телефонний дзвінок - я прокинулась. Дзвонив мій хрещений і сказав, що ворог відбитий, є поранені. То це мені снилось, а було це ж і насправді так. Не допусти Господи такої війни і викрий тих, хто їй радіє. Невже людство не винесло урок із помилок минулого. Що ж заважає людям жити без війни? Може, бажання показати свою міць і силу держави, заробити на нещасті інших. Я низько схиляю голову перед тими, хто хоче захистити мою Україну.

Голофаст Елизавета,

6-А класс, МБОУ Гордеевская СОШ

Брянская область,

Российская Федерация

Никто не забыт, ничто не забыто

Мой прадедущка Ляпун Пётр Фёдорович родился 18 июня 1925 года в селе Петрова Буда Гордеевского района Брянской области.

В 1933 году пошёл в 1 класс Петровобудской средней школы. В 1936 году переехали в город Новозыбков, где он поступил в Новозыбковскую среднюю железнодорожную школу №3 и окончил 7 классов. После окончания школы прадедущка работал слесарем.

Началась Великая Отечественная война. Его забрали на фронт в 1943 году. Попал Петр Федорович на второй Белорусский фронт 324-стрелковой Верхнеднепровской дивизии 604-отдельный батальон 50-ой армии. Участвовал в боях в городе Жлобин, где и был ранен в руку и живот. Был госпитализирован. После лечения довелось возвратиться домой.

Входит он в комнату и видит: женщина стирает бельё. «Здравствуй, мама!»- выговорил он дрожащим голосом. Через

мгновение женщина обняла солдата, и слёзы матери потекли по её щекам. «Петя, сыночек!»- шептали губы.

Недолгой была радость от встречи. Молодость и тепло отчего дома быстро заживили рану. И снова Второй Белорусский фронт. ... И снова будни солдатские.

В боях дошёл до города Кенесберга, где также был тяжело ранен, потерял левую ногу.

В 1945 году возвратился домой инвалидом 2 группы. Женился, появилась семья...

Мой прадедушка награждён медалью «За боевые заслуги, орденом «Красной звезды». Я горжусь им!

Заяць Анна-Марія,

6-Б клас, ЗОШ№24,

м.Рівне

Мир дитячими очима

Мир – це життя, щастя, достаток, усміхнені щасливі обличчя дітей та дорослих.

Яке ж обличчя “Миру”? Думаю, що це чисте та блакитне небо, лагідне сонечко, що дарує тепло, життя деревам, квітам, пташкам. На полях колоситься жито, пшениця, цвітуть квітки. В містах та селах живуть і працюють щасливі люди. Діти з радістю ходять до школи, граються на дитячих майданчиках, займаються спортом і мріють про щасливе майбутнє.

Я співчуваю тим дітям, що живуть на Сході України. Багато з них втратили свої домівки, своїх рідних. Діти ходять до школи поміж артилерійськими обстрілами. Руйнуються школи, будівлі, гинуть мирні люди.

Мир – це найдорожче, найжаданніше поняття. Ми, діти планети Земля, мріємо жити у мирі і злагоді завжди

Я вірю, що мир запанує на всій українській землі. Нехай буде мир у всьому світі!

Скиба Ілона,
6-А клас, ЗОШ № 24,
м.Рівне

Чому плачуть українські матері?

Сльози... Сльози матері солдата бувають різні. Через втрату або каліцтво власної дитини. Бувають через останні краплини надії знайти зниклого безвісти сина, брата, чоловіка чи просто друга. Материнське серце *невгамовне!* Воно до останнього віритиме у чудо і буде згадувати будь-які дрібниці, які можуть свідчити про збережене життя коханої дитини. Серце матері завжди повне надії, любові і турботи. І нехай дитина не її, солдатська мати однаково переживає за хлопчика, який пішов захищати рідну землю і власний народ.

Якби мені хотілось, щоб сльози матері були лише через щастя від повернення додому живого сина! Але, на жаль, інколи бувають вони через невимовний біль та тугу, через приреченість та безвихідь. Важко уявити, що відчуває мати, яка втратила свого синочка на війні. Її серце, через гірку втрату, обливається кров'ю, а очі слізьми.

Для нас, молодого та підростаючого покоління, кожен солдат назавжди залишиться справжнім Героєм! Вони достойний приклад для нашого наслідування.

Ярошик Юрій,
6-Б клас, ЗОШ № 24,
м.Рівне

Чому плачуть українські матері

Жіноча материнська доля з самого початку тяжка та багатостраждальна, а особливо трагічна доля матері солдата у війну.

Кожна мати прагне не тільки своїй дитині доброї долі, миру та затишку, але й державі. Сльози матері – це святі сльози. Кожну хвилину, секунду думки матері солдата летять до сина. Вона вдень і вночі просить бога про здоров'я своєї дитини, і очам при кожній думці, при кожному спогаді про неї бринить сльоза, сльоза печалі. І тільки мати не засне, вона чекає сина додому, чекає звісточки, що він живий та здоровий.

І кожного дня хвилюється при зустрічі з листоношою, щоб не отримати похоронку. Очі втомлені від сліз, від безсонних ночей та думок про сина. Про кровинку, яку носила під серцем 9 місяців, відчувала перший рух. Спогади не дають спокійно жити: як в муках народжувалася дитина, як зростала, робила перші кроки, перше та таке довгождане слово «мама». Невже вона могла тоді подумати, що його чекає така нелегка доля – війна. А як хочеться обійняти, приголубити його, як в дитинстві. А як би хотілося женити сина, бавитись з внуками...

І кожної хвилини плаче мати – і не одна, а кожна, котра чекає солдата з війни, свого захисника та свою кровиночку. І будуть литися материнські сльози, поки будуть гинути та воювати сини. Якби зібрати всі сльози неньок, такі страждальні, щирі, болючі, можна було б вкрити всю земну кулю. Коли настане мир на планеті, тоді перестануть плакати матері. Тому я - за мир!

Бяла Надія,
7-Г клас, НВК №12,
м.Рівне

Мені наснилася війна

Дивний сон мені наснився: небо моєї України голубе-голубе, бездонне і високе, недосяжне, а головне – мирне.

Земля веселкова. Золотисті поля, червона калина, барвінково-зелені плеса озер. Земля моя рідна вільна, незалежна. Люди радісні, веселі.

Матуся – найдорожча людина серед квітучого саду. Так на душі весело, спокійно. Прокидаюся. Мама плаче, рідні у зажурі.

– Що трапилося, нене?

– Біда... Звістка чорна прилетіла... Як жити далі? А жити ж треба!!!

- Так! Жити треба! Заради нас, дітей, онуків. І не просто жити, а боротися із нечистою, яка засіла на Сході.

- Мир таки буде! Перемога за нами. Т. Шевченко пророкував: «Борітеся – поборете. Вам Бог помагає».

- Я впевнена, я вірю: так обов'язково буде.

- Мир, злагода, свобода – перемога!

Воронцова Софія,

7 клас, ЗОШ І-ІІ ст. № 16,

м. Рівне

Мир

Часто ми не задумуємось над значенням слова. Ось, наприклад, мир. Таке коротке, але дуже важливе слово. Мир - це коли ми всі проживаємо у злагоді та спокої, коли між людьми не виникає конфліктних ситуацій, коли ми можемо спокійно гуляти в колі близьких людей по сонячній вулиці з почуттям радості та щастя, а не з острахом, що в будь-який момент може прилетіти бомба чи пролунають постріли, коли ми впевнені в безпечному майбутньому і майбутньому своїх нащадків.

Мир – потрібен дорослим і дітям. Але, на жаль, часто ми не вміємо цінувати те, що в нас є, ми робимо вчинки зовсім не думаючи про їхні наслідки. Війна – всього лиш необдуманий вчинок, здається... Але ж скільки лиха він може спричинити! У результаті – мешканці тих зон, де вона відбувається, опиняються без їжі, без одягу, часто навіть залишаються без рідних.

Якщо взяти за приклад конфліктну ситуацію, яку вирішили не розв'язувати мирним шляхом, то невже так приємно наживати своїх ворогів?! Ходити й дивитися розлюченим поглядом один на одного, казати образливі слова в бік ворога?

З цих прикладів можна зробити висновок, що мир потрібно берегти. Адже зруйнувати – легко, а відновити – важко. Тому я закликаю всіх жити в мирі!

Дячук Анастасія,

7-В клас, ЗОШ № 13,

м. Рівне

fac fideli sis fidelis...

Ці слова, якщо перекладати з латини, означають : «будь вірний тому, хто вірний тобі». Віра – ось ключове слово. В ньому сховано дуже багато: надія, мрії, життя...

Є багато гучних слів про людей, про любов, про друзів...та всі вони є лише малесенькою частиною того, заради чого ми живемо. У житті потрібно «знати міру», та довіряти

серцю, а не підлаштовувати свої амбіції під руйнуючу буденність, бо як наслідок отримаєте лише зіжмакану душу...

Вірність різна. Можна довіряти людям, можна принципам, можна собі. Головне пам'ятати, що ображатися на когось чи на щось за те, що вони не виправдали наших сподівань не можна, адже ми самі винні в тому, що очікували від них більше, ніж треба.

А це мій улюблений афоризм Еберхарда: «Не бійся ворогів – в найгіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів – в найгіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але лише з їх мовчазної згоди існують на землі вбивство і зрада».

Вірте, довіряйте і не будьте байдужими.

*Ільчук Ярина,
7-А клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мир... Таке коротке слово. Здається, лише три букви, але які ж вони важливі ... Мир - це яскраве сонечко над головою, це спів соловейка у гаю, це весела прогулянка улюбленими місцями разом із батьками, це неймовірно цікаві ігри з друзями... Цей список нескінченний. Але чи завжди такий?

Ось я лежу у своєму теплому ліжечку під м'якенькою ковдрою. Відчуваю ніжний поцілунок своєї матері на ніч. Засинаю з думками про нас та нашу землю... І раптом починаю чути жахливі постріли гармат... Бачу, як стривожені люди босі вибігають із своїх домівок... плачуть матері та діти. Чоловіки беруть зброю у руки та йдуть воювати з ворогом зі страхом та мужністю у очах... Стає так моторошно та страшно, що я здригаюсь і прокидаюся.

У хаті тихо, лише шарудить у клітці мій хом'ячок. І я ледве-ледве опановую себе, адже знаю, що у нас усе добре, але серце сильно тріпоче у грудях. Починаю непокоїтись за тих людей, які живуть так, як у моєму кошмарному сні. І мені стає боязко та лячно.

Я починаю дрімати, але намагаюся думати лише про хороше.

Уранці за сніданком помічаю в погляді мами якісь сумні вогні. Я бачу, як сльози навертаються на її очі.. Що ж сталося? Тривожним та сумним голосом вона тихо говорить, що війна уже торкнулася нашої рідної української землі...

Мельничук Анна,

*7-Б клас, НВК №2 «Школа-Лицей»,
м. Рівне*

На сторожі майбутнього

Походи. Повстання. Війни. Завоювання. Визволення. Дати. Полководці. Конкретні точні дані, з яких складається історія людства. Все було. Все вивчається нами зараз у школах. Це наше минуле. Проте сприймається воно лише розумом. Потрібно вивчити, запам'ятати, відтворити.

Донедавна слово "війна" не викликало у мене трепету і жаху, означало лише історичну подію, що мала певні причини, хід та наслідки. А от зараз усе інакше, тому що справжня сьогоднішня війна увірвалась у моє життя. Мій татко захищає мене і відстоює право кожного українця жити на рідній землі у мирі, спокої, достатку та впевненості у щасливому майбутньому.

Постріли. Вибухи. Зойки. Кров. Жах. Смерть. Сльози. Розпач. Терпіння. Наполегливість. Рішучість. Це теперішнє. Воно сприймається серцем. Його варто зрозуміти, прийняти, оцінити. Інколи не можна збагнути своїх почуттів, оскільки злилися і сум, і радість, і відчай, і гордість. Але знаєш, що живеш, розумієш, що потрібен.

Уміння прийняти правильне рішення у найвідповідальніший момент - життєва позиція мого тата. Я знаю, що зараз у його лагідних і теплих долонях зброя. Розумію, що це життєва необхідність. Сьогодні не можна інакше, треба виконати свій громадянський обов'язок, бути гідним сином України.

Віра. Сподівання. Любов. Спокій. Радість. Упевненість. Це наше майбутнє. Його варто оцінювати розумом та плекати у

серці. До цього варто прагнути, впевнено крокуючи вперед з гордо піднятою головою, не втрачаючи людської гідності, не втрачаючи свого "Я".

Людина слова та справи - це мій татусь. Він особливий. Я пишаюся ним, хоча дуже сумую. Проте впевнена, що не можна зупинятися напівдороги, потрібно йти до перемоги.

Ми українці! Це наша земля! Тут жили наші предки, тут живемо ми і тут житимуть майбутні покоління, для яких над золотистими полями хлібів усміхатиметься безмежна небесна блакить. А на сторожі майбутнього стоятимуть мужні воїни-оборонці, серед яких і мій Тато.

"Служу народу України..."

Сонце ніби не хотіло прокидатися, натягуючи аж до вух пухнасту хмаринку-ковдру. Вже починало сіріти, але, здавалося, хтось невидимий розтягнув широку важку завісу густого сіро-блакитного туману. Все довкола стихло. Здавалося, що ось-ось відкриється завіса і розпочнеться...

Це був перший ранок на передовій. Цієї ночі бійців 40-го батальйону "Кривбас" перевели у район Дебальцевого. Про те, що на них чекає, знали лише із повідомлень по радіо, телебаченню, коротких історій, розказаних учасниками боїв. Але цього було мало. Невідомість гнітила. Зазвичай гамірне чоловіче товариство мовчки облаштовувалось на "новому" місці. Усі розуміли, що це не навчальний полігон, тут усе справжнє. Ні, страху не було, не було невпевненості, було щось, що викликало тривогу. Хоча від самого початку, від отримання повістки із військкомату кожен переконував себе, що крім нього нікому захистити близьких, рідну землю. Це надихало, але думати і говорити завжди легше, ніж робити. А діяти потрібно було вже зараз...

Раптом пролунав вибух. Десь зовсім поряд. Від несподіванки хлопці завмерли, хоча разом із тим ніби прокинулись і з якоїсь невідомої порожнечі враз опинилися в реальності...

Гарматним пострілом зачепило завісу туману, і вона

почала повільно опускатися додолу. Бліде сонце, наче соромлячись своєї неяскравості, нерішуче визирало з-за хмар, та вийти не наважувалося. Безлисті дерева, беспорядно розкинувши темно-коричневі руки-гілки, стояли серед глибоких чорних воронки, намагаючись з усіх сил спинити небезпеку. Навіть ті, чиє коріння виднілося із землі, уперто "тримали свої позиції".

Цей перший день на передовій для кожного став особливим. Саме тоді прийшло чітке розуміння того, заради чого вони мають бути тут. Так, звичайно, були й сумніви, і зневіра, і розчарування. Але раптово усе це десь зникло. І цей, і кожен наступний день доводив, що присяга "Служити народу України" - це не просто слова, а сенс життя кожної свідомої людини.

Було важко, особливо тоді, коли "зникав" зв'язок з рідними. Такі дні, а часом і тижні тяглися нескінченно довго. Але усвідомлення свого покликання, відчуття відповідальності та обов'язку додавали сили.

Безумовно, людина буде твердо стояти на землі лише тоді, коли ця земля рідна та вільна, коли довкола панує спокій, коли щебечуть дзвінкоголосі птахи і цвітуть квіти, коли яскраво-жовте сонечко сипле промінцями з чистого блакитного неба на золоте колосся хлібів, коли поряд гріють душу посмішки близьких. Так, заради цього наші рідні воїни живуть і діють, доводячи нам із вами те, що патріотом бути повинен кожен, варто лише усвідомити свою невіддільність від землі, від свого міцного коріння-минулого, свою відповідальність за пишну крону-майбутнє.

"Служу народу України!"

Наконецний Ілля,

7-В клас, НВК №2 «Школа-Ліцей»

м. Рівне

Шлях до перемоги

А ми живі, нам треба поспішати
Зробити щось, лишити по собі...

Л. Костенко

Україна... Волелюбний народ... Багатостраждальна рідна земля... Безмежні лани, густі ліси, глибоководні ріки...

Сіре дощове небо. Важкі темні хмари сунули звідусіль. Де я? Озираюся... навкруги, куди не кинеш оком, оповиті чи то сутінками, чи то густим туманом кущі, зарослі ожини, верхівіття дерев. Стежки не видно. Під ногами уламки гілок, опале листя, на кожному кроці подих смерті...

У душу стиха зазирає сум і страх: як вийти з цього місця? Іще не розумію, не пам'ятаю, хто я і як потрапив сюди. Намагаюся відігнати нерадісні думки, оптимістично вірю: щось повинно змінитися. Я обов'язково знайду свою стежину або дочекаюся світанку. Лише треба перепочити, бо далі йти навмання немає сили. Ось переді мною білокора береза. Підходжу ближче. Ось де перепочину, трішечки наберуся сил...

Ой! Що це? Вітер, який зненацька піднявся, налетів, штовхнув мене вбік, а віти берези стали сікти мене по голові, плечах, руках, не даючи мені піднятися. Мене жбурляло в якісь ями, я виходив з них, потім ще кудись провалювався і знову з великим зусиллям вибирався знесилений, мокрий і втомлений, став думати: куди йти, у кого поради питати. Це лише в казці є три дороги: прямо, наліво й направо. Герой може вибрати ту, яка веде до мети. А чи знайду я свою правильну дорогу, що виведе до світла, тепла, до людей?

Знов озираюся: велика кострубата гілка, зірвана шаленим вітром, упала біля мене. Ударила, звалила з ніг.

Підіймаюся знову, намагаюся пересунути пудові, стомлені ноги, руками розгортаю колючі кущі ожини, терну.

Іду навмання. Допомоги чекати нізвідкіль. Добре, що хоч надія ще не залишила мене. Мабуть, бажання вийти звідси більше, аніж протест природи. Але як важко мені, хоч би хто знав. На шляху, який я вибрав, звалені великі дерева, які не обійдеш, не переступиш, не перескочиш. Долаючи труднощі, знову йду, не йду, а повзу, збивши й коліна, і лікті, залишаючи криваві сліди на землі. Скільки часу так вибирався, не пам'ятаю. Не рятувало ніщо. Кутаючись у свій брудний і мокрий одяг, знову бреду навмання. Чи то сил мені стало більше, чи то

впевненість піднімала мій дух, але ніби стала твердіша земля під ногами, посвітлішало попереду. Напружую всі сили, серце аж бухкає у грудях, задихаюся, але, не звертаючи уваги, рвуся вперед... Яка радість! Я вийшов на галявину, а за нею світло, що пробилося крізь віти дерев. В обличчя вдарив промінь сонця, загравав, зігрів.

Я розплющив очі... Оце так сон! Важкі спогади ще гнітили душу, але відчуття радості від перемоги світла над темрявою, упевненості над безсиллям, уміння перебороти труднощі буття уві сні не покидали мене. Поріг гідності, честі, відповідальності, поріг болю у кожного свій. Але якщо я вийшов з темного лісу, то здолаю будь-які перепони в житті. А зі мною будуть усі мої друзі, увесь український народ, працездатний і волелюбний, що не чекає милості від природи, а здобуває своє щастя у боротьбі. Слава героям!

Нижня Оксана,

*7 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Мій голос – майбутнє країни

У кожного є своя країна, де він народився і яку бережно й ніжно називає «ненькою». Моя країна – Україна, барвінкова, калинова, щедра, мила. Я народилась, живу й хочу надалі тут жити і творити, продовжувати свій рід. Мрію, щоб мої діти і внуки ніколи не зрадили своєї Батьківщини, щоб вона існувала вічно. Але ж для здійснення моєї мрії, впевнена, в Україні має бути мир!

Усі люди на планеті хочуть, щоб був мир. Тоді всі будуть веселими, щасливими, впевненими у своєму майбутньому. Діти будуть вчитися, щоб потім мрії перетворювати на реальність.

Я ще дитина, та дивлячись на те, що коїться в моїй Україні, не можу бути байдужою, без остраху дивитись в завтрашній день. Що чекає нас попереду? Чи вдасться дорослим зберегти мир і спокій? Я, як кожен свідомий громадянин, хочу, щоб швидше закінчилась війна. Разом з усіма співчуваю, тим, хто втратив рідних, близьких. Переживаю за тих, хто змушений був покинути рідні домівки.

Ми щиро вдячні всім, хто захищає нашу Батьківщину, береже дитячий сон і дає можливість вранці бігти до школи. Ніколи з пам'яті народу не зникнуть ті, хто поліг за збереження цілісності й незалежності України. Адже вони – воїни миру, який завжди важкою ціною давався українцям. Я переконана, що мир прийде на нашу землю, бо ми – велика і дружна нація, яку нікому не вдасться зламати й поставити на коліна. Слава Україні! Героям слава!

*Поліщук Дар'я,
7 – Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народу

Війна – це слово, яке викликає в кожного із нас одразу страшні та неприємні емоції. Перед очима з'являються жахливі картини смутку і страху, горя і печалі, голоду і смерті.

З 22 червня 1941 року до 9 травня 1945 року тривала Велика Вітчизняна війна. Багато людей пішло з рідних домівок. Вони ж покинули своїх батьків, братів, сестер, дітей та інших дорогих серцю людей! Хтось із них повернувся живим, а хтось назавжди залишився лежати в своїй та чужій землі.

А скільки бід наробила та війна! Моя прабабуся часто згадувала ті страшні роки зі сльозами на очах. Вона розповідала мені про те, як фашисти спалювали село Пустомити, в якому вона проживала. У хліві згоріли чоловіки, жінки, маленькі діти. Уцілілими залишилося лише п'ять будинків та ті люди, що встигли виїхати. Для мешканців села це була страшна трагедія. Кожна сім'я втратила близьку людину. У післявоєнні роки на тому місці, де відбувалося це страшенне лихо, громадою села було побудовано обеліск, на якому викарбувані слова: «Ніхто не забутий, ніщо не забуто!»

Я, як і всі мої ровесники, не знаю, що таке війна. Не знаю і не хочу знати. Адже їй не хотіли і ті, хто загинув. У нашій країні сьогодні теж неспокій. Але я не хочу, щоб повторилися страхиття попереднього лихоліття. Люблю життя, своїх батьків, друзів. Хочу жити в мирі й дружбі.

Радіймо яскравому сонечку, ніжній квіточці, зеленій травичці, співу пташечки, посмішці доброї людини. Цінуймо

мир та дружбу і зробимо все для того, щоб наша країна стала наймирнішою, якщо можна так сказати, у світі! Я хочу в мирі і злагоді жити!

*Тищенко Наталія,
7-Г клас, НВК№12,
м.Рівне*

Тату , не йди на війну

Одного разу ввечері я з татом дивився телевізор, перемикали з каналу на канал, а ось і новини - гармати стріляють у людей, ворожі танки їздять по нашій землі, будинки стоять без вікон і без дахів.

- Тату, що сталось? Чому всі стріляють один в одного, чи, може, це вистава така?

- Сину, це не вистава. Це - війна.

- Батьку! А ти нікуди не поїдеш?

- Напевно, ні, синку.

- Це добре. Не хочеться мені тебе відпускати.

Ця розмова була коротка, але дуже схвилювала мене. Мені здалося, що тато теж хоче захищати нашу Батьківщину від усяких покидьків, але я так не хочу його нікуди відпускати...

Через кілька днів тато отримав якийсь поштове повідомлення. Я стояв поруч. Пам'ятаю, що побачив великий заголовок – Повістка. Та й питаю у нього:

- А що таке повістка?

- Сину, це такий лист, який закликає захищати свою рідну землю.

- Батьку, ти мусиш іти у те пекло, яке показували по телевізору? Там стріляють у мирних людей, всюди шум від снарядів та гармат. Тебе ж зможуть вбити!!! Я не зможу жити без тебе!!! – І тут я аж розплакався та обійняв тата дуже-дуже сильно. Як же мені не хотілося відпускати батька на війну.

- Синку, ти чого розплакався? Я завжди виховував тебе, як справжнього чоловіка! Не плач! Я мушу захищати тебе, маму, рідну землю, нашу з тобою Україну. У тебе в кімнаті є моє фото, будеш зі мною спілкуватися, коли мене не буде поряд.

- Добре... – сказав я та й ледь ще раз не розплакався. - Я

розумію, що Батьківщина в нас одна.

Я допомагав татові збирати речі. Мамині очі були постійно в сльозах. А потім ми проводили тата на вокзал. Це була дуже сумна мить у моєму житті.

Батько кожного дня телефонував. Він казав, що все в нього добре, навіть деколи жартував.

Так минув рік.

Одного дня, коли я повертався з мамою зі школи, вдома на нас чекав якийсь військовий...Він повідомив, що мій татусь воював як справжній герой, але під час проведення...Далі я не чув його слова, бо дуже боявся почути фразу, що батько загинув і що його вже нема. Хоча не спускав очей з маминого обличчя.

-Де?У якому госпіталі?- голосно запитала мама .

Ух! Головне –живий!!!Мені хотілося кричати про це на увесь світ! Не вбили! Живий!!!

Далі я зрозумів,що тата поранили в ногу і він тепер, мабуть, не зможе ходити.

Батько повернувся до дому в інвалідному візку...

...Кровопротитні бої на сході ще тривають. Кожного дня війна забирає життя сотень людей, дім – у тисяч, а щастя - у мільйонів.

Любіть рідних, навіть тоді, коли вони далеко, навіть тоді, коли вони інваліди. Любіть, поки вони живі!!!

Химченко Егор,

7 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,

Клинцовский район, Брянская обл.

Российская Федерация

Наш герой

«Нет в России семьи такой, где б не памятен был свой герой...»,- писал Евгений Агранович. Это действительно так!

В моей семье тоже есть герой – воин-интернационалист, Химченко Игорь Васильевич. Он служил в Афганистане. И я с большим уважением расскажу о нём.

Родился мой дядя в деревне Рудня-Голубовка. Когда ему исполнилось три года, его родители переехали в Займище. В первый класс пошёл в Займищенскую среднюю школу в тысяча

девятьсот семьдесят шестом году. По воспоминаниям его матери, учился хорошо. Всегда охотно помогал по дому: колол дрова, носил воду, зимой чистил снег. Не отказывался ни от какой домашней работы. Играл со сверстниками в футбол, лапту, ходил на лыжах. Участвовал во всех школьных соревнованиях. С большим желанием занимался дзюдо в детской спортивной школе, посещал кружок авиамоделизма, очень мечтал стать лётчиком. После окончания школы с одной четвёркой поступил в Московский авиационный институт на факультет самолётостроения.

Год напряжённой и интересной учёбы пролетел быстро. И всё же, когда пришла пора, твёрдо решил прервать обучение в вузе и пойти служить в армию.

Получают мальчики повестки,
И уходят мальчики служить.
Есть обязанность у них такая:
От врага Отчизну защитить.

Видимо, это был внутренний порыв: проверить свои силы и послужить Родине. Его звал Афганистан.

Афганистан болит в моей душе.
И все, кого я встретил и не встретил,
Пусть долго будут жить на этом свете,
Как тишина на дальнем рубеже.

Но об этом, как вспоминает его мама, он никогда не писал в письмах ни строчки, даже тогда, когда находился в огненном афганском пекле. А туда он попал после окончания учебки в школе ВДВ в литовском городе Ионава. Дядя не хотел расстраивать своих родителей и сообщил, что служит в Монголии.

В Афганистане он был разведчиком. Мужественно выполнял свой интернациональный долг с мая тысяча девятьсот восемьдесят восьмого года по пятнадцатое февраля тысяча девятьсот восемьдесят девятого года. Не раз смотрел смерти в глаза. Неоднократно поощрялся командованием за выполнение ответственных боевых заданий. Был награждён правительственными наградами: медалью «За отвагу»,

грамотой. Он выполнял свой высокий долг с честью, сражался за безопасность своего Отечества, защищал весь мир. Когда начался вывод войск из Афганистана, из Термеза родители моего дяди получили от командира воинской части телеграмму с коротким текстом: «Ваш сын жив и здоров. Ждите».

- Я не поверила своим глазам, какое это было счастье для меня,- вспоминала Анна Николаевна,- когда открылась дверь, и на пороге в красивой солдатской форме предстал наш Игорёк, сильный, возмужавший, наша гордость. Ему дали краткосрочный отпуск. Проговорили до самой ночи, но о войне – ни слова. Он только тихо сказал: « Прости меня, мама, но я был там, в Афганистане».

В тысяча девятьсот девяносто четвёртом году дядя окончил институт, получил диплом инженера-авиаконструктора самолётов. Он по-прежнему верен своему школьному увлечению. Конструирует планеры, выступает на соревнованиях, летает на спортивных самолётах. Его мечта сбылась!

Мой дядя Игорь – настоящий герой, который совершил подвиг во имя нашей Родины. Он пример для подражания. Я горжусь им и хотел бы многому у него научиться. А каждый год, пятнадцатого февраля, в нашей семье его поздравляем с праздником. Мы всегда помним о своём герое!

Цыбульникова Снежана,

*7 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

*Время - лекарь, и эту роль
Повторяет оно со всеми.
Но бывает людская боль,
Над которой не властно время.
Юрий Воронов*

... Война... Какое маленькое слово! А сколько крови, боли, слез связано с ним! Не хочется и думать об этом. Но мы не вправе забывать те дни, когда фашисты без объявления

напали на нашу страну. Родину шли защищать все: от мала до велика. Нелегкой ценой досталась победа.

... Война... Она постучалась в каждый дом, принесла беду: матери потеряли своих сыновей, жёны не дождалась мужей, дети остались без отцов. Разрушенные сёла, города, царствующие голод и холод – всюду горе и слёзы....

В прошедшем году исполнилось семьдесят лет со дня Великой Победы нашей страны в Великой Отечественной войне. Семьдесят лет – это много для отдельно взятого человека, а для целой планеты - это не такой уж большой срок. К сожалению, наше поколение мало знает о тех сражениях, и все меньше остаётся в живых реальных участников тех событий, которые могли бы рассказать о той самой страшной войне.

Убирая в выходной с мамой в квартире, я обнаружила в одном шкафу старый потрепанный маленький чемодан. В нем хранятся старые вещи моей прабабушки и моего прадедушки:

документы, письма, награды... Меня заинтересовали многие предметы из этого сундучка, возникло множество вопросов.

К сожалению, моих родных уже нет в живых, и они не смогут дать ответы. Только из рассказов своей бабушки и мамы мне удалось немного узнать о героическом

прошлом своих предков.

Моя прабабушка Васюкова Мария Ефимовна умерла, когда мне было три года. Я смутно помню её облик, только воспоминания хранят ее теплую руку, глядящую мою голову. И слова, смысл

которых я тогда не понимала: «Внученька, самое главное, чтобы небо над тобой было мирным и чистым»...

Моя прабабушка Васюкова (Гоголева) Мария Ефимовна, окончив семилетнюю



школу в 1939 г., поступает в Клинцовское педагогическое училище по специальности воспитатель детского сада. Она мечтает работать с детьми.

Но Великая Отечественная война не даёт осуществиться её планам.

В 1941 г. на фронт забирают многих мужчин, в том числе и старших братьев моей прабабушки – Ефима и Игната (пропал без вести, его имя увековечено в «Книге памяти» Брянской области).

А шестнадцатилетняя девушка Маша помогает своему отцу, который является председателем колхоза, прятать колхозный скот от захватчиков. Они укрывают коров в лесу, а маленьких телят прячут в своём доме и выпаивают их из соски. Им, молодым девушкам, тоже приходится прятаться от оккупантов. Каждый день жители оккупированного села ждут прихода Красной Армии.

И вот 1943 г. – долгожданное освобождение Клинцовского района. Но отдыхать некогда, на фронт уходят остальные «мужчины» - семнадцатилетние юноши. Уходит и младший брат Марии Ефимовны – Николай.

И снова женщинам приходится работать за себя и мужчин. Моя прабабушка до 1946 г. работает в колхозе счетоводом, так как очень мало грамотных людей осталось в селе. После войны работала в полеводческой бригаде, на ферме, воспитала 6 детей.

В 1995 году она награждена медалью «За доблестный и самоотверженный труд в годы Великой Отечественной войны», в 1963 году Медалью Материнства I степени.





Своего прадедушку Васюкова Сергея Иосифовича я никогда не видела, он умер за год до моего рождения в возрасте 75 лет. Он родился 6 февраля 1926 года в селе Коржово - Голубовка, Клинцовского района в семье сапожника. Окончил 7 классов. В начале войны защищать Родину ушли два старших брата Василий и Иван (погиб). В августе 1943г. после освобождения Клинцов, как и многие другие, семнадцатилетний Сергей был призван на фронт. И сразу, необученным, был брошен в первый бой с немецко - фашистскими захватчиками. Воевал стрелком - автоматчиком в составе 278 стрелковой дивизии на Ленинградском фронте. В июле 1944 года был тяжело ранен в правую руку, попал в госпиталь...

Из-под Ленинграда прислал домой первое фронтовое письмо. Послушать новости с фронта приходили соседи, но чаще всего разносил их по селу младший брат Сергея – Володя. Позднее пришло еще одно письмо. Оно было коротеньким. «Жив. Скоро приеду домой»

После войны вернулся в родное село. Несмотря на последствия ранения (не действовала правая рука) работал в колхозе бригадиром, счетоводом.



В 1947 году женился. В 1955 году заочно окончил финансовый техникум в г.Дмитров Московской области. Работал главным бухгалтером.

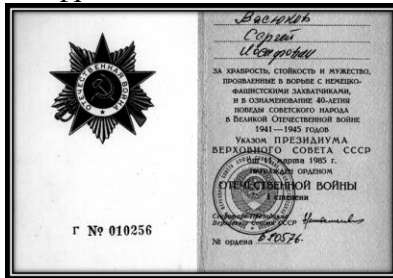
У дедушки и бабушки родилось шесть детей, они их воспитали достойными

людьми

Помогали они и в воспитании четырнадцати внуков.

Разве мечтали молодые парни о награде, когда шли в бой или поднимали разрушенное войной хозяйство? Конечно, нет. Но награда нашла своего героя после войны. В 1996 году -

орден Отечественной войны I степени и Медаль Жукова, в 2001 году - Знак фронтовик, Юбилейные медали.



Дедушка не любил рассказывать о войне, при любом воспоминании о тех событиях на глазах у него наворачивались слёзы. Сохранились в памяти моей мамы короткие отрывки его военной биографии, что он рассказывал своему маленькому правнуку, моему старшему брату.

Сегодня война – это не какое-то историческое событие прошлого. Это реальные взрывы, бомбёжки, гибель людей, которые происходят совсем недалеко от нас, с нашими родными на Украине. История не прощает, когда ее забывают, и что хуже всего предают.

И пусть не думают,
Что мертвые не слышат,
Когда о них потомки говорят...
(Н. Майоров)

Только сохраняя память о своих погибших предках, оберегая воспоминания о прошлом, люди не допустят новых кровопролитий.

*Шулятицька Алевтина,
7-В клас, НВК №2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

На перехресті доріг

Щебетання пташок серед ранку. Забігайлівки, рясно проштамповані відвідувачами, тільки і чекають, доки змиють з них весь натоптаний бруд ще з ночі.

Вже 8:00 ранку, діти біжать до школи в передчутті, що ще

трохи, і через лічені хвилини будуть отримувати прочухана за запізнення. Мовчазний натовп прямує на роботу.

Здавалося, що може статися? Яка подія переверне життя тих самих людей, що зараз так спокійно і безтурботно п'ють ранішню каву в ліжку.

20-літній Іван саме один з таких. Вже по обіді він розкриває сонні очі, русе розпатлане волосся як завжди стирчить у всі боки. Наче павуки, чи, може, як цікаві вогники, спросоння втративши свій блиск, виглядають з-під ковдри двійники, два аквамаринових ока.

Сам хлопчина середнього росту статистичного чоловіка, ну, можна сміло говорити, що він був високим, якщо дивитися з цієї точки зору.

Але повернемося до останніх подій. Ось вже ковдра опинилася на іншому кінці великого ліжка, юнак потроху піднімав свою голову з подушки. На годиннику — південь, гаряча кава допомогла легко зняти відчуття, яке все більше заманювало назад до свого ложа. Але спочатку Іван зайшов у світлу ванну, обкладену білою, як зимовий сніг, плиткою. На кам'яних квадратах красувався ніжний блакитний візерунок. Вже за кілька коротких хвилин Ванько розтягував по ниточках зубної щітки пасту.

Невдала усмішка на всі тридцять два, від якої два кінці рум'яних губ розійшлися у різні сторони, з'явилася на його обличчі, і хлопчина розпочав запізнілі повсякденні справи. До однієї з них входило приготування сніданку, хоча цей прийом їжі спокійно можна було назвати обіднім, бо ранок вже давно зачинив двері до своїх володінь.

Наш пізній жайворонок встиг впустити з рук яйце, але відразу ж його прибрав. Та Іван припинив усі свої буденні заняття, як тільки по смолисто-чорному телевізору почалися новини. Жінка років 30-32 привітно усміхалася і врешті-решт оголосила:

— Сьогодні у програмі, — після цих слів юнак всівся з тарілкою, у якій красувалася яєчня, на диван, а жінка продовжувала:

— Випадкова аварія, чи, може, навмисне вбивство. Пожежа в 5-поверховому будинку, і на завершення про стан в країні. Кілька днів тому в районі Донецької області розпочалися активні напади з боку російської армії. Кількість загиблих та поранених досі невідома.

Безтурботний вираз обличчя Івана раптом зник, але цікавість до подій помітно зросла. Вже близько місяця тому оголосили про початок так званої "війни". Кожен день хлопчина не пропускав жодного випуску новин. Все ж таки там десь далеко воюють його друзі. Юнака мучили докори сумління і думка, що він не з ними, з тими, кого всією душею цінує.

Новини закінчилися, за думками юнак не помітив, як телевизор вимкнувся, та й "сніданок" був давно холодним. Коли вже прийшов до тями, надворі смеркало. Ваня зірвався з місця й подався шукати телефон, його вигляд був суворим, а по швидкості пошуку було видно: хлопець поспішає.

Вже ввечері юнак прямував в потрібному для себе напрямку, телефон просто розривався від невідомих дзвінків та СМС. Настала ніч, зорі світили в прозорі, як джерела води, вікна, місяць чарував блукаючих по околицях людей. Автомобіль припинив свій рух. Двері відчинилися, і потік свіжого повітря пролився всередину. Майже відразу місцевість змінила свій образ: будівлі були схожі на пошарпані діряві черевики, земля нагадувала нори кротів, але ці були в десять разів більші.

Іван вийшов з кабіни, навколо дахи будинків відбивали місячне світло. Назустріч юнакові йшла трійка дебелих чоловік:

— Привіт, це ти новенький?! Гей, ти чого такий мовчазний?.. Не бійся, з нами не помреш, — жартома почав говорити перший.

Невдала усмішка, яка враз з'явилася на обличчі Івана, видавала його хвилювання щодо "жартівливих" слів незнайомця.

— Я Василь, — продовжував той самий смуглявий чоловік.

— Петро, дуже приємно, ти рядовий, я не помиляюся? — спитав той, хто стояв трохи правіше, такий високий і білявий.

А третій просто кивнув й повернув голову в протилежну сторону від обличчя юнака.

— Ну що, ходімо? Покажемо тобі нове житло, в якому ти проведеш наступні кілька тижнів...— відповів услід Івану Василь, бо помітив, що новоприбулий нервує. Всі разом попрямували до малого, напіврозваленого будиночка, юнак тихо плентався за новими знайомими. Ось перед юнаками відкрилися великі на перший погляд двері, якщо придивитися, то на них чорним маркером були написані якісь імена, про які запитати 20-річний не наважився. Вже в приміщенні троє чоловіків завалилися на сусідні ліжка.

— Сідай, — спокійно, ледве чутно нарешті подав голос і третій чоловік.

— Вітю, це твоє перше слово за ці два дні. — наче вибухнув від щастя Василь і закинув руку хлопцю на плече. — Ну, познайомити вас, чи що... — не встиг договорити той, як десь на вулиці почувся голосний вибух, зі стін градом посипалася штукатурка. Всі вмить вибігли на вулицю і вже там побачили, як у нічному небі блискали насичено-червоні вогні, ніхто з них не міг заперечити того, що було страшно. Але зараз головне вижити, адже зупинити потік вибухів було неможливо. На жаль, точка, в якій можна було сховатися, знаходилася на другому кінці поля, до якого було бігти хвилин п'ять, а вже від нього до сховища близько двадцяти. Та це не зупинило хлопців, Василь кинув жилет Іванові, і разом зі всіма вони попрямували у напрямку сховища. Зі всіх сторін чоловіків переслідували сильні імпульси від ударів, інколи вони просто збивали їх з ніг.

Фатальною стала секунда, в якій постраждав найменший, мовчазний Вітя, один із снарядів розірвався прямо біля його ноги і пошматував обидві кінцівки. Та чомусь навіть в цей момент він, весь у крові, усміхнувся. Відразу після того, як хлопчина впав на землю, його побачили інші. Кожен кричав і біг на допомогу, але тільки Іван зміг почути його останні слова, що пролунали з обпечених вуст:

— Живіть... — сказав той, та останній раз важко вдихнув ковток повітря; його легені вже майже припинили свій рух. Вся трійка не змогла стримати сліз, вони хотіли повернутися і забрати цього сором'язливого хлопця, але тут знову пролунав вибух.

— Він живий, повернімося, не можна це отак залишати! — зривав горло Петро, але змінити щось було неможливо. Повернутися — смерть, бігти далі — вічні картання совісті за друга, якого не вдалось забрати звідти. Боляче було через те, що вони всі були просто безсилі...

Тому задумайтесь, люди, для чого ці страждання? Там далеко б'ються за нашу свободу, за мир, спокій, а насамперед за життя. Кожен солдат має на собі ношу тих, кого вже не повернути. Втрачені друзі, ріки сліз та страждань. Чи варті вони цього?! Чому так тяжко це просто зупинити. Все. Стоп! Схаменіться! Ми не самі, померлі не повернуться, але завжди з нами, в наших серцях вони все ще ведуть запеклу боротьбу добра і зла.

Особисто я схиляю голову перед такими людьми, вони не побоялися і віддали життя за спокій у кожній родині... за свою рідну Україну! Слава нашим героям!

Булавський Олег,

*8 клас, ЗОШ I-II ст. № 16,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері ?

Мамине серце – найтурботливіше серце у світі. У ньому є все : ніжність і доброта, любов і турбота, суворість і ласка. У ньому – безсонні ночі, нескінченні хвилювання. Воно – мамине серце – символ безмежної любові до дитини. І важко навіть уявити, як воно наповнюється гордістю, як радіє за успіх своїх дітей. Саме воно тремтить, розривається, коли з нами щось сталося, тільки воно відчуває тривогу і радість за нас на величезних відстанях.

Таким серцями наділені всі українські жінки, а особливо дружини та матері. Саме це тремтіння серця переносять вони, коли їхні сини чи чоловіки йдуть на захист рідної України. І навіть не уявити, що твориться в їхньому серці, коли вони

чують таку страшну, таку болочу фразу – « ваш чоловік загинув ». У цей момент серце готове розірватися, його залишають всі емоції крім зловісної, жахливої туги, яка потроху заповнює його повністю.

Хіба ж знала Україна, що тисячі материнських сердець одночасно стиснуться від болю, коли почують про неоголошену, страшну й криваву війну .Хіба знали вони, скільки їх синів та дочок загине, відстоюючи свої права на Майдані. Напевно ,кожен з нас відчував те саме, що й вони А скільки сліз протекло й ще протече по прекрасних ликах наших матерів, жінок !!! І все через якусь війну.... Я голосую за мир !!!

Дем'янчук Степан,

*8-В клас, Рівненський обласний ліцей,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Його вірні дочки і сини
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої, війни
Їх життя, їх помисли високі
Котрим не судилось розцвісти
Закликають мир ясний і спокій
Як зіницю І живуть у пам'яті народу
ока берегти
В. Симоненко*

Прошло цілих 70 років з того часу, коли замовкли останні постріли гармат і закінчилась Велика Вітчизняна війна. Скільки лиха прийшлося пережити моєму народу, але він вистояв і переміг. Друга Світова війна осиротила майже кожную родину. Я ніколи не бачив моїх прадідусів, але знаю про них все, що розповів дідусь і тато. Вони воювали за наше щасливе життя без війни і тому з покоління в покоління людська пам'ять про загиблих вічна.

День 9 травня 1945 року ніколи не перестане хвилювати людей, наповнюючи душу і серце болем бо мільйони синів і дочок Батьківщини назавжди залишилися лежати в чужій землі. Ми повинні знати що таке фашизм, яких мук і страждань наніс

він людям і тому треба пам'ятати це ,аби не допустити третьої світової війни, бо там вже не буде переможців і переможених. Але на жаль не всі це розуміють.

У 21 столітті на наших очах гинуть наші хлопці на сході, безвісті зникають люди, з'являються безіменні могили. Це велика драма сьогодення. Вірю, що на Донбас скоро прийде мир, що порозуміння буде досягнуто. Давайте всі разом будемо цінувати мир та об'єднаємось заради нього!

Житковський Андрій,

8-А клас, ЗОШ№24,

м.Рівне

Мир дитячими очима

Мир... Мир... Дивне слово – таке маленьке, а таїть у собі весь сенс нашого життя...

Вже рік першими словами, які я чую кожного ранку, є «війна», «вбивства», «обстріл», «прощання». Чому?.. За що?.. Люди гинуть, матері плачуть, сиротіють діти. Невже на це заслуговує наша з вами країна?

Ще нещодавно, коли я слухав історії про Другу світову війну, мені було навіть моторошно уявити, що таке це трагічне явище. Перед очима виникали різні жахи, які асоціювалися з цим словом, проте... я ніколи не міг подумати, що це може повторитися. І не де-небудь, а саме в нашій квітучій Україні.

Хто ж тебе вигадав, війно?!

Найменші з дітей вже відчули на собі твою руйнівну смертоносну силу. Але чому, навіщо? Хто дав тобі право, безжальна, відбирати у малюків радості дитинства й нівечити їхнє майбутнє? Де нам шукати захисту?

Мир – ось що нас врятує. Усе буде добре, це моторошне безглуздя скінчиться, якщо завойовники зрозуміють – у війні немає нічого хорошого, лише мир усе виправить. На чужому нещасті щастя не збудувати. Але коли ж вони це зрозуміють?

Уява моя часто малювала картини укладення повноцінного перемир'я. І одна з них була такою: голосування. Так! Нехай кожна людина вийде із своєї домівки і проголосує: «за» вона чи «проти» закінчення воєнних дій і початку мирних

відносин між країнами. Отоді ми, друзі, й побачимо думку народів щодо цього. І я думаю, впевнимся, що миру хоче кожен.

Тому зараз я вам скажу точно, без вагань: «Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!»

Клус Роман,

8 – А клас, ЗОШ № 8,

м. Рівне

Я хочу миру на Землі

Сьогодні я відчув себе дорослим: у нашій родині народилася маленька дівчинка – моя племінниця Кароліна. Світяться радістю очі у батьків, бабусі й дідуся. Як добре, коли сім'я разом. Але захмарює наше щастя війна на сході України. Боляче дивитися, як у новинах повідомляють про поранених, загиблих і безвісти пропалих захисників. А ще моє серце тремтить, коли я чую, як у підвалах живуть маленькі діти, щоб захистити себе від вибухів снарядів.

Звичайно, наша сім'я долучається до збору коштів, продуктів для захисників АТО, адже вони потребують допомоги, як ніхто інший. Я ж розумію, як важко усім, хто знаходиться у зоні конфлікту. Як можу іще допомогти людям?

Уночі, заплющуючи очі, молюся Богу, щоб нарешті війна закінчилася, щоб люди забули про постріли та вибухи, і молюся за тих, кого уже немає. Як тільки уявляю, що можу втратити друзів, відчуваю, як серце болісно стискається.

Навіть на мить не хочу побачити, як вулиці стануть порожніми, парки забудуть, що таке дитячий сміх, а оселі навіки залишаться без родинного тепла. Хочу, щоб довго ще ми шукали стежку на небо. У кожного є своя дорога, але війна може змінити усе раптово, тому я хочу миру на землі.

Ніхто не бажає війни, адже вона не подобається нікому. Наше майбутнє залежить не тільки від воїнів, а й від нас, малих дітей. Можливо, прочитавши мої слова, люди схаменуться і зрозуміють, що війна до доброго не приведе, і будуть голосувати за мир.

Курилас Владислава

8-Б клас, ЗОШ № 23,

м. Рівне

Війна – це докір людству

Куди ж ви дивитесь, народи?!

Сьогодні ми, а завтра - ви!

Л. Костенко

Війна... Віднедавна це слово увійшло в життя кожного українця й відгукнулося болем у серці. Безжалісна, смертоносна, жорстока, людиноненависницька, антигуманна – саме такою постає будь-яка війна. Що може бути страшнішим від неї? Хіба матір, яка сьогодні втратила сина на Сході України, відчуває менший біль, ніж та, яка пережила це під час будь-якої іншої війни?

Слухаючи звістки із зони АТО, переконуємося в тому, що найдорожчі для кожної людини слова: мир та спокій – українці сьогодні сприймають по-новому.

У результаті бойових дій на Сході України знищено все, що було ознакою мирного і щасливого життя. Але лякає інше: знецінено найбільший скарб – людське життя. Хто дав право одній людині позбавляти життя іншої? Відповідь очевидна...

Будь-яка війна – це докір усьому людству, яке досягнуло небачених висот у розвитку найновіших технологій, але так і не навчилося вирішувати конфлікти мирним шляхом. Факти беззаперечні: усі втручання світової спільноти ніяк не вплинули на дії російських агресорів, які вважають себе господарям на нашій землі, а не окупантами. Їхня вседозволеність не має меж, а світ лише розводить руками...

То де ж шукати вихід? Як зарадити біді? Відповідь можемо знайти тільки у власних серцях. Любов, віра й надія врятовують світ.

Karolina Stolarska ,

15 lat Klasa II E , Katowice Gimnazjum N 2 z oddziałami dwujęzycznymi,

Polska

Mam 15 lat

Mam 15 lat. Mam 15 lat i glowe pelna marzeń. Mam 15 lat i nie wiem ,ile jeszcze czasu mi zostało. Mam 15 lat i u nóg cały świat.

Teoretycznie. Mam 15 lat i serce pełne strachu. Mam 15 lat , a moją głową władają złe myśli. Mam 15 lat i staram się żyć w pełni szczęścia.Mam 15 lat dzisiaj . Nie wiem,czy jutro nie będzie potrzeby, żebym miała 25 lat. Dzisiaj ubrana w eleganską białą koszulę,jutro może w mundur ociekający krwią. Świat jest niepewny. Życie jest niepewne .Nie wiem czy jutro będzie mi dane się obudzić.Nie wiem ,czy w nocy nie będzie nalotu.Nie wiem czy zdąże porozmawiać z każdym,z kim chciała. Powiedzieć niektórym , jak wiele dla mnie znaczą, może niektórych przeprosić....

Mam plany na przyszłość- zastanawiam się do którego pójść liceum ,jaki kierunek studiów wybrać,jak dam na imię moim dzieciom,jaki będzie mężczyzna , z którym spędzę resztę mojego życia? Może już go znam? Ostatnio coraz częściej pojawia się pytanie , czy w ogóle dożyję dnia , w którym w wymarzonej , długiej , białej sukni będę stać koło kogoś,kogo naprawdę kocham. Jestem typem marzycielki.Żyję marzeniami,wymyślonymi przed snem historiami .które możliwe że nigdy nie będą mieć pokrycia z rzeczywistością Nie chce by możliwość marzenia została mi kiedyś odebrana. Jestem dzieckiem. Chce żyć jak dziecko. Chcę dorosnąć normalnie. Z opowieści dorosłych , przeczytanych książek , obejrzanych filmów wiem , jaką straszną rzeczą jest wojna i zdaję sobie w pełni sprawę z tego że na samym jej początku albo zginęłabym z ręki oprawcy, albo niestety , własnej. Moja psychika nie zniósłaby takiego okrucieństwa. Jestem krucha jak porcelanowa laleczka, która upuszczona na podłogę po prostu pęknie. Tak będzie też ze mna, gdy nadewjdzie czas walki. Na delikatnej twarzy delikatnej lalki permanentnym tuszem wymalowane zostaną łzy. Na serrcu ktoś narysuje pęknięcie ,które nigdy nie zniknie .

Okaleczona,smutna, zapłakana porcelanowa księżniczka która pomiędzy resztkami swojego niegdyś idealnego świata , teraz pośród jego połamanych resztek , w ciszy bezgłośnie modlić się będzie o szybką śmierć.....Nie chce , by tak miała się skończyć moja historia. Historia delikatnej duszyczki goniącej za miłością, szczęściem ,marzeniami i sobą samą..

Michniak Patryk,

klasa 3 Technikum Ekonomiczne, Katowice, Polska

Jestem za pokojem!

Uczę się w 3 klasie Technikum Ekonomicznego w Katowicach. Chcę zostać ekonomistą, skończyć studia i otrzymać pracę, mieć dom, założyć rodzinę. Jeszcze zostało mi 1,5 roku nauki w szkole średniej. Czuje się dobrze w moim środowisku, mam grono przyjaciół i z przyjemnością chodzę do mojej szkoły...no chyba, że jest jakiś sprawdzian z przedmiotu niezbyt lubianego przeze mnie. Lubie przebywać w Bibliotece szkolnej. Nie dlatego, że jestem typem "mola książkowego", (choć lubię dobrą literaturę), ale lubię jej klimat i ludzi, którzy tutaj tak ja mają swoje miejsce. Mam plany i w moja przyszłość do tej pory patrzyłem odważnie, ale ostatnio boję się tego, co się dzieje na świecie. Oglądam Telewizję, Internet, rozmawiam z rodzicami, nauczycielami, przyjaciółmi i boję się tych konfliktów, które wybuchają i trwają. Według mnie III wojna światowa może być realna. Widzę zagrożenie z kilku stron: Rosji, państw ISIS i Chin.

Jestem młodym chłopakiem i chce żyć w pokoju. Nie wyobrażam sobie, że teraz zamiast do szkoły mogę dostać powołanie do wojska i zmuszony będę walczyć w obronie Ojczyzny. Jestem uczniem, młodym chłopakiem, chcę być studentem, dobrym pracownikiem, mężem, ojcem...Wiem, że jest to możliwe wtedy, kiedy na Ukrainie będzie pokój, kiedy każdy kraj będzie szanował suwerenność drugiego państwa. Jestem młody i głosuję za pokojem!

Лащенко Татьяна,

*8 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

22июня...

Тот самый длинный день в году

С его безоблачной погодой

Нам выдал общую беду

На всех, на все четыре года.

Великая Отечественная война унесла с собой миллионы душ, переломала немало человеческих судеб и оставила глубокий след в сердцах тех, кому довелось жить в это страшное время. Эта беда не обошла стороной моих родных и близких людей.

Вот такая история произошла во время войны с моей прапрабабушкой. Ее звали Варвара Ефремовна. Она жила в селе Коржовка Клинцовского района. Когда село оккупировали фашисты, людям стало очень тяжело и страшно жить. В деревне мужчин почти не было, остались только те, кто перешел на сторону немцев. Это полицаи, и один из них был соседом моей прапрабабушки. А её брат, Иван, был партизаном. Он со своими товарищами приходил к ней за испечённым хлебом. Они жили в лесах и тоже воевали с фашистами. У моей прапрабабушки была дочь-это моя прабабушка Аня. Во время войны ей исполнилось 14 лет, и бабушке Варе приходилось одевать ее в лохмотья и вымазывать грязью и сажей, а также прикидываться больной, потому что немцы забирали молодых девушек и угоняли их в Германию. Благодаря этой хитрости, мою прабабушку Аню фашисты не трогали.

И вот в один из вечеров к бабушке Варе пришел ее брат Иван с партизанами. Они забрали хлеб и ушли в лес, а сосед-полицай увидел их и доложил об этом. Утром к ним пришли немцы и забрали бабушку с дочкой Аней. Им грозил расстрел. Какой страх они тогда испытали! Молились и просили Бога о помощи. И чудо свершилось! Их спасли партизаны. Забрали в лес с собой, потому что в деревню им возвращаться было опасно. Там они прожили еще около двух лет, помогая партизанам в их нелегкой жизни. Вернулись в деревню только после того, когда ее освободили от фашистов наши войска. Конечно, это можно назвать чудом, что мои бабушки остались в живых! Благодаря этому сейчас живу и я.

Сегодняшнее молодое поколение помнит подвиг наших предков и должно быть благодарно им за свое спокойное будущее. Как жаль, что мы чаще всего вспоминаем о ветеранах накануне празднования Дня Победы. А ведь их осталось в

живых уже очень мало. Им тяжело жить в наше время, когда подвергаются сомнению, те ценности, ради которых они воевали и погибали во время Великой Отечественной войны.

Мне кажется, что люди должны помнить об этой страшной войне, чтобы не допустить новых войн, и окружить заботой тех немногих ветеранов, которые еще живы.

Ушарук Вікторія,

8 клас, ЗОШ №20,

м. Рівне

Ти йдеш на фронт

Ти йдеш на фронт. Уперед. Туди, де під вибухами гармат і пострілами чути останні слова бійців. Туди, де тебе чекає пані з косою.

Ти йдеш і дивишся їй у вічі. Не відриваючи погляду, ти цілиш їй у серце і... І стріляєш. Ти не бачиш у цих очах нічого. Там порожньо і холодно. Ні болю. Ні страждань.

Ні насмішки. Лише холодні мертві очі. А потім із такою ж легкістю ти цілиш у інших. І стріляєш, влучаючи просто в ціль.

Зупинись! Зупиніться усі! Надворі XXI століття, а ви у війни лізете!!! Оберніться... Що ви бачите? Обличчя ваших батьків, що за ніч старішають на два роки. Сльози ваших коханих дружин, які солоніші океанів та гарячіші пекельного вогню. Любов ваших дітей, котрі не знають, що коїться на фронті, та очікують вашого повернення. Бажають знову вас обійняти та ніколи не відпускати.

Задумайтеся...

Цимбалюк Олена,

8-А клас, ЗОШ №24,

м.Рівне

За мир, за колоски налиті

Мир... Що ж це за слово? Що воно означає? Чи часто ми задумуємося над його значенням? Напевно, ні. З одного боку для кожного з нас це слово несе у собі спокій, тишу, благополуччя, доброту. А з іншого можна сказати, що воно поєднує у собі два слова: "ми", тобто всі люди, і скорочення

інших слів, які розпочинаються буквою “р” – радіємо, розуміємо, радимося, разом. Отож, для того, щоб на нашій Землі запанував мир, ми маємо всі разом об'єднатися, порозумітися, порадитися.

Особливо зараз, у цей складний для нас час, коли на Сході нашої країни стріляють, гинуть сотні, тисячі мирних мешканців та військовослужбовців, руйнуються будинки, нам так хочеться нарешті знову жити в мирі. Немає тепер, напевне, важливішого питання, ніж збереження миру, забезпечення найголовнішого для кожної людини – права на життя, можливості жити щасливо, радіти кожному дню, всміхатися рідним, близьким, знайомим і радіти життю і всьому живому довкола.

Я сподіваюся, що незабаром настане той день, коли знову запанує мир на нашій Україні і в усьому світі. Всі люди зможуть засинати і прокидатися спокійними, радітимуть всім і всьому, а головне – будуть впевненими у завтрашньому дні, у щасливому майбутньому своїх дітей.

Коб'юк Володимир,

9 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я голосую за мир

Мир - це те, що потрібно всій планеті. Питання миру є досить популярним зараз. Українці - один з народів, для якого воно дуже болюче. Вже протягом двох років кожен українець в своїй молитві застосовує слово мир.

Протягом цього часу наш народ багато настраждався і зазнав величезні втрати через відсутність миру. Війна на сході принесла страждання нашому і без того морально втомленому народу. А вона все продовжується і продовжується через небажання агресора до миру.

На мою думку, все, що відбувається сьогодні в світі - це велика політична гра. І ця війна - це, насамперед, смерть безневинних людей, людей, яких влада використовує для вирішення політичних питань. Я проти цієї війни! Треба вирішувати мирним шляхом існуючий конфлікт. Наша держава повинна бути неподільною!

Звісно, говорячи про мир, ми його бажаємо не лише в Україні, а й у всьому світі. На сьогодні є проблемна ситуація в арабських країнах . Всі ці проблеми потрібно вирішити мирним шляхом. Ми живемо в 21 столітті, і є чимало способів, щоб уникнути воєнних дій. Треба дипломатично вирішувати всі гострі конфлікти. Я голосую за мир !

Kamila Mackiewicz,

*IE Gimnazjum z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Polska*

Dziecko wojny

Było słonecznie i bezchmurnie. Ludzie z radością wychodzili na dwór,aby spędzić czas z rodziną. Zrobiłam tak i ja z moją mamą i moim tatą.

Poszliśmy na plac zabaw. Widziałam mnóstwo szczęśliwych dzieci z rodzicami. Bawili się nie przyjmując się otaczającym ich światem. Poznałam jednego chłopca w trakcie zabawy. Była fajna zabawa! Aż do pewnego czasu..

Nie wiedziałam , co się dzieje. Mężczyźni ubrani w żołnierskie mundury zabrali naszych ojców. Mówili, że to dla dobra nas i państwa. Po tym wydarzeniu nie widziałam ich nigdy więcej. Czasami jednak słyszałam w radiu jaką ilość żołnierzy zabito podczas tej wojny. Zawsze wtedy moja mama zaczynała płakać w obawie że to mój tata.

Mijały tygodnie ,miesiące,lata, a żadnych wieści o moim tacie nie było. Przez tyle czasu nikt nic nie mówił aż do dziś. Zadzwoił dzwonek do drzwi i to wtedy po raz drugi ujrzałam żołnierza. Nigdy nie kojarzył mi się dobrze,ale to ,że się pokazał może oznacza, że tata wróci do nas?

Nie nie wróci. Nigdy tak nie będzie. Już nigdy nie będę mogła z nim porozmawiać. Dorosnę,a on nie będzie przy mnie. Dorosnę i może założę bloga,będę z nim rozmawiać codziennie,piszac ,listy,pytajac się go co mam zrobić w danej sytuacji. Opowiem mu o tym jak mama płakała w nocy, jak ciężko było dorastać bez niego. Jak było trudno.

Może ta historia jest wymyślona ale mam wrażenie, że mi się to przyśniło ze strachu przed wojną, która mogłaby dotknąć moją

оjczyznę.

Może to jednak nie mój tata będzie głównym bohaterem tej historii. Może to mała nastolatka wykaże się odwagą i będę mogła pomóc mojemu kraju, może okaże pomoc w inny sposób. Pragnę mieć na tyle odwagi żeby bronić mojego kraju i niekoniecznie za pomocą broni. Filmy oraz książki opisują mnóstwo heroicznych i odważnych kroków które zrobiły dzieci. W czasach gdy każdy nie widzi dalej swojego czubka nosa trudno sobie wyobrazić tak wielką patriotyczną postawę obywatelską by chronić swojej ojczyzny. Ja jednak wierze że dam radę, będę odważna i nie będę płakać.

Стригун Олександра,

9-Г клас, НВК №12,

м. Рівне

Солдате, ти вистоїш у завтрашнім бою

Зранку чулися вибухи та крики. Зараз усе начебто стихло. Та чи надовго?

На землі, на нашій рідній землі, яка виростила безліч поколінь патріотів, – суцільні вирви. Від зеленої трави, запашних квітів не залишилося майже нічого. Так само, як і від миру. Їх замінили страх і відчай. На чорному ґрунті червоніє кров, що вже запеклася. Кров тих оборонців, які назавжди покинули світ живих і стали безсмертними. Трупів не було. Їх устигли поховати під час непевного “перемир’я”.

Зараз солдати відпочивали – хто знає, коли ще трапиться така нагода.

Під час останньої сутички з ворогом втратили десятки воїнів. Поранених – сотні. Медична допомога – на вагу золота. Та ні, навіть дорожче.

Двоє солдатів в одній палатці... Один лежав на голій землі й дивився в синю височінь, задумавшись про щось. Другий, із перебинтованою рукою, намагався закурити. Нарешті йому вдалося запалити. Вдихнувши отруйного диму, чоловік полегшено видихнув:

– Відбилися сьогодні. Думаю, маю право на одну цигарку.

– Ага. Завтра знову почнеться, от побачиш.

– Ми їм ще покажемо. Песимістичний настрій нам не допоможе. Подумай краще, що тебе чекає вдома. Забудь про війну на хвилину. От мене, наприклад, чекають красуня дружина й маленька донечка. Мені є за що боротися. Побачиш, я повернуся. І все буде добре.

– Саме такі відчайдухи, як ти, помирають першими...

Зі світанком стрілянина відновилася. Під вечір приїхала “гуманітарна” від “братнього” народу... Справжнісіньке пекло на передовій. Потім затихло знову. Виносять мертвих. Моторошна тиша страшніша за постріли та стогін.

У палатці – солдат. Він, як і напередодні ввечері, лежав і дивився в одну точку... Товариша поховали сьогодні. Оптиміст загинув першим. Підірвався на міні. Усе... Кінець... Утрата віри... У що вірити?! У кого?! До Бога звернені всі молитви... але нападники наступають із новими силами...

Від невеселих думок солдата звільнив оклик:

– Чого ти похнюпився? Там посылка прийшла. З Рівного. Не бажаєш глянути?! Пішли скоріше!

Нічого не залишалося, як піти. Надворі вдихнув прохолодне, трохи вологе повітря. Стало якось легше. Підійшли до натовпу. Там роздавали листи від дітей. Йому теж дали. Розкрив конверт. Писала шестирічна дівчинка: “Любий солдате! Я не знаю, звідки ти родом, хто за національністю. Мені відомо лише, що ти захищаєш мене, мою родину. Я вдячна тобі, дуже вдячна. Я розумію, що тобі дуже важко, але прошу: не відступай на своєму шляху, упевнено йди до перемоги. Солдате, тобі є за що боротися! Я вірю: ти вистоїш у завтрашньому бою!!!”

Руки солдата затремтіли, на лист упало кілька зрадливих солоних крапель. А й справді – йому ще рано помирати. Задерши голову до неба, із ледь вловимою посмішкою, він закричав:

– Так, побратиме, ми поживемо ще! Рано ще нас хоронити! Мене наречена чекає!!!

*Кириленко Ірина,
10 – А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Повертайся живим...

Доброго дня, мій дорогий татусю.



Знову настав вечір, заходить сонечко, пташки вмостилися на ночівлю, а я думками лину до тебе. У пам'яті виринає твоя усмішка, теплий погляд та гарячі міцні долоні.

Я,
мабуть,
тільки



зараз по-справжньому,
подорослому усвідомила, як я
тебе люблю. Так хочеться
вместитися тобі на коліна і, як
у дитинстві, вірити, що твоя
неголена щока – це їжачок,

який прийшов із лісу з гостинцями. Ти ж ніколи не повертався додому без цукерки в кишені. Так хочеться знову й знову вслухатися в м'які переливи твого голосу, коли ти розповідав про викрадених принцес і героїв, які їх рятували. Ти завжди знаєш, як словом висушити мої сльози, коли мені боляче.

Знаєш, мені навіть довелося навчитися вдосвіта прокидатися – адже Джеку неможливо пояснити, що ранкові пробіжки слід відмінити. А ще – мені не вистачає твоєї допомоги з англійською. Тільки не хвилюйся, я впораюсь, адже я твоя донька.

Ти завжди вчив мене бути сильною, що б не трапилося. Але так важко стримувати сльози, коли бачу, як мама, дивлячись новини, потайки кусає губи - потім до півночі чути схлипування із вашої кімнати.

Маючи увечері хвилину відпочинку, у перерві між боями ти пригадуй наші сімейні прогулянки та подорожі і знай – ми завжди з тобою.

Я знаю, ти не міг не піти... Я навчуся стримувати сльози... Ти мій герой. Мій мужній воїн. Хай там далеко Бог береже тебе від куль, хвороб та людської ненависті. Я молюсь за тебе, тату... Тільки повертайся... живим...

Твоя донечка Іринка.

P.S. Приклади свою долоню до моєї - ми завжди будемо разом...

*Мельник Дарина,
10 – Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я відчуваю себе маленькою зірочкою, яка ладна обігріти усіх людей глибокої темної ночі. Чому такі відчуття? Мабуть, тому, що ніколи не залишаюся осторонь життя моєї країни – України. Усім серцем прагну допомогти нужденним, підтримати знесилених, підбадьорити зневірених.

Я – щаслива, тому що живу і можу приносити користь. Відчуваю велику підтримку батьків. Саме вони навчили мене любити свою землю, не бути байдужою чужого горя.

Мої батьки – волонтери, і волонтерська діяльність стала частиною життя нашої родини. Я з сестрою завжди поруч із батьками. Ми організуємо збір коштів, продуктів для захисників України. Таких акцій по збору коштів було декілька, але кожна з них різна. Так траплялося, що всі заходи були в холодну погоду: зливи, сніг, вітер, грози. Але коли задумуєшся про хлопців, які захищаючи наше життя, сплять у бліндажах під обстрілами – то вже на погоду не звертаєш уваги. А ще поруч зі мною завжди мій батько, сильна і надійна людина. З ним я почуваю себе захищеною.

На свято Покрови Пресвятої Богородиці багатьох волонтерів було нагороджено медаллю «За жертвовність і відданість Україні». Нагороду від владики Філарета вручив архієпископ Іларіон.

Мені приємно, що в Рівному є багато небайдужих жителів, які щоразу відгукуються на благодійні акції, які проходять переважно на майдані Незалежності. З гордістю пригадую учнів

нашої школи, які завжди долучаються до збору коштів, продуктів та благодійних виступів. Хочеться сказати слова вдячності юним талантам, які читають власні вірші, співають патріотичні пісні, запрошуючи цим міських жителів взяти участь у благодійних акціях. Я голосую за мир! А щоб звернути увагу на важкі наслідки від військових дій, пишу твори, які присвячую воїнам АТО.

Основою для написання власних творів є розповіді моїх рідних, знайомих волонтерів, уривки з розповіді самих воїнів. А ще пишу про те, що хвилює, про те, що виливається з моєї душі, наповненої через край, назовні, щоб про це знали й інші та стали добрішими, милосердними.

Інколи мені здається, що більшість іде не помічаючи ні краси, ні горя. Як назвати таких людей? Точного слова не добереш. Можливо, байдужі безсердечники. Але я не вправі звинувачувати таку поведінку, і тому пишу про все, що відчуваю сама, щоб розбудити людяність, розтопити холодні серця.

Один із розділів я присвятила випускникові нашої школи 2001 року, який загинув за Україну в 2015 році, – Медведєву Максиму. Майже рік він був у зоні АТО, повернувся, деякий період знаходився в госпіталі, а потім знову повернувся на службу. Деякі розповіді Медведєва Максима і стали сюжетами моїх творів. Учні нашої школи зустрічалися із Максимом у госпіталі, а ще він приходив до нас у школу, розмовляв із учителями. Звичайно, усі ми вірили, що він повернеться живим і ніхто не вів ніяких записів. Наразі пригадуємо його розповіді, записуємо згадки про нього, щоб школярі пам'ятали героя.

Нахабин Павел,

*10 класс, МБОУ – Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

*Время - лекарь, и эту роль
Повторяет оно со всеми.
Но бывает людская боль,
Над которой не властно время.*

Каждый прожитый день все дальше отдаляет нас от событий самой кровопролитной из войн. Справедливо говорят, что у войны разные лица: жесткое и милосердное, живое и мертвое, но самое трагичное – это детское. Огонь военного лихолетья опалил детство многих, в том числе и моей бабушки Нахабиной Екатерины Максимовны.

Бабушка Катя – это человек, который хорошо помнит войну, в 1941 году ей исполнилось 9 лет. Ее отец, Реуцкий Максим Петрович, работал до войны на фабрике имени Ленина. В начале войны он пошел записываться на фронт добровольцем, но получил отказ: он был хорошим специалистом и имел прочную бронь, то есть обязан был работать в тылу. В 1942 году прадед добился снятия брони, и ушел на фронт добровольцем. Дома остались жена и четверо детей.

У прадеда было четыре брата, все они тоже ушли на фронт, оставив жен и детей. Четыре женщины жили дружно, помогали друг другу, чем могли. Из четырех братьев домой вернулся один, но это был не мой прадед. Он погиб через месяц, на территории соседней Белоруссии при форсировании реки Сож.

Трудным было детство бабушки. В десять лет она стала взрослой. Кажется десять - лет возраст небольшой. Но когда ты остаешься старшей в семье, когда твоего отца убили на фронте, когда в семье еще трое младших детей, когда матери нужно каждый день работать, то детство кончается.

На оккупированной территории дети испытывали на себе все жестокости установленного «нового порядка»: голод и холод, тяжелый труд, массовые казни, издевательства. Трагически погиб брат бабушки, ему было всего шесть лет. Проезжавшие на мотоцикле фашисты бросили в ватагу играющих в песке ребятишек гранату.

В 1943 году сгорел дом. Семья перешла жить в уцелевший сарай. Вдвоем с сестрой Нюрой бабушка работала на полях, немцы заставляли работать детей с девяти лет. Нужно было пахать поля на быках, лошадей не было. Детство

было голодное. Для того чтобы прокормить семью, бабушкина мама пекла хлеб. В муку добавляла отруби, траву лебеду, крапиву. Этот хлеб был очень жёсткий и горький, бабушка до сих пор помнит вкус этого хлеба. Она часто говорит, что можно пережить все, только не было бы войны.

Бабушка всегда с трепетом относится к школе, всегда говорит о важности учебы, так как ее учеба закончилась с началом войны. Нужно было работать, помогать матери, учиться было некогда.

День Победы - самый большой праздник для нашей бабушки, мы все это знаем. Она рассказывает, как все радовались и плакали, вспоминает, как всем старался помочь единственный вернувшийся с фронта брат ее отца, как он жалел всех, оставшихся сиротами десятерых детей, своих не вернувшихся с войны братьев.

Очень тяжело переживает бабушка новости с Украины, ведь она хорошо помнит все ужасы бомбежек, бессонные ночи в ямах, беженцев, которых они принимали, несмотря на свою бедность. Ей очень непонятно, как люди нашего мобильного, интерактивного, просвещенного века не умеют ценить мир. Сегодня большинство из тех, кто помнит войну люди старшего возраста, а некоторые и преклонного. Но детство, которое было перечеркнуто войной, оставило в их душах отпечаток на всю жизнь. Они готовы вспоминать все ужасы, переживать все заново, как бы проходя весь прожитый путь вновь и вновь, рассказывая всем, что принес фашизм.

Каждый год 9 мая мы всей семьей отправляемся к памятнику рабочим Тонкосуконного объединения им. В.И.Ленина города Клинцы, погибшим в годы Великой Отечественной войны, где среди сорока шести фамилий погибших есть фамилия и моего прадеда.

Война... Жестокое слово, лишшающее людей сил, но не сломившее их веры и надежды. Война оставила родным лишь письма с фронта, боевые награды и память. Но со временем медали теряются. Письма желтеют. А память остаётся, ведь она вечна. Нет семьи, которую бы не затронула Великая

Отечественная война, поэтому главное сегодня – сохранить память. Память как скорбь и уважение к мужеству погибших, память как напаминание о прошлом для нынешних и грядущих поколений.

Одемчук Соломія,

*10 – В клас, Рівненська гуманітарна гімназія,
м. Рівне*

Листи надії

- Вам лист! – ці слова, як теплі промінчики надії для солдата. Тремтячими руками він бере той клаптик паперу і починає читати...

«... Тату, як ти? Ми всі дуже сумуємо за тобою. Коли ти приїдеш?

У нас все добре. Мама – на роботі, а бабуся плете шкарпетки і продає.

Нам не вистачає грошей, але це не страшно! Головне, щоб ти повернувся...»

Солдат відірвався від читання і перевів погляд на поле, яке простяглося ген далеко за його окопом. Сьогодні воно стане полем бою. Крик розпачу рвався з грудей, мовчазні сльози котилися по обличчю. Але ні. Так не можна. Нехай товариші – солдати не бачать цих сліз. Він не слабкий, він витримає і повернеться додому, до сина. Перевів погляд на лист... почав читати далі.

«... Знаєш, тату, а у Софійки прорізався перший зубчик. Тепер вона у нас зубата. Я «підтягнув» свої оцінки, і тепер майже відмінник. А ще я став переможцем Всеукраїнської олімпіади з української мови. Уявляєш, про мене писали в газеті! Мама говорить, що ти мною можеш пишатися. Люблю тебе, таточку, і хочу швидше зустрітися. Будь дуже обережним!...»

Солдат усміхнувся. «Мій син виріс», - подумав він. Дістав з кишені маленький заточений олівець та папір, які чомусь завжди носив з собою, почав писати лист. Дописавши останній рядок, відклав убік. Він підвів голову і побачив перед собою командира. «Наступ через годину, збираємося»,

- почув скупі слова. Він бережно згорнув лист, поклав у кишеню і почав готуватися до бою...

Обстріл тривав три години. Бійці втримали позицію, але багатьох втратили. Серед загиблих лежав і Солдат. Ворожа куля влучила у серце. З нагрудної кишені випав лист. Його віддали командирові.

«Любий сину, ти у мене зовсім дорослий. Коли я читав про твої досягнення, розумів, що недаремно став Солдатом. Я хочу, щоб ти знав: я дуже тебе люблю і пишаюся тобою. Не сумуй, я повернуся. Подумки я завжди з тобою. Коли вночі засинатимеш, подивися на небо, я підморгну тобі найяскравішою зірочкою. Поцілуй від мене маму, Софійку, бабусю. Поки я захищаю вас тут, ти — за старшого у сім'ї.

Мені потрібно готуватися до бою. Не хвилюйся і молися. Все буде добре. Я з вами завжди...»

Командир змахнув скупу сльозу, що мимоволі покотилася по щоці: «Скільки ще таких листів разом із жахливими звістками доведеться передавати дітям, які чекають своїх батьків? Нехай ці смерті будуть не даремними, заради життя, заради майбутнього, заради миру».

Сльоза Вікторія,

10–А клас, ЗОШ №24,

м.Рівне

Мій голос – майбутнє країни

Не дивіться на Україну, як на землю своїх батьків.

Дивіться на неї, як на землю своїх дітей.

І тоді прийдуть зміни...

(Святослав Вакарчук)

Сучаснику, що для тебе Україна? Територія проживання чи Батьківщина, сплюндрована земля чи врожайна нива..? Для мене Україна – це життя! Це моя сім'я, родина, друзі, це люди, які мені щодня привітно усміхаються.

Українці – народ, якому Богом були подаровані величезні скарби: барвиста мова, лірична пісня, щедра земля... А хто ще може пишатися такими загадковими Карпатами, величним Дніпром, неосяжними степами?! На жаль, не усі

українці люблять свою Батьківщину просто за те, що вона є. Комусь важливіше зробити на її теренах собі відоме ім'я, комусь – за її рахунок розбагатіти. Такі хохли (по-іншому їх назвати не можу) свідомо «продають» нашу Україну в рабство, рабство війни, сліз, недолі. А найстрашніше – це те, що вони позбавляють нас, молодого покоління, майбутнього.

Біда українців у тому, що багато століть ми жили без почуття національної свідомості та гідності, жили у світі хибних цінностей, які нам нав'язували інші, в тому числі й приховані вороги. Сьогодні ситуація дещо змінюється. Проте дуже повільно й невпевнено. Відома українська письменниця Ліна Костенко колись написала: « Страшні слова, коли вони мовчать». Поетеса ніби дорікає сучасникам: « Кому потрібні слова обурення, які ви говорите лише у себе на кухні, боячись сказати їх при аудиторії? Кому потрібні «німі» слова, не сказані привселюдно?»

Ми, сучасна молодь, повинні брати активну участь у розбудові держави, повинні вчитися змістовно висловлювати свою думку, не боятися висловлювати її вільно, звичайно, у межах закону. Саме від нас залежить майбутній поступ держави. І так хочеться звернутися до високопосадовців і чиновників: « Дайте нам шанс проявити свої здібності, повірте в нас! Реформуйте суспільство, працевлаштуйте молодих фахівців: журналістів, медиків, учителів, науковців... Дайте змогу поколінню, яке народилося в незалежній Україні, працювати по-новому, опираючись на наші національні цінності!»

У переддень свого повноліття я стою на роздоріжжі вибору майбутньої професії: обрати ту, яка мені подобається, чи ту, з допомогою якої забезпечу своє життя? Розумію: ми народжені, щоб реалізувати свій духовний та творчий потенціал, виконати певну місію. Шкода, що на заваді стають економічні проблеми, політичні суперечки, гібридні війни...

Впевненості додає осмислення того, частиною якого великого народу я є. Вірю, що голоси наших волелюбних предків, висловлені у їхніх заповітах, не дадуть згаснути у

душах молодих українців вогнику надії на краще майбутнє. Їхні та наші стремління об'єднуються у стоголоссі, яке проб'є скелю зневіри, байдужості, розбрату і вибухне гучним: « Слава Україні!»

Отже, я, представниця молодії України, прагну змін, вимагаю змін.

Мій голос – це голос за майбутнє України!

Гадзицька Софія,

11-А клас, ЗОШ № 23

м. Рівне

Мені наснилася війна

Піднімаю очі... і бачу небо. Небо над моєю землею. На ньому білі хмари, мов гори, стоять на сторожі. Та чомусь сьогодні воно плаче зорями-сльїзми... Чомусь сьогодні зірки сховали свої личка, закрилися від усіх срібним покривалом. Лише одна горить, обпалює обрій. Ось покотилася вона гіркою сльозою. Зірка міниться, посилає свій племінь, ніби просить допомоги.

Підхожу до неї, зазираю в її обличчя і бачу дзеркало. Воно є дверима у світ правди. Я знала про його існування, але не наважувалася зазирнути у нього, бо іноді лячно знати правду. Сьогодні ж серце наказало: дивись. Те, що побачила, спопелило мою душу, бо таке навіть наснитися не могло.

Ще хвилину тому крапля роси дрижала на моїй долоні, панувала вечірня тиша. А зараз... Там гримить, там стріляють. Кулі ножем розрізають повітря. Падають хлопці – і моє небо холоне в їхніх волошкових очах, а поряд в окопах тримають рубіж чийсь сини, брати, батьки, чоловіки. Ще одна болюча мить... І я розумію: в моє життя увійшла війна.

Не можу відвести погляду від цього дзеркала правди. Відчуваю: воно уже належить не лише мені, а й усім, хто живе сьогодні під моїм небом. Ось навпроти стоїть сива дівчина із очима, в яких умістився океан болю. Через мить – там уже безвусий юнак із гранатою в руці. Він, не за роками мудрий, знає, що нічого немає найдорожчого за рідну землю. Там мати і батько проводжають свою дитину востаннє. Там чоловіки, що

не мають жалю до ворогів, бо пройшли саме пекло. Поскидали вони в Дніпро зоряні підкови, віддали цій землі найцінніше – своє життя. Скільки болю, скільки втрачених душ, нездійснених мрій і бажань!

Чому там убивають?

Болить правда... Дійсно, іноді знати її не лише моторошно, а й пекельно жахливо. Не хочу сприймати війну-оману, я голосую за мир, бо моє серце не сприймає куль і не хоче, щоб люди помирали щодня. Хай замовкнуть дзвони, хай зупиниться годинник, коли у світі йдуть стрілки зла, коли помирають ті, хто народився для життя, коли мати віддає землі єдиного сина.

Запаліть свічу!..

... і помоліться за мир.

Головатчик Юлія,

11 клас, ЗОШ № 8,

м. Рівне

Давай жити в мирі

Аж страшно подумати - другий рік уже йде війна. Дехто нас заспокоює і говорить, що це тимчасово. Ми, звісно, ж віримо, адже усім хочеться мирного неба і швидкого закінчення військовий дій на сході України. Наразі хоч якимось намагаюсь зберігати спокій. Коли дуже важко, знаходжу маленький куточок, де відпочиваю від інформаційного потоку. А ще намагаюся дарувати любов та щастя рідним, бо розумію, наскільки людське життя швидкоплинне. Отож знаходжу сили, щоб радіти кожній краплинці дощу та промінчику сонця, бо мир у країні починається з нас. Легко сказати, що потрібно жити попри все, а думки все одно летять в зону АТО, до того, хто захищає мій, твій, наш спокій. І знову повертаюся в реальність, де із дрібниці починається «побутова війна»...

Кому стає легше після бою? Йому, тобі чи матерям? Ніколи ж не задумується про близьких і стріляєте (гатите), бо, на перший погляд, це круто. Слава, популярність і таке інше. Я хотіла би побачити твої очі, наповнені вогню. Тільки тоді міг би бути вогонь разом із водою, адже очі вогняного кольору, але

течуть солоним лимонадом. Чи не здається тобі, що перш, ніж я це побачу, тобі варто задуматися, що ти робиш. Побий скрізь і всюди, а твоя ненька буде німіти від холоду, який стелиться по руках, і від пекучого стукотіння серця. Навряд чи ти зараз це зрозумієш, але повір, люди знають. І весна, і дощ, і весла тебе не зупинять. Давай пливти гарячою течією, наповненою добром і любов'ю. Давай не будемо відкидати ні родичів, ні мене. Давай жити в мирі, адже я кохаю тебе, без отої слави і чекаю завжди приїзду, приходу, ніжного слова твого. І не хочу бачити сили й популярності твоєї. Я хочу сидіти з тобою в маленькому куточку під цвітом яблуні – з холодним вином і крихтою цукру. А хіба ти не хочеш здійснити моє бажання?..

Давай жити в мирі.

Куліш Ганна,

*11 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Лист до воїна АТО

Шановний воїне! Звертається до Вас учениця 11 класу Куліш Ганна. Я безмежно вдячна за Вашу мужність і хоробрість. Ваша відданість і любов до рідної країни не може залишити байдужим нікого з нас.

За вікном війна... Нам не чути гуркіт гармат, ми не бачимо скривавлених ран і крові, що жорстоко тече з безневинних людей. Життя продовжується, б'є нескінченним ключем безперервних подій. Ніби все так, як і було раніше... Але насправді жахом війни пронизані серця мільйонів людей. У глибині душі мене охоплює жаль, невимовна печаль за тими, хто не повернеться, переживання за тих, хто кожен день перебуває в капкані жорстокої смерті.

Наш обов'язок берегти свою Вітчизну. І Ви силою духу, волі і віри у краще майбутнє захищаєте нашу державу, нашу домівку і рідну землю. Я вдячна Вам за те, що маю можливість жити повноцінним життям, ходити в школу, насолоджуватися дитинством, плекати віру в завтрашній день.

Ви опора держави, суспільства, ви надійний тил і оборона нашої Батьківщини. Ви той, хто об'єднує нашу рідну Україну в

соборну незалежну державу. Ви стали важливою частиною державотворення. Я пишаюся тим, що на українській землі є такі сильні, сміливі люди, патріоти своєї держави і мужні захисники.

Історія нашої держави пройшла складний, суперечливий шлях. Від початку існування Русі-України – наймогутнішої держави тогочасного облаштування світу до визнання Незалежності України. Українці терпіли економічну розруху, соціальний занепад, загарбання території іншими державами, були заплутаними кайданами кріпацтва, потерпали від жаху війни і грабіжницьких нападів сусідніх країн. Заборона рідної української мови, насадження радянської ідеології, намагання знищити українську свідомість, культуру і духовну цілісність. Усе це терпів наш народ, загартований патріотичним духом і силою волі.

І ось, коли настала мить відродження держави, коли Україна стала вільною незалежною державою, у мирне спокійне життя українців постукала холодна, жорстока війна. І я щиро вірю, що як фенікс відроджується з попелу, так і Україна зуміє вистояти, зберегти цілісність і стане сильною квітучою державою.

Сокира війни затопчеться віками, окопи заростуть травою, висохнуть сльози матерів, чії сини віддали життя за мирне майбутнє держави. А діти, що ніколи не побачать своїх батьків, відновлять справедливість у світі. Лише серце пам'ятатиме біль утрат, той жах, що навис над нашою рідною землею уже не один рік. Закарбовані у серці імена героїв вічним полум'ям горітимуть для нас.

Я схиляюся низько перед Вами за Ваш подвиг, за Вашу сміливість і героїчний вчинок. СЛАВА УКРАЇНІ!

Печкурова Вікторія

11 клас, МБОУ – Первомайская СОШ,

Клинцовский район, Брянская область,

Российская Федерация

Я горжусь своим прадедом

Каждая семья – это свой маленький мир, где есть любовь и забота, труд и совместный отдых, радости и печали, традиции и привычки. Но ни одна семья в нашем мире не обойдется без своей истории. И можно совершенно точно утверждать, что каждая семья в нашей, да и не только в нашей стране знает, уважает и гордится предками, участвовавшими в Великой Отечественной войне.

Моя семья – не исключение.

Мой прадед, Печуров Василий Антонович, участвовал в 3 войнах. В 1939 году его призвали в Красную армию. В этот момент началась война с белофиннами. Прадедушка прошел всю Финскую войну. Участвовал в Великой Отечественной войне. В 1941 году их полк попал в окружение, а прадеда забрали в концлагерь. Через некоторое время он с группой товарищей бежал из плена и потом вступил в ряды партизанского отряда под руководством Ковпака. Прадедушка был задействован в знаменитой операции по взрыву Голубого моста через реку Десна.

После освобождения Брянщины он продолжил войну в рядах Красной армии. Прадедушка дошел до Кёнигсберга. После чего их дивизия была отправлена на Дальний Восток на войну с империалистической Японией. В 1946 году он вернулся домой. После войны работал в школе учителем физики и математики. Некоторое время исполнял обязанности директора Первомайской основной школы.

Конечно, мне очень жаль, что его я не застала в живых. Но мой отец и дед очень многое мне рассказали о нем: каким он был человеком, кем работал, как сложилась его судьба. Благодаря этому я точно поняла одно: для других, возможно, он был и не великим человеком, но для меня он самый настоящий герой Отечества. Я горжусь им, и для меня он всегда будет примером.

Мы часто рассматриваем дедушкины военные фотографии, письма-открытки, награды. Когда папа достает ордена и медали, они как будто светятся в его руках. Уверена,

что пример прадеда поможет стать мне достойным гражданином Отечества.

Надо помнить героев своей семьи, а семья-то наша большая, семья-то наша – Россия!

В прошлом году мы отмечали семидесятую годовщину Победы в Великой Отечественной войне. Наш долг - сохранить историческую память о подвигах участников, ветеранов Великой Отечественной войны и тружеников тыла. Военные годы - это самые суровые и тяжелые годы, которые вошли в историю России. Это понимают все. Но прочувствовали и ощутили на себе войну наши деды и прадеды, они обеспечили нам светлое будущее, которым мы просто обязаны дорожить.

Работая над этим сочинением, я много поняла. События Великой Отечественной войны для меня ожили. Великая Победа была одержана благодаря героизму и стойкости простых советских людей, к которым относились и мои прадедушка с бабушкой. Мы все должны гордиться нашими предками, которые спасли мир от фашистского ига, отстаивали независимость нашей Родины. Мы обязаны помнить, какой ценой досталась Победа. Поэтому необходимо изучать историю Великой Отечественной войны, да и вообще историю. Василий Осипович Ключевский, крупнейший отечественный историк, сказал: «История – это фонарь в будущее, который светит нам из прошлого».

Хочется верить, что в будущем не будет войны, не будут матери беспокоиться за сыновей, будет на земле только мир, дружба и согласие. Ради этого воевал мой прадед.

Самков Віктор,

11 клас, СШ - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької обл.

Я голосую за мир

Ми проживаємо у ХХІ столітті, коли наука пішла далеко вперед, коли велика кількість країн має у своєму арсеналі ядерну зброю. Мабуть, у цей час і варто задуматись про мир на усій планеті.

Але що означає слово мир? У моєму розумінні мир - це, в першу чергу, гармонія і спокій, які повинні бути між людиною і природою, між людиною і суспільством.

Що потрібно робити для того, щоб на землі був мир? Гармонію на землі важко втримати, бо у всьому винна людина, яка не може втримати рівновагу у своєму внутрішньому світі. Мабуть, тільки хочеться, щоб завжди був мир.

Але у той же час необхідно справедливо констатувати, що війни на нашій планеті все ще трапляються і, швидше за все, будуть продовжувати траплятися. Сумно це розуміти і усвідомлювати, особливо в світлі того, що війна дійсно вбиває багатьох людей й приносить в життя біди, розчарування й горе.

Останнім часом напруга в українському суспільстві досягла свого апогею. На мою думку, причиною тому не лише "війна" із Росією. Причиною ще й стає те, що українське суспільство морально "прогниває". За доволі короткий час українці зреклися багато вікових традицій, в Україну повернувся " національний герой" С.Бандера, якого українці шанують, не розуміючи й самі за що. Усі ці різносторонні погляди, мабуть, й приводять до стрілянини між братніми країнами. Не хочеться вірити, що між Україною і Росією виникне повномасштабна війна.

Але в той же час війни на планеті відбуваються регулярно. Звичайно, враховуючи всі ці обставини, я теж виступаю за мир. Але в той же час розумію, що моє бажання нічого не варте. Якщо війна має бути, вона відбудеться..

ЗМІСТ

Передмова		3
Борейчук Ліка	Я голосую за мир	4
Красовська Вероніка	Мир хай буде усюди й завжди	4
Лебідь Євген	Мир дитячими очима	5
Нечипорук Людмила	Я мрію	5
Чепурко Ольга	Дякую вам, солдати!	6
Богинський Константин	Жестокое слово «война»	6
Кучма Катерина	Я голосую за мир	7
Поліщук Ярослав	Мир дитячими очима	8
Сегень Максим	Життя – мир для всіх	8
Снадіна Надія	Мир дитячими очима	9
Соловей Костянтин	Україна – наша сила	9
Червоний Михайло	Я голосую за мир в Україні	10
Бариш Тарас	Я дуже хочу в мирі жити	10
Володимирець Марія	Мир – три кращі літері в житті	11
Голинська Поліна	Мир дитячими очима	11
Клічук Дарина	Мої мрії	12
Марчук Дмитро	Балада про казку і бронезилет	12
Селецька Анастасія	Повертайся живим!!!	13
Юзюк Діана	Я голосую за мир!!!	14
Яремчук Тетяна	Україна в нас одна	14
Калініна Анастасія	Спогад	15
Ковенько Олександр	Пшениця колосилася у полі	16
Липчей Аліна	Ми не переможні	16
Монако Владислава	Я хочу жити в мирі!	17
Одноколова Евеліна	Мрія є одна у нас	17
Парфенюк Ангеліна	Мені наснилася війна	18
Продун Юліана	На кордоні	19
Фещук Катерина	Україна - ньєнка	19
Березка Наталія	Війні – ні!	20
Вакалюк Мар'я	В мирі хочеться жити мені!	20
Костюкевич Ольга	Україна вмивається кров'ю	21
Кухарук Єлизавета	Я голосую за мир!	21
Левчук-Хмара Валерія	Щоб було б без миру?	22
Лісова Богдана	Я голосую за мир	23
Лях Дмитро	Мир	23
Майданець –Ковальчук	Мир і здоров'я – це все, що нам треба!	24
Віталій		
Мандзюк Дарина	Я голосую за мир...	24

Марковець Ангеліна	Повертайся живим!	25
Мельник Вікторія	Я голосую за мир	26
Миронюк Вікторія	Схиляюся над могилою солдата	26
Новіцкий Олександр	Мир в житті – найголовніше!	27
Пипич Віталій	Мені наснилася війна	27
Порубенська Вероніка	Коли цвітуть тюльпани й бузок...	28
Поцілуйко Денис	Хай народ наш в мирі проживає	28
Ріжок Назарій	Де мир – там любов і доброта	29
Степанюк Діана	Мир на всій планеті	29
Хайнська Аліна	Хай буде мир на всій планеті!	30
Anna Pines	Przepasc?	30
Воробей Антон	Нас не зламують вороги	32
Дем'янчук Ольга	Я голосую за мир	33
Клименко Катерина	Для чого нужна війна?	33
Левшук Олександра	Мені наснилася війна	34
Мандзюк Анастасія	Веселики	35
Мінайлов Іван	Оживають розстріляні квіти	35
Могильник Богдан	Я за мир у всьому світі!	36
Олійчук Тетяна	Добрий ранок тобі, Україно!	36
Пилипей Аліна	Мені наснилася війна	37
Пипич Богдан	Мені наснилася війна...	38
Галицька Оксана	Повертайся живим!!!	38
Захуцький Ярослав	Мені наснилася війна	40
Калько Надія	Мир дитячими очима	40
Karolina Jablonska	Му тату spokój	41
Ковальчук Іванна	Мир дитячими очима	41
Ковтун Олександра	Закінчиться війна – запанує мир!	42
Кухар Софія	Про що розкаже обеліск?	43
Мітнович Тетяна	Мамо, не плач, я живим повернуся	43
Мосійчук Вероніка	Ви, солдати відважні!	44
Обуvasва Антоніна	Мені наснилася війна	45
Осіпчук Дарина	Хочемо миру	45
Попович Орися	Я голосую за мир!	46
Сорокіна Анна	Мир	47
Степанович Марія	Я хочу миру	47

Victoria Maslanka	Nadchodzi zmrok, dobo zasłania zło	48
Kinga Gora	Wojna jest groźna	49
Батарчук Іванна	Ми – за мир на Землі	49
Войтович Оксана	Патріоти	50
Кривенчук Анастасія	Їхня пам'ять буде в серці нашим	51
Майданчук Софія	Чому плачуть українські матері	52
Мальчевська Марія	Домашнього затишку вам, захисники!	53
Ніколайчук Мар'яна	Мені сьогодні снилася війна...	54
Петрук Алла	А за вікном в наш час іде війна	56
Бариш Назар	Борімося за мир!	57
Боришук Мирослава	Герої житимуть в серцях...	57
Гертчук Іванна	Я голосую за мир!	58
Гленюк Вікторія	Я прошу миру!	59
Гринюк Андрій	Воля завжди хоче більше	59
Дикун Дарія	Хочу, щоб швидше закінчилась війна	60
Корнійчук Марина	Ніч для ненечки настала...	61
Новосад Тетяна	Лист до солдата	61
Панчук Руслан	Вірю я щиро...	62
Попович Ольга	Диптих	63
Скіпська Кароліна	Лист солдату	64
Сухий Володимир	Хай буде мир на козацькій землі	64
Шаласва Анастасія	Я вірю...	65
Ященко Марія	Не будь німим – малюй на вікнах!	66
Венцурик Марина	Я голосую за мир!	67
Копелюк Ярослав	Я хочу миру	69
Мельник Дарина	Вінок з вогню	69
	Чекаєш «есемеску»	70
Плінський Олександр	Ми мріємо про мир живемо!	71
Хіночик Аліна	Роздуми	71
Годунко Вікторія	Не согриши!	72
	Пісня про революцію	73
Гордійчук Ярослава	Там, де плакала мати	73

Казанчук Софія	Горе матері	74
	Пробачте мамо	75
Куліш Ганна	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	76
Салімова Олена	Об'єднались усі в боротьбі	77
	Нестане Україна на коліна	78
Maciek Skrezyna	«To co nas łączy»	78
Бартошук Данієла	Казка про дружбу і мир	79
Бондар Ольга	Мир	80
Вєтров Георгій	Мир у моїх очах	80
Головань Олександр	Мир дитячими очима	80
Дерлюк Олександра	Мир дитячими очима	81
Химченко Дарина	Я голосую за мир	81
Яцишин Сергій	Мир дитячими очима	82
Заворотний Євген	Мир очима дітей	82
Іванюк Кирило	Мій голос – майбутнє країни	83
Мельничук Аліна	Я голосую за мир	83
Міщишин Іван	Лист для воїна АТО	84
Стасюк Вероніка	Чому я хочу миру?	84
Форсюк Соломія	Я голосую за мир	85
Щенович Олексій	Повертайся живим!	85
Бадій Злата	Мир дитячими очима	86
Боровець Тимофій	Я голосую за мир	86
Вознюк Анна	Мир дитячими очима	87
Галицька Галина	Про що розкаже обеліск	87
Данильчук Анастасія	Кольори війни	88
Добровольська Валерія	Мій голос – майбутнє країни	89
Жигалюк Маргарита	Мені наснилася війна	89
Ішук Кароліна	Я голосую за мир	90
Клубук Михайло	Чому плачуть українські матері	90
Марчук Дарія	Лист воїну АТО	91
Мащишин Ігор	Мир дитячими очима	91
Мясникова Владислава	Я голосую за мир!	92
Оксенюк Марія	Дорогий, солдате!	92
Пасечников Іван	Я голосую за мир	93
Поздняков Ілля	Война – это горе для народов	93
Попенко Катерина	Лист воїну АТО	94
Сапухін Владислав	Я голосую за мир	95

Соколовська Таїсія	За мир, за колоски налиті	95
Черненко Іван	Я голосую за мир	96
Артюшок Євгенія	Миреня	97
Виговська Інна	Мир – мрія народів світу	97
Гальцов Владислав	Лист воїну АТО	98
Гедзь Олександра	Повертайтесь живими	98
Гудак Вікторія	Лист для воїну АТО	99
Гунько Ольга	Я вірю, мир переможе війну	99
Демчук Софія	Повертайся живим!!!	100
Дем'янчук Анатолій	Я голосую за мир	101
Діжурко Іван	Я голосую за мир!	101
Зубков Єгор	Я голосую за мир!	102
Красавіна Анжеліка	Я голосую за МИР!	102
Кривко Ольга	Казка про Україну	103
Левчук Михайло	Мир	104
Марінічева Ірина	Тату, не йди на війну...	104
Мітнович Оксана	Я вірю в життя без війни!	105
Найдич Регіна	Я голосую за мир!	106
Нестерук Каріна	Я голосую за мир!	106
Стасюк Роксоляна	Я голосую за мир!	107
Тимошевич Діана	Мир в Україні	107
Тхоревський Максим	Мир дитячими очима	108
Царук Роман	Монолог серця	109
Баглай Емілія	Никто не забыт, ничто не забыто	109
Блащук Анастасія	Мені наснилася війна	112
Гаврилюк Злата	Повертайся живим	113
Дзыгарь Ірина	Никто не забыт, ничто не забыто	114
Жилинська Анна	Никто не забыт, ничто не забыто	116
Мазурок Дмитро	Повертайся живим!	118
Нахабина Анастасія	Никто не забыт, ничто не забыто	119
Пелех Валиль	Лист до солдата	121
Примачок Марія	Мир	122
Сиротюк Вікторія	Мир у моїх очах	122
Шимкуте Каріна	Чому плачуть українські матері?	123
Щепковський Іван	Тату, не йди на війну...	124

Яроменко Максим	Я просто хочу миру!	125
Віюк Анастасія	Мені наснилася війна	125
Голофаст Елизаветта	Никто не забыт, ничто не забыто	126
Заяць Анна-Марія	Мир дитячими очима	127
Скиба Ілона	Чому плачуть українські матері?	128
Ярошик Юрій	Чому плачуть українські матері	128
Бяла Надія	Мені наснилася війна	129
Воронцова Софія	Мир	130
Дячук Анастасія	Fac fideli sis fidelis	130
Ільчук Ярина	Мені наснилася війна...	131
Мельничук Анна	Насторожі майбутнього «Служу народу України...»	132 133
Наконецний Ілля	Шлях до перемоги	134
Нижня Оксана	Мій голос – майбутнє країни	136
Поліщук Дар'я	Війна – це лихо і ганьба народу	137
Тищенко Наталія	Тату, не йди на війну	138
Химченко Егор	Наш герой	139
Цыбульникова Снежана	Никто не забыт, ничто не забыто	141
Шулятицька Алевтина	На перехресті доріг	145
Булавський Олег	Чому плачуть українські матері?	149
Дем'янчук Степан	Я голосую за мир	150
Житковський Андрій	Мир дитячими очима	151
Клус Роман	Я хочу миру на Землі	152
Курилас Владислава	Війна – це докір людства	153
Karolina Stolarska	Mam 15 lat	153
Michniak Patryk	Jestem za pokojem	155
Лашенко Татьяна	Никто не забыт, ничто не забыто	155
Ушарук Вікторія	Ти йдеш на фронт	157
Цимбалюк Олена	За мир, за колоски налиті	157
Коб'юк Володимир	Я голосую за мир	158
Kamika Mackiewicz	Dziecko wojny	159
Стригун Олександра	Солдате, ти вистоїш у завтрашнім бою	160

Кириленко Ірина	Повертайся живим...	162
Мельник Дарина	Я голосую за мир	163
Нахабин Павел	Никто не забыт, ничто не забыто	164
Одемчук Соломія	Листи надії	167
Сльоза Вікторія	Мій голос – майбутнє країни	168
Гадзицька Софія	Мені наснилася війна	170
Головатчик Юлія	Давай жити в мирі	171
Куліш Ганна	Лист до воїна АТО	172
Печурова Вікторія	Я горжусь своїм прадедом	173
Самков Віктор	Я голосую за мир	175

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 250 примірників.
Підписано до друку 23.03.2016 р.
Друк офсетний.*